

9 சிறுகதைகள்

சிறுகதை மஞ்சரி

காலாண்டிதழ்

ISSUE NO 3 - JULY 2020

9 SHORT STORIES

WRITTEN BY VARIOUS AUTHORS,
BROUGHT TO YOU IN
ONE CONSOLIDATED MAGAZINE

NEW EXCLUSIVE!

சமூக விழிப்புணர்வு
நிறைந்த எங்கட ஒன்யது
எழுத்தாளர்களின்
சிறந்த கதைகள்

களம்

ஆரம்ப, வளர்ந்த
எழுத்தாளர்களுக்கான
எங்கட தளம்.

Photo: குலசிங்கம் வசீகரன்

LUXMI EDUCATION CENTRE

"Unlock Your Potential"

11+ SPECIALIST

WE TEACH

- Non Verbal Reasoning
- Verbal Reasoning
- Maths
- English

OUR SERVICES INCLUDES

- Individual Attention
- Home Marking
- Feed back on time
- Exam application assistance
- 90 % pass rate all the time

SECONDARY CLASSES

- YEAR 7
Maths, English, Science
- YEAR 8
Maths, English, Science
- YEAR 9
Maths, English, Chemistry
Biology, Physics
- YEAR 10, 11
Maths , English, Physics
Chemistry, Biology
- YEAR 12, 13
Physics, Chemistry, Maths

PRIMARY CLASSES

- YEAR 1 Maths, English
- YEAR 2 Maths, English
- YEAR 4 Maths, English, Verbal, Non Verbal
- YEAR 6 Maths, English, Science

LUXMI EDUCATION CENTRE

101A BLYTH ROAD, HAYES, MIDDLESEX, UB3 1DB

Phone: 0208 573 0368 | Mobile: 07852 810285 | Email: web@leconline.co.uk | Website: www.leconline.co.uk

நாலூர் தீக்குறை

தீக்குறை து மூன்றாவது மஞ்சரி. பலவிதமான போரா ட்டங்களுக்கிடையில் உங்களின் ஆதரவோடு உங்கள் கைகளில் தவழ்கிறது. சிலவற்றைச் சாதிப் பதில்தான் மனது ஆறுதல் அடைகிறது. உதவி கேட்டவுடன் எவ்வித மறுப்புமின்றித் தங்கள் உதவிக் கரங்களை நீட்டிய நண்பர்களுக்கு என் முயற்சிகள் தலை வணங்கி நிற்கின்றன. இந்த மூன்று திதழ்களிலும் 25 சிறுக்கைகள் வெளிவர்த்துவான். இவற்றை எழுதி அனுப்பிய எழுத்தர்களுக்கும் என் நண்றிகள். இம் மாதம் பேராசிரியர் கைலாசபதி அவர்களின் மாத மாகையால் அவர் பற்றி லக்ஷி குணரத்தினம் எழுதிய கட்டுரையிலிருந்து சில பயன்படும் விடயங்களை ஆங்காங்கு புகுத்தியுள்ளேன். இவ் திதழில் 8 சிறுக்கைகள் வருகின்றன. வழங்கப்படும் விவரங்கள் மூன்று சிறுக்கைகள் பரிசுக்குரியனவாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படும்.

மு. தயாளன்

101A Blyth Road, Hayes, UB3 1DB, UK

91 Bharathi Street, Trincomalee, Sri Lanka Tel: 00447505455811

Europe: 30 Euro/year **Other countries** 55 Euro /year

M. Natkunathayalan, Barclays bank, sortcode 20-37-15 ,AC 6038907

IBAN : GB11BUK203715603389307, SWIFTBIC BUKBGB22

இவங்கை 500/year
Mrs Thanabalasingam,
Commercial bank Trinco
branch, A/C 8370042871

அட்டையில்...

அட்டை வடிவத்தைப்பு

Ram Nat

அட்டைப்படம்: கு. வசீகரன்

இரண்டாவது மஞ்சரியில் பரிசு பெற்றவர்கள்:

1. கலையாத கணவுகள்
- கண்ணதாள்
2. அறுநந் செருப்பு
- சோ. நளாயினி

3. கணவுகளே - கவிஞர்மகள்

பரிசு வழங்குவோர்

- திரு கிழுஸ்னௌர்த்தி
வைத்தியகலாநிதி ராசையா
திரு திருமதி இராமநாதன்
அறக்கட்டளை

பாலிகாளர்கள்

பெயர்: எட்வேட் கூசை

இடம்: ஈழம்

கதை: அவஞும் நானும்

பக்கம்: 2

பெயர்: அலெக்ஸ் பரந்தாமன்

இடம்: ஈழம்

கதை: மடத்துச் சோரு

பக்கம்: 7

பெயர்: சி. சிரீராமகண்

இடம்: ஈழம்

கதை: தாய்மை

பக்கம்: 11

பெயர்: N.K. Veni

இடம்: ஈழம்

கதை: துமிரிந்த தேயிலைச் செல்

பக்கம்: 15

பெயர்: குரு சதாசிவம்

இடம்: அமெரிக்கா

கதை: தெய்வங்கள்

பக்கம்: 20

பெயர்: குலசிங்கம் வசீகரன்

இடம்: ஈழம்

கதை: தயவான தத்துவனே

பக்கம்: 26

பெயர்: சம்ரபாகு சீனா உதயகுமார்

இடம்: ஈழம்

கதை: சுத்தியசீலன்

பக்கம்: 32

பெயர்: நளாயினி

இடம்: ஈழம்

கதை: வீடு

பக்கம்: 36

பெயர்: திருமலை ரதி தண்குசெயன்

இடம்: ஈழம்

கதை: வாழ்தல் கிணிது

பக்கம்: 40

நன்றிகள்

பங்காளர்களுக்கும் இந்தச் சிறுக்கை மஞ்சரியை தன் வேலைப் பலங்குக்கிளைப்பிலும் ஓப்பு நோக்கித் தந்த திருமதி ஆர்த்தி துவாரக னுக்கும் இதன் அட்டைப்பட த்தை வரைந்த என் மகன் ரமண னுக்கும் சித்திரங்கள் வரைந்து தந்த செல்வனுக்கும் திரு கைலாச நாதன் அவர்களுக்கும் எல்லாவிதத்திலும் ஆலோசனை தந்த என் மனைவி சாருவுக்கும் என் அன்பு நிறைந்த நன்றிகள்.

LD ங்கையராய் பிறப் பதற் கே
நல் ல மாதவம் செய் திட
வேண்டுமெம்மா என்று ஒரு மகாகவி
குன் பாடனான். என் மனைவி தற்
போது படும்பாட்டை துன்ப அனுபவங்க
ளைக் கண் கூடாகக் கண் டு அனுபவி
க்கும் போது இந்தப் புலவர்களை எல்
லாம் வாழ்த் தவா தோன்றும்? என
க்காக எம் பிள்ளைகளுக்காக நினை
வாக வும் கன வாக வும் இருந் து
தொன் டு செய் த என் அருமை
மனைவி இப்போது படுக்கையில் விழு
ந்து விட்டாள்! இப்போது அவளைக்
கண் ஞும் கருத்துமாக இருந்து பராம
ரிக்க வேண்டியது என் கடமையாகும்!
முன்னர் என்றால் பத்திரிகைகளைப்
புத்தகங்களை வாசிப்பது எனது நிம்மதி
யான பொழுது போக்கு... எப்படியோ
எனது கவனத்தால் கண்டிப்பால் பிள்
லைகளை ஆளாக்கி நல் பைடி வாழு

வைத்திருக்கிறேன் என்ற பெருமிதம் எனக்கு இரு
க்கிறது! இரண்டு பிள்ளைகள் வெளி நாட்டில் சுக
போகமாயிருக்கிறார்கள். இரண்டுபேர் நம் நாட்டில் வேறு
வேறு ஊர்களில் குடியும் குடித்தனமாக நிம்
மதியாகச் சீவிக்கிறார்கள். நாம் மன்றிலைவாகத்தான்
வாழ்ந்து வந்தோம். இப்படி இருக்கையில் ஒரு நாள்
வழமை போல தூக்கம் கலைந்து. காலைக் கடனை-
யும் தீர்த்துத் தெய்வப் படங்களுக்கு முன்னால் நின்று
வழமையான வேண்டுதல்களைச் செய்து ஆராதித்து
வணங்கி விட்டுக் கூடத்து மின்குமிழ் வெளிச்சத்தில்
தேவையான எதையாவது எடுத்து வாசித்துக் கொண்
திருந்தேன். காலைச் சூரியன் ஓளிவெள்ளம் பாய்ச்சிக்
கொண்டிருந்தது. ஆனால் இன்னும் என்மனைவி
எழுவே இல்லை. இன்று என்ன நடந்தது?! அவள் படு
க்கையறையைத் திறந்து எட்டிப்பார்த்தேன். ஒரு அச
மாத்து மில்லாமல் மூச்சுப் பேசும் இல்லாமல். வாயை
ஆவெண்டபடி கிடந்தாள்! நான் திடுக்கிட்டுப் போனேன்!
கட்டிலை மூடியிருந்த நூள்ம்பு வலையை அகற்றிக்
கையில் தொட்டு உசுப்பேற்றி “இங்காரும் என்ன உட
ம் புக்கு. ஏன் இன்னும் எழும் பாமல் கிடக்குறீர்?”

எட்டுவெட்டு சூசை

அப்போது தான் அவள் மெல்ல மெல்ல அருண்டாள்.
கண்களை மெல்லத் திறந்தாள்.

“ராராவா நித்தி ரையில்லையப்பா! மூண்டு நாலுதரம்
முத்திரம்போக எழும்புனது தான். இப்ப விழியக் கிட்ட
வாத்தான் நித்திரை வந்துது. அதையும் குழுப் பிப்
போட்ட ஸ்கள்!”

“சரியப்பா தெரியாத்தனமா எழுப்பிப் போட்டன்! பொறு
த்துக்கோ. நீ படுத்து ஆறுதலா எழும்பி வா” என்று
அப்பால் நகர்ந்தேன். மனம் என்றுமில்லாத மாதிரிப்
பதகளித்தது! சிந்தனை தீவிரமாகியது நாற்பத்தைந்து
வருட குடும்ப வாழ்க்கையில் இன்று தான் நான் அவளை
அவ்வாரான பேரதிர்ச்சியை மனச் சிக்கலைக் கண்
டேன்! என்ன ஆகியிருக்குமோ! விபரிதமாகுமோ?
அவளின் முடிவு நெருங்கி விட்டதோ! நான் தனித்துத்
தவிக் கப் போகின் ரேனோ!.. இப் படியாகப் பல
எண்ணங்களில் சிக்கிப் பரிதவித்தேன்! வழமை யாகக்
காலைப் பொழுதை மிக இங்கிதமாக வரவேற்கும்
நான் மனம்கலங்கித்தான் போனேன்! “கட வளே, என்
மனைவியைக் காப்பாற்றும்! எம்மைத் துன்புறுத்தா

தேயும்!” என மனமுருக மன்றாடுனேன்!

எம் குடும்ப வாழ்வில் என் மனையாள் இதுவரையில் இப்படி அவலமாகப் படுத்துக் கிடந்ததை நான் பார்த் தான் கிள்ளை. இன்றுதான் இப்படி! மனம் அதையும் இதையும் நினைத்துக் கலங்கிக் கொண்டே இருந்தது! வழுமையான காரியங்கள் ஒன்றிலிரும் மனம் ஒட்ட வில்லை. பேசாமல் சார் மனையில் சாய்ந்துவிட்டேன். கண்ணயர்ந்து விட்டேன்.

அறைக்கதவு திறக்கும் சத்தம் கேட்டுத் திடுக்கிட்டு விழித்தேன். மனைவி கழிவறைப்பக்கம் போவது தெரி ந்தது. திரும்ப வந்து சாய் கதிரையில் சாய்ந்து கொண்டாள். முகம் வெளிறியிருந்தது. உடலில் சோர்வு தெரி ந்தது! நான் ஆதங்கத்துடன் கேட்டேன் “என்னப்பா செய்யுது உடம்புக்கு?”

“என்னெண்டே தெரியல்ல பாருங்க. ரா ராவா நித்தி ரையே இல்ல. அங் கணைக் க நித்திரை வருமாப் போல இருந்தாலும், சலம் விட அடிக்கடி எழும்பித் திரியிறதால நித்திரையும் இல்லாமப் போச்சது! உடம் பெல்லாம் அடிச்சி முறிச்ச மாதிரி வேதனையாக கிடக்கு! நான் என்ன செய்வன்?!”

இந்தக்கதை நான் என் இல்வாழ்வில் கேட்காத வார்த்தைகள்! இருந்த இரையில் வேலை வாங்கி எவ்வளவு சுகானுபவங்களைப் பெற்றிருப்பேன்! இப்போது நொந்து போனவஞ்கு ஆறுதலளிக்கத் தெரியாத பாவியாகி விட்டேனே! அடுப்பு மூட்டுவும் தெரியாது. தேயிலை எங் க சீனி மாப்போத்தல் கள் எங் கிருக் கெண்டும் தெரியாது. எல்லாவற் றையும் போட்டு டைக்கத்தான் தெரியும்!

எப்படியோ தட்டுத்தடுமாறி ஒருவாறு தேனீர் தயாரித்து அவளிடம் கொடுத்தேன். புன்னகையோடு வாங்கிப் பருகினாள். புன்னகையின் அர்த்தம் எனக்கு விளங்காமல் இல்லை. இத்தனை வருச குடும்ப வாழ்வில் இன்றைக்குத்தான் அக்கறையெடுத்துக் கேள்வி போட்டு தந்திருக்கிறார்! காலைச்சாப்பாட்டுக்கு என்ன செய்யலாம் என்று ஓடி முழுத் தேன்! பக்கத்துச் சந்தியில் ஹோட்டல்கள் இருக்கின்றன என்றாலும் வருத்தக் காரிக்குக் கடைச் சாப்பாடு ஒத்து வருமா! என்று சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கும் போது படலை திறக்கும் சுத்தம்

கேட்டது. சுபைதா வந்து கொண்டிருந்தாள் முக்காட்டபடி. அதுவும் என்னைக் கண்டதும் இன்னும் மூடி முகத்தை மறைத்தாள். “அக்கா... அக்கா” என்று கூப்பிட்டுக் கொண்டு நேரே மனைவியிடம்தான் சென்றாள். “என்னைக்கா சுகமா இருக்கீங்களா?..... என்ன நல்லா இளைச்சி களைச்சிப் போயிருக்குறீங்க! சொக்கில்லையா?” என்று கேட்டாள். மனைவி எனக்குச் சொல்லாத கதைகளை எல்லாம் அவளிடம் தான் அவி முத்து விட்டாள். பெண்கள் பெண்களிடம் தான் மனம் திறந்து பேசுவார்கள் போனாலும்! எனக்குச் சிலது விளங்கியது, பெரும்பாலும் விளங்கவில்லை.

“நான் இடியப்பம் அவிச்சி அக்கம்பக்கம் குடுக்கிற னான்தானே, உங்களுக்குத் தெரியுந்தானே. நீங்களும் என்னட்ட வாங்கி நல்லாயிருக்கி எண்டு சொன்னனீ ங்கதானே, இன்னடக்கு உங்களுக்கு கொண்டு வந்து தாறன், சாப்பிடுங்க” என்றவள், முக்காட்டால் முகம் மறைத்தபடி என்னிடம் சொன்னாள்

“ஜயா அவவுக்கு சரியான வருத்தமிருக்கு. சல ரோகம் ஆரம்பிச்சிருக்குப் போல இருக்கு! பிறஸர் கொலஸ் ரோனும் முதல் இருந்ததவிட கூடியிருக்கும் போல கிடக்கு! கெதியா போய்க் காட்டுங்கையா! இங்க பக்கத்தில புதுசா திறந்திருக்குறாங்களே ஹோஸ் பிற்றல் ஒண்டு. காசு போனாலும் பரவாயில்ல நல்ல வைத்தியமையா! கெதியா அங்க போய் காட்டுங்க” மனைவிக்கு ஹீற்றரில் சுடுநீர் வைத்துக் கொடுத்தேன் முகம் கழுவி னாள். தன்னை ஆசுவாசப் படுத்திக் கொண்டு இருக்கையிலேயே சுபைதா கூப்பிட்டுக் கொண்டு வந்தாள். ரீபோவில் தட்டோடு வைத்து விட்டுப் போனாள். போகும் போது

“கெதியா சாப்பாட்டக் குடுத்துப்போட்டு ஹோஸ்பிற்றல் கொண்டுபோய்க் காட்டுங்கையா!” என்று திரும்பத் திரும்பச் சொல்லி விட்டுப்போனாள். சுபைதா போன பின் மூடியிருந்தவைகளைத் திறந்து பார்த்தேன். இடியப்பம் இருந்தது.

அக்கம் பக்கம் நெருங்கிய உறவினர் இருக்கிறார்கள்தான். அவர்களால் தகுந்த நேரத்தில் உதவி ஒத்தாசை கிடைக்கவே இல்லை! காலம் கடந்தபின் சம்மா ஒப்புக்கு வந்து ஒப்பாரி பாடி விட்டுப் போவார்கள்!.....

சுபைதாவின் குடும்பம் கஸ்ட் சீவியம்தான். கணவன் கடன் உழைப்பாளியாயிருந்து குடும் பத் தைச் சீரா கவே இயக்கி வந்தவர். பிள்ளைகளையும் நல்லவித மாகக் கரை சேர்த்து விட்டார். வெள்ளி தவறாமல் பள் ஸிவாசல் போய்த் தொழுகை மேற்கொள்வார். ஆனால் அவரிடம் ஒரு கெட்ட பழக்கம் ஒட்டியிருந்தது – பீடி சிகிரெட் புகைப்பார்! இறைச்சி இல்லாமல் அவருக்குச் சோறு இறங்காது! அதன் பலனை இப்போது அனுபவிக் கிறார். கொழுப்பு இரத்தவோட்டத்தைத் தடை செய்யும் வருத்தத்தால் மிகக் உபத்திரவுப்பட்டார்! ஐ.சி வாட்டிலும் கிடந்து சாவா வாழ்வா என்று உயிருக்காகப் போராடியிருக்கிறார்! நான் இருமுறை வைத்திய மனை போய் அவரைப் பார்த்து வந்திருக்கிறேன். ஆறுதல் கூறி மீண்டிருக்கிறேன். அப்போது என் கருத்தை ஈர்த்தது அவர் மனைவிதான். இரவும் பகவும் அங் கேயே கிடையாய் கிடந்து சுற்றிச் சுற்றி வந்து தன் கண்ணான கணவனைப் பேணி வந்திருக்கிறார். அவர் செயல்ப்பட்ட வித்தைப் பார்த்தால் சாவித்திரி சுத்திய வானைக் காப் பாற்ற இயமனோடு போராடியது போலவே இருந்தது! எப்படியோ ஓரளவு சுகப்பட்டு வீடுவந்து சேர்ந்தார். நானும் மனைவியும் இடைக் கிடைப் போய்ப் பார்த்து விசாரித்து அதை இதைக் கொடுத்து விட்டுத்தான் வருவோம். நம்மீது மிக அக்கறையாய் புரிந்துணர்வோடு பழகுவதால் அவர்களுக்குப் பதிலுக்கு ஏதாவது செய்ய வேண்டும் என்பது எம் ஆதங்கம்!. இப்போது அவர்கள் இறைச்சி சாப்பிடுவதை நிறுத்தி விட்டார்கள். பால்மா முட்டை கூடப் பாவிப்பதில்லை. அவருக்குச் சலரோகம் இருக்காம். இனிப்புச் சாப்பாடு ஒன்றும் இல்லை. பத்தியச் சாப்பாடு தான். சுபைதா இன்றும் இளமையாகத்தான் இருக்கிறாள். அழகு குன்றாமலும் சுறு சுறுப்பாகவும் தான் இயங்குகிறாள்! ரொம்ப வயது வித்தியாசம் அவர்களுக்கு. எமக்கு தகுந்த நேரத்தில் உகந்த உதவி செய்த சுபைதாவை எப்படி வாழ்த்தினாலும் தகும்! நான் காசை நீட்டினேன். அவள் வாங்க மறுத்து விட்டாள். “நீங்கள் எங்கட கஸ்டத்தில் எத்தினையோ உதவி செய்திருக்கிறங்க, பதிலுக்கு நாங்க செய்யவேணாமா?”

பிரபலமான தனியார் வைத்தியமனை போய் மனை வியைப் பரிசோதனைக் கு உட்படுத் தினேன்.

‘கொலஸ் ரோல்’ இருநாற்றி எண்பதாம் சலரோகம் முன்னாற்றுக்குக் கிட்டவாம்! மருந்து மாத்திரைகளையும் கொடுத்து சில வைத்திய ஆலோசனைகளையும் சொல்லி அனுப்பினார்கள். கொழுப்புச் சாப்பாடு முக்கியமாக இறைச்சி சாப்பாடு கண்ணிலையும் காட்டக் கூடாதாம்! சலரோகத்துக்காக இனிப்புச் சாப்பாடு மாச்சாப்பாடு தவிர்க்க வேண்டுமாம். கிழங்கு வகையும் கூடாதாம். உளந்து பயறு குரக்கன் என்று தானிய வகைகள்தான் நல்லதாம். பொடி மீன் பரவா யில்லையாம். இன்னுமொரு முக்கிய குறிப்பும் உண்டு. அற்ப விசயங்களுக்கும் பயந்து யோசித்து அவல்யடக் கூடாதாம். நான் எத்தனை தரம் சொன்னாலும் மனைவி கருத்தில் எடுப்பதில்லை “நீ சுவாசிக்கிற காற்றத்தானே அப்பா நானும் சுவாசிக்கிறன். நீ குடிக்கிற தன்னியத்தான் நானும் குடிக்கிறன். நீ தாற் சாப்பாட்டத்தானே நானும் சாப்பிடுறன். வெளியில் இருந்து வாற தாக்கங்கள் இரண்டு பேருக்கும் ஒண்டாத்தானே இருக்குது. அப்பிடி இருக்க நான் ஒரு வருத்தமும் இல்லாமத்தான் இருக்கிறன்! ஆனா உங்களுக்குத்தான் உடம்பில் எல்லா பாட்சகளிலையும் வருத்தங்கள்! உங்கட உடம்பப் பேணுறதிலேயோ வீட்டு குடும்பத்த பேணுறதிலேயோ உங்களப்போல நாங்க ஆம்பிளைகள் இல்லத்தான்! ஆனால் இந்தப் பெண்கள் ஞக்குத்தான் வருத்தங்களுக்கு குறைவில்லை! என்ன காரணம் தெரியுமோ? எல்லாவற்றுக்கும் மனம்தான் காரணம்! பயந்து பயந்து உடலியக்கத்தை பழுதாக்குகிறீர்கள்” இப்படியாக எத்தனை கருத்துறைகள் வழங்கியிருப்பேன். காதில் ஏறியதோ மன்னடையில் ஏறியதோ என்றால் இல்லை! ஏறினாலும் கருத்தாய் செயல் படமனம் வராதாம்!. குளிக்கிறது கழுவறது துடைக்கிறது கூட்டுறது பெருக்குறது ஏன் கடவுள் தொழுகிறது கற்புரம் கொழுத்துறது சாம்பிராணி காட்டுறது சாணம் மெழுகி மஞ்சள் தண்ணி தெளிச்சி.. என்று எல்லாக்கிறுத்தியங்களையும் சீராகச் சிறப்பாகத்தான் ஆற்றி வருகிறாள். அது மட்டுமா வெள்ளி செவ்வாயில் மச்சம் காய்ச்சமாட்டாள். மாடி றைச்சியைக் கண்ணிலும் காட்டப்படாது! இவ்வளவு துப்பரவாக இருந்தும் தன்னைப் பேணுவதில் மிக்க அக்கறையாக இருந்தும். சாத்திரசம் பிரதாயங்களை ஓழுங்காகக் கடைப்பிடித்தும், தெய்வக் கடமைகளை ஓழுங்காக நிறைவேற்றியும்

ஏன் இவனுக்கு மட்டும் கஸ்டாங் கள் துன் பங்கள் வருத்தங்கள் வாதைகள்? பல்லி அடிச்சாப் பயம்- காகம் கத்தினாப் பயம் நாய் ஊளையிட்டாப்பயம் பசு கதறி னாப் பயம் ராத்திரி கண்ட கனவ நினைச்சி பயம் இப்படியாகத்தான் கெதியாக சாக எல்லாம் அழைப்பு விடுகின்றனவோ என்று ஒரே பயம்... பயம். பயமாயி ருந்து வருத்தப்பட்டு எம்மையும் வருத்தி வருகிறாரகள்! மனைவிக்கு அங்க காட்டி இங்க காட்டி ஆயிரமாயிரமாய் செலவழித்து அவர்கள் மருந்துகளால் பத்தியச் சாப்பாடுகளால் வருத்தம் நன்றாக இறங்கி வந்துள்ளது. சலரோகம் நூற்றி முப்பது, கொல்லரோல் நூற்றி நாற்பது. நல்லாக இறங்கியுள்ளது. இன்னும் கொஞ்சம்தான் உள்ளது. அதுவும் சீக்கிரத்தில் இறங்கிவிடும்! உணவுக்கட்டுப்பாடும் இருந்தால் மருந்து இல்லாமலே பூரண சுகம் கிடைக்கும் என்று ஆறுதலடைந்தேன். இப்போது அடுப்பில் கொஞ்சநேரம் நின்று ஆக்கி இறக்குவது மட்டுந்தான் அவவுக்கு வேலை. மற்றபடி தேங்காய் துருவுவதென்ன பால் பிழிவுதென்ன வெங்காயம் மிளகாய் கீரை அரிவுதென்ன, மரக்கறி வெட்டுவதென்ன எல்லாமே என் திருப்பணிதான். அவவுக்கு நின்ற நிலையில் ஆக்கிறக்குவதைத்த தவிர வேறு வேலை இல்லை. அதுமட்டுமா பாத்திரம்கள் கழுவுவது. உடுப்பு கழுவுவது, வீடு வள வெல்லாம் கூட்டிப்பெருக்கிச் சுத்தம் பேணுவது. என்று எல்லாக் கைங்கரியங்களையும் என்னால் இயன்றவரை நேர்ச்சீராய் ஆற்றியே வரலாணேன். அப்போதும் மனைவி மேற்பார்வை செய்து கொண்டே இருப்பாள். அது சரியில்லை இது சரியில்லை அதை அப்படிச் செய்ய வேணும் இப்படி இருக்க வேணும். ஆரும் பார்த்தா என்ன நினைப்பாங்க. இப்படியாகக் கண்டிப்பான குரல் ஒலிக்கும்!.... என்ன வருத்தம் உபாதையானாலும் இந்தப் பெண்களுக்கு வீடுவாசல் மற்றவர்கள் குறை கண்டுபிடிக்கும்படியாக இருக்க்கூடாது என்பதில் மெத்தக் கவனம்! எப்படியோ என் மனைவி மனம் பிடிக்கும் படியாக இயன்றவு காரியமாற்றி வந்தேன். அவனுக்கு மன ஆறுதல் தேறுதல் ஏற்பட்டுத்தான் வந்தது. எதற்கும் கொஞ்சம் ஆறுதலாகவே இருந்தது. இவ்வளவு காலமாக எம் பிள்ளைகளை பெற்று வளர்க்கவும். ஆக்கிப்படைத்துக் குடும்பக் கடமைகளை நடத்தவும். அது சரியில்லை இது சரியில்லை என்று முறைப்பாடு சொன்ன

நாலும் முகம் கோணாது நிறை வேற்றி வந்தவள்!..... இவ்வளவு காலமாக நான் உணர்ந்து நடந்தேனா? ஆக வேலைக்குப் போகவும் வெளிக்கள் வேலைகளைப் பார்க்கவும். பத்திரிகை படிக்கவும் செய்தி கேட்கவும் தான் தெரியும்! மனைவி படும் பாட்டை உணர்ந்தேனா? என் மனைவியும் ரூசி பார்த்துத் தான் சாப்பிடுவாள். உடலுக்கு ஒத்துக்கொள்வது சத்துணவு என்பதையெல்லாம் கணக்கில் எடுக்காள். இப்போது வைத்தியரின் ஆலோசனையின் பேரில், ஏன் வருத்தத்தில் உழன்று மீண்டாரின் அனுபவ அறிவுவரையின் பேரில் இப்போது தான் ஒவ்வாமை பார்த்து ஒத்துக்கொள்வது பார்த்துத் தின்கிறாள் குடிக்கிறாள்! நானும் இப்போது தான் மனைவிக்கு ஆற்றும் திருத்தாண்டை உற்ற நேரத்தில் ஆற்றி வருகின்றேன். எப்படித்தான் நான் திருத் தொண்டு செய்தாலும் எத்தனை வைத்திய நிபுணரைக்கண்டு எத்தனை மாத்திரைகளைப் பாவித்தாலும். எத்தனை தரம் கடவுளாராதனை செய்தாலும் ஒன் றினுமே நம் பிக் கை இல் லாததாலோ என்னமோ இன்னும் நேர் சீராய் சுகபலன் கிடைப்பதாயில்லை! வர வரத் தளர்ச்சியடைந்து கொண்டே வந்தாள்! “வர வர என்னால் சின்ன வேலைகளையும் செய்ய ஏலாம இருக்கு! சின்னச்சின்ன சத்தம் சந்ததிகளையும் தாங்கேலாம இருக்கு! மண்ணைக்க என்னவோ செய்யுது! என்னால் இங்க இருக்க ஏலாம இருக்கு! ஆகையால், நான் மகன் வீட்ட யாழ்ப்பாணம் போய் இருக்கப் போறன்” என்றாள். அவள் சொன்னது சரியாகவேபட்டது எனக்கு. மகன் இருக்கும் இடம் சத்தம் சலார் என்று ஒன் றுமில்லை. அமைதி யான இடம். பறவைகள் கானம் பாடி இசைப்பதைத் தவிர வேறு அபஸ்வரங்கள் அங்கு ஒளிப்பதில்லை. மருமகள் நல்ல குணவதி. பேரப் பிள்ளைகளை நிறுக்கிறார்கள். இவள் நல்ல ஒத்தாசையோடு மனமகிழ்வோடு நிம்மதியோடு இருக்கலாம்!

தனிவாகனத்தைத்தான் ஒழுங்குபடுத்தி யாழ் போய்ச் சேர்ந்தோம். காசு போனாலும் பரவாயில்லை நிம்மதியான பிரயாணம். நான் என் மனைவியை அங்கு விட்டுவிட்டுத் திருமலை மீண்டேன் எம் வீட்டுக்கு. நானும் அவனும் வாழ்ந்த வாழ்க்கையின் இனிய நினைவுகளை மனதில் எண்ணியபடி வந்து கொண்டேன்.

ஷருந்தேன்.

வாசலில் வாகனத்தை நிறுத்தியபோது என்னை வர வேற்க சுபைதாவும் கணவனுமே நின்றிருந்தார்கள். உறவுகளைக் காணவில்லை. வேசங்களையும் அறி ந்து கொண்டேன்!. மொத்தத்தில் கடவுள் கல்ட துஞ்ப ங்களைத் தந்து எம்மை வருத் துவது அனுபவத்தில் பாடம் பயின்று எம்மை திருத்தி நல்வழிப்படுத்தி நல் வாழ்வு வாழ்வதற்கே என்று புரிந்து கொண்டேன்!

த்தினார்.

பல்கலைக்கழகக் கல்வியை முடித்த கையுடன் வேக கவஸ் பத்திரிகையான தினகரனில் (அரச பத்திரிகை) உதவி ஆசிரியராக இணைந்து பின்னர் பிரதம ஆசிரி யராகப் பதவி உயர்வு பெற்று பத்திரிகைத்துறைக்கும் அக் கால இலக்கிய வளர்ச்சிக் கும் அரும் பணியா ந்றினார். தினகரன் பத்திரிகையில் அவர் பணிபுரிந்த காலப்பகுதி பத்திரிகை வரலாற்றின் சொற்கக்காலம் என வர்ணிக்கப்படுகின்றது.

அதன் பின்னர், மறுபடியும் பேராதனைப் பல்கலை க்கழகம் சென்றார். ஆனால் இம்முறை மாணவராக அல்ல, உதவி விரிவுரையாளராக. அதன் பின்னர் விரிவுரையாளராகி, புலமைப்பரிசில் பெற்று இங்கிலாந்தில் பேமிங்ஹாம் பல்கலைக்கழகத்தில் கலாநிதிப் பட்டப்படிப்பினை மேற் கொண்டார். அங்கு கைலாசபதி யின் ஆய்வுக்கான மேற்பார்வையாளராக இருந்த பேராசிரியர் ஜோர்ஜ் தொட்டின் கார்ல்மாக்ஸின் சீட்ராக யிளிர்ந்தவர். அவரின் உறுதுணையுடன் ஏலவே பொதுவுடைமைத் தத்துவம் விதைக்கப்பட்ட கைலாசபதி சமூகவியலின் மாக்ஸியச் சிந்தனைகளில் மூழ்கித் தினைத்து மாக்ஸியவாதியானார்.

1933 ம் ஆண்டு சித் தி ரை ராமாதம் ஜந்தாம் திகதி மலே சியா வின் கோலாலம்பூரில் பிறந்தார். ஆரம்பக் கல்வி யைக் கோலாலம் பூர் விக்டோரியாக் கல்லூரியில் வூம் இடைநிலைக் கல் வியை யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரி யிலும் கற்றார். இங்கு கற்குங்கால் மாக்ஸிய வாதியான ஆசிரி யர் மு. கார்த்தி கேசனின் தொடர்பு கிடைத்து டன் பொதுவுடைமைவாதியாகக் கைலாசபதி மினிர் வதற்கு இவரின் தொடர்பும், அவரின் பாசறையில் கல்வி கற்றமையுமே அடிப்படையாக அமைந்தன.

பின்னர் கொழும்பு ரோயல் கல்லூரியில் தனது உயர்கல்வியைக் கற்று அங்கிருந்து பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் சித்தியும் பெற்றார். பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் கற்ற வேளையில், பேராசிரியரி. ச. வித்தியானந்தன், பேராசிரியர். வி. சௌல் வநாயகம், பண் திமதி கணபதி பிள்ளை போன்ற ஈழத்தின் புகழ்பூத்த பேராசிரியர்களைத் தனது குருவாகக் கைவரப்பெற்றவர். அப்பல்கலைக்கழகத்தின் இளாங்கதிர் சுஞ்சிகைக்கு அவர் எழுதிய “நாடும் நாயன் மாரும்” என்ற கட்டுரையின் மூலம் சிறந்த ஆய்வாளராகத் தமிழுலகில் தன்னை வெளிப்படு

திறனாய்வில் சிறப்புத் தேர்ச்சி பெற்ற கைலாசபதி தனது கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வுக்காகத் தெரிவு செய்த துறை எதுவெனத் தெரியுமா? அது ஒப்பியல் இலக்கிய நோக்கு. அவர் சங்கத் தமிழ்ப்பாடல்களை கிரேக்க வீரயுகப் பாடல் கஞ்சன் ஒப்பு நோக்கி தனது முனைவர்ப்பட்ட ஆய்வை மேற் கொண்டார். அவரின் ஆய்வு 1964ம் ஆண்டு ஒக்ஸபோர்ட் பல்கலைக்கழக அச்சகம் தமிழ் ஹேரோ யிக் பொயற்றி (Tamil Heroic Poetry) தமிழ் வீரயுக்கவிதைகள் என்ற நூலாக வெளியிட்டு அவரைப் பெருமைப்படுத்தியது.

திரும்பவும் இலங்கை வந்து கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ் துறைத் தலைவராகப் பணியா ந்றினார். இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம் யாழ்ப்பாண வழாகம் ஒன்றை ஆரம்பித்தபோது அதன் தலைவராக கவும் தமிழப் பேராசிரியர் ஆகவும் பொறுப்பேற்றார். இவை அவரின் வரலாற்றில் சிறு பகுதியே யாகும்.

(தரவுகள்: இணையம் : உவங்கள் : இலக்கி)

பூத்துச் சோறு

அவைக்ஸ் பரந்தாயன்

ரமேசு குடிசையின் தாழ்வாரத் திண்ணையில் படுத்திருந்தாள். அவனுக்கு ஒருவாரமாக நாரிப் பிழப்பு ஏற்பட்டிருந்த நிலையில், எழும்பி இருக்க இயலாதவளாகப் படுக்கையில் கிடந்தாள். அவளது கணவன் கந்தசாமி ஒருநாள் கூலித் தொழிலாளி. அன்று மூத்து... அன்றைய மாலைப்பொழுதில் கிடைக்கும் வருமானத்தின் மூலம் வாழ்க்கையை நகர்த்தும் அவனுக்கு, சிலநாள்களாக தொழிலில் எதுவும் கிடைக்க வில்லை. கையிருப்பில் இருந்த காசம் தீர்ந்து போக, இன்றும் சந்திப்பக்கம் போயிருந்தான். வன்னியில் இருந்து ஏரு ஏற்றிவரும் லொறிகள் காலை வேளைகளில் சந்தியில் வரிசையாக வந்து நிற்கும். ஏருப்பறிப்பதற்குத் தோட்டக்காரர்கள் கூலிக்கு ஆள்கள்

தேவைப்படுமிடத்து. அங்கு நிற்கும் தினக் கூலிகளில் இருவரைக் கூட்டுச் செல்வார்கள். ஆனால், இன்று ஏனோ லொறிகள் வரவில்லை. தோட்டக்காரர்களை யும் காணவில்லை. அவனைப் போல வேறு சிலரும் ஏமாற்றத்துடன் வீடு திரும்பிக் கொண்டிருந்தார்கள். கந்தசாமி குறுகிய நேரத்துக்குள் வீட்டிற்கு வந்துவிட்டதை திண்ணையில் இருந்து அவன் மனைவி பரமேசு, அவனுக்கு அன்றும் தொழி வற்றுப் போனதைக் குறித்துக் கவலைப்பட்டாள். கோவில் மடத்தில் கிட்டணன் சோறு கொடுக்க இருப்பதாக அயல்வீட்டுக்கிழவி சின்னாச்சி வந்து சொல்லி விட்டுப் போயிருந்தாள். கிழவி கூறியது பரமேசுக்கு நினைவில் வந்தது. அவள் உடனே தன்கணவனைக் கூப்பிட்டாள்.

“இஞ்சரப்பா...”

“ஓ... கொஞ்சம் பொறு வாறன்...”

குடிசையின் கோடிப் புறத்தே கட்டப்பட்டிருந்த ஆடுகளுக்கு பூவரசங்குமைகளைப் போட்டுவிட்டு, முன்பக்கத்துக்கு வந்தான் கந்தசாமி.

“இஞ்சரப்பா... உங்கை வேம்படி அம்மன் கோயில் மடத்திலை இன்டைக்கு உங்கட கூட்டாளி கிட்டணன் அன்னதானம் குடுக்கிறாராம்... ஒருக்காப் போய்பாருங்கோவன்...”

“என்னது! கோயில் மடத்திலை கிட்டணன் சோறு குடுக்குறானோ...?!”

“ஓமப்பா... காலங்காத்தாலை சின்னாச்சி வந்து சொன்னவ. இன்டைக்கும் உங்களுக்குத் தொழிலில்

வாய்க்கேல்லை. கோயிலுக்கு நேரத்தோடை போனியளைண்டால், பூசையையும் கண்டு கொண்டு, நீங்களும் மடத்திலை சாப்பிட்டிட்டு, எனக்கும் கொஞ்சத்தைக் கொண்டு வரலாமல்லோ”. பரமேசு கூறியது நல்ல யோசனையாகவே பட்டது. ஆனால் கிட்டி ணைனை நினைக்க மனம் அருக்களிப்புக் கொண்டது. “என்னப்பா யோசிக்கிறியள்...” பரமேசு கேட்டாள்.

“ ஒண்டுமில்லை. இப்ப கிட்டினான் இப்ப முந்தின ஆள் இல்லை...” பரமேசு அவனை நியிர்ந்து பார்த்தாள். தனது கணவனின் வார்த்தையில் மெய் இருப்பது அவருக்குத் தெரிந்ததொன்று.

“ அவர் இப்ப முந்தின ஆள் இல்லையென்டது ஊரிஞ்ச விசயந்தானே. நீங்கள் போய் அவரோடை ஒண்டும் கதைக்காமல், சனத்தோடை சனமா இருந்து சாப்பிட்டிட்டு. எனக்கும் வாங்கிக்கொண்டு வாங்கோ..” கந்தசாமி எதுவும் கூறவில்லை. எழுந்து குளிப்பதற்காகக் கிணற்றியை நோக்கி நடந்தான்.

கோவிலில் சனக்கூட்டம் அதிகமில்லை. அன்னதான மடத்தினுள் கிட்டினானதும் அவன் மனைவி வழி உறவினர்களுமே சமையல் வேலைகளில் மும்முரமாக ஈடுபெட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். கந்தசாமி கோவிலின் வெளிவீதியில் உள்ள அரசமரமொன்றின் கீழ் தனது சைக்கிளைப் பூட்டிச் சாவியை எடுத்துக் கொண்டான். தண்ணீர்தொட்டியிலிருந்து நீர் எடுத்துக் கால்களைக் கழுவியவன், கோவிலுள் சென்று மூலஸ்தானத்தை நோக்கிக் கரம் கூப்பினான். பின் உள்பிரகாரம் ஒரு சுற்றுச் சுற்றி வந்தவன், மீண்டும் மூலஸ்தானத்தை நோக்கிக் கரம் கூப்பித் தொழுதுவிட்டு அருகில் உள்ள தூணுக்குப் பக்கத்தில் அமர்ந்து கொண்டான். கந்தசாமி காலையில் எதுவும் சாப்பிடவில்லை. வயிற்றுக்குள் ஏதோ புகைவதான உணர்வு. அவனது கை வயிற்றைத் தடவிக் கொள்கிறது. இரண்டொரு நாள்களாகத் தொழில் இல்லை. குசினி அடுப்புகள் சீராக ஏரியவில்லை. இதற்குள் மனைவிக்கும் வருத்தம் வந்து படுக்கையில் இருத்திவிட்டது. காலையில் சந்திப்பக்கம் சென்று, வெறுமையான மனநிலை யோடு வந்தவனுக்கு மடத்திலை கிட்டினான் சோறு கொடுக்கும் விடயத்தை மனைவி கூறியபோது, மகிழ்ச்சியாகத் தான் இருந்தது. ஆனால், கிட்டினானை நினை

க்கையில்... மனதில் முகிழ்ந்த சந்தோஷ மெல்லாம் ஒரு கணத்துள் மறைந்து கொண்டது.

கிட்டினான்!

ஊருக்குள் புதிதாகத் தோற்றம் பெற்றிருக்கும் ஒரு “குட்டிப் பணக் காரன் ! ஆரம் பத் தில் கந்தசாமி யைப் போன்றே நாள் கூலியாக வாழ்ந்தவன். கந்தசாமியின் பள்ளிக்காலத்து நண்பன். வாழ்வின் அடிமட்ட வர்க்கத்தினுள் அவர்களது சமூகம் வாழ்ந்து கொண்டிருந்ததனால், வறுமை அந்தச் சமூகத்தை நிதம்நிதம் தின்று கொண்டிருந்தது.

கூலித்தொழிலே அச்சமூகத்தின் பிரதான தொழிலாகிப் போனது. கந்தசாமியும் கிட்டினானும் குடும்பத்தில் ஏற்பட்ட வறுமைநிலை காரணமாக எட்டாம் வகுப் போடு படிப்பை நிறுத்திவிட்டுத் தமது தந்தையர்களுடன் கூலித்தொழிலுக்குப் போகத் தொடங்கினார்கள். காலநகர்வில் அவர்களும் குடும்பபந்தத்துக்குள் நுழைந்து கொண்டார்கள். என்னசாபமோ தெரியவில்லை. கந்தசாமி பரமேஸ்வரி தம்பதிகளுக்கு வம்சவிருத்தி ஏற்படவில்லை. ஆனால், கிட்டினானுக்கோ மக்கள், மருமக்கள், பேரப்பிள்ளைகளன் குடும்பவிருட்சம் பரந்து கிளைவிட்டுச் செழித்து நின்றது.

நாட்டில் நிலவிய அசாதாரண நிகழ்வுகளைக் காரணம் காட்டி ஒருவாறாக கிட்டினான் தனது மூத்த மகனை வண்டனுக்கு அனுப்பி வைத்து விட்டான். அவனைத் தொடர்ந்து இரண்டாவது மகன் மற்றும் மகனும் அதே காரணத்தை முன் வைத்து, அன்னைனாடுபோய் ஓட்டிக்கொண்டு விட்டார்கள். மூன்று பிள்ளைகளும் அந்நியதேசத்திற்குப் போய் சேர்ந்து விட்டபின் கிட்டினானது பேச்சிலும் போக்கிலும் குணத்திலும் செய்கைக் காரியங்களிலும் பெரும் மாறுதல்கள் ஏற்படத் தொடாங்கின. ஒரு காலத்தில் தானொரு நாள் கூலியாக வாழ்ந்தவன் உணர்வு அவனிடமிருந்து அற்றுப் போயிருந்தது. பிள்ளைகள் அனுப்பும் பணம் அவனது சமூகத்துக்குள்ளேயே அவனிடமிருந்து பல விளிம்பு நிலை மனிதர்களை அந்நியப்படுத்தியும் வைத்தது.

நேரம் மதியம் பன்னிரெண்டு மணி! மதியப் பூசையின் ஆரம்பத்துக்காக கோபுரமணி ஒலிக்கத் தொடாங்கியது. முப்பது நிமிடங்களுக்குள் சகல பூசைகளும்

நிறைவுபெற்று. விபூதி பிரசாதநக்களும் வழங்கப்பட்டு விட்டன.

பூசை நேரத்தின்போது கிட்டினன் தன்னைக் கண்டும் காணாததுபோல் நடந்து கொண்டதையிட்டு கந்தசாமி தனக்குள் குமைந்து வருந்தினான். இளமைக் காலத்தில் ஒரு துண்டுபீடிக்கும் காப்போத்தல்கள்ஞாக்கும் தன்னிடம் யாசித்ததை அவன் நினைத்துக் கொண்டான். “திரும்பிப்போவோமா...” என நினைத்தவன், வீட்டில் மனைவி சமைக்க இயலாத நிலையில் படுக்கையில் இருப்பது நினைவினில் வந்தது. மனைவிக்காகத் தன்மனதைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டான். பூசைகள் முழந்தும் எல்லோரும் அன்னதான மடத்தை நோக்கி நகர்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். மடத்தினுள் முதற் பந்தியில் கிட்டினாது உறவுகளே முழுமையாக இடம்பிடித்திருந்தார்கள். கிட்டினானுக்கு வேண்டப்பட்டவர்கள் இலைகளைப் போட்டு சோறு கறிகளைப் பரிமாறிக் கொண்டிருந்தார்கள். இது தவிர, சோறு கறி வைக்கப்பட்டிருந்த அறைக்குள் சிலர் நேரடி யாகச் சென்று, “சொப்பிங்பை”களில் வாங்கிக்கொண்டு திரும்பிய வண்ணம் இருந்தார்கள்.

கந்தசாமி இதைக் கவனித்து விட்டான். ஊதிப்பெருத்த தனது தொந்திவயிற்றோடு பந்தியில் இருந்து எழும் புவது தன் நால் இயலாதகாரியம் என்பதை அவன் உணர்ந்தான். பந்தியில் இருப்பவர்களோ பலதையும் கதைத்தபடி... சோற்றை உண்டு கொண்டிருந்தார்கள். மடத்துக்கு வெளியே பசியோடு ஒரு கூட்டம் உண் பதற்குக் காத்திருப்பதைக் குறித்து அவர்கள் கவலைப்பட்டாகத் தெரியவில்லை. சோற்று மடம் சம்பாஷணைகளால் நிரம்பி வழிந்து கொண்டிருந்தது. கந்தசாமி தனது இடுப்பினால் செருகியிருந்த “சொப்பிங்பை”யை வெளியே எடுத்தான். சோற்று அறையை நோக்கி நடந்தவன், தனக்கும் பையினால் சோறுகறி போட்டுத்தரும்படி அங்கு நின்றவர்களிடம் கேட்டான். அவனது வேண்டுதலை அங்கு நின்ற எவரும் செவி மடுத்ததாக இல்லை. யாரோ வருவதும் பைகளில் சோறு கறிகளை நிரப்பிக் கொண்டு போவது மாக இருந்தார்கள். கந்தசாமிக்குக் கடுப்பேறிக் கொண்டது. அவன் உடனே உள்ளே சென்று தனது பையினால் சோறுகறிகளை நிரப்பிக் கொண்டு திரும்பிய

போது. ஒரு பெண் மணி அவனது செய்கை களை அவதானித்தபடி நின்றாள். அந்த நேரத்தில் கிட்டினன் அவ்விடத்துக்கு தற்செயலாக வரவே அந்தப்பெண் கந்தசாமியின் செயலைப் பற்றிக் கூறி னாள்.

மறுகணம்... கிட்டினன், கந்தசாமியின் கையிலிருந்த சோற்றுப்பையை வெடுக்கெனப் பறித்து சோற்றுக் கும்பிக்குமேல் வீசியெறிந்தான்.

“ இந்தா கந்தா... உனக்குச் சோறு வேணுமென்டால் அங்கை பந்தியில் போயிருந்து சாப்பிடு...”

கிட்டினன் அதிகாரதோரனையில் கூறியதும், கந்தசாமி அவமானத்தால் கூனிக்குறுகிப் போனான்.

“பந்தியில் வைச்சுச் சோறு குடுக்கிறதென்டால், நீ எல்லாருக்குமல்லோ அப்பிடிக் குடுக்கவேணும். என்ன முகம் பார்த்துச் சோறு குடுக்கிறியே...” படுக்கையில் நோயடுன் இருக்கும் தன் மனைவியையும், அவள் கூறி அனுப்பிய வார்த்தைகளையும் அக் கணத்தில் மறந்து போனான் கந்தசாமி. சோற்று மட அறை வாசலில் கடுமையான வாக்குவாதம் நடைபெற்ற தொடங்கியது. இறுதியில் கைகலப்புக்கு ஆயத்தமாகும் நிலைவரவே, பந்தியில் பரிமாறிக் கொண்டிருந்தவர்கள் ஓடிவுந்து இருவரையும் விலக்கி. ஒரு சுமகநிலைக்குக் கொண்டு வந்தார்கள். கந்தசாமிக்கு வயிறு கொதிக்கத் தொடங்கியது. கூடவே மனமும் சேர்ந்து கொண்டது. அவமானக் குழிக்குள் அமிழ்ந்து போய்விட்டதான் உணர்வோடு. அவன் சோற்றுமடத்தைவிட்டு வெளியே வந்தான். கோவிலின் முன்புகுதிக்கு வந்தவன், மரத்தோடு சாத்தி வைக்கப்பட்டிருந்த தனது சைக்கிள் பூட்டைத் திறப்பதற்காக குனிந்தபோது... யாரோ அழைப்பது அவனது செவிகளில் விழுந்தது. திரும்பிப்பார்த்தான். கோவில் வாசலில் குருக்கள் நிற்பது தெரி ந்தது. குருக்கள் அவனைத் தன்னருகில் வரும்படி அழைத்தார்.

“ என்னையா...?”

“என்ன பிரச்சினை...?” குருக்கள் கேட்டார். அவன் நடந்ததைக் கூறினான். குருக்கள் எல்லாவற்றையும் செவிமடுத்துக் கேட்டுவிட்டு சோற்று மடப்பக்கம் தன் அருக்களிப்புப் பார்த்தையை வெளிப்படுத்தினார். பின்பு ”

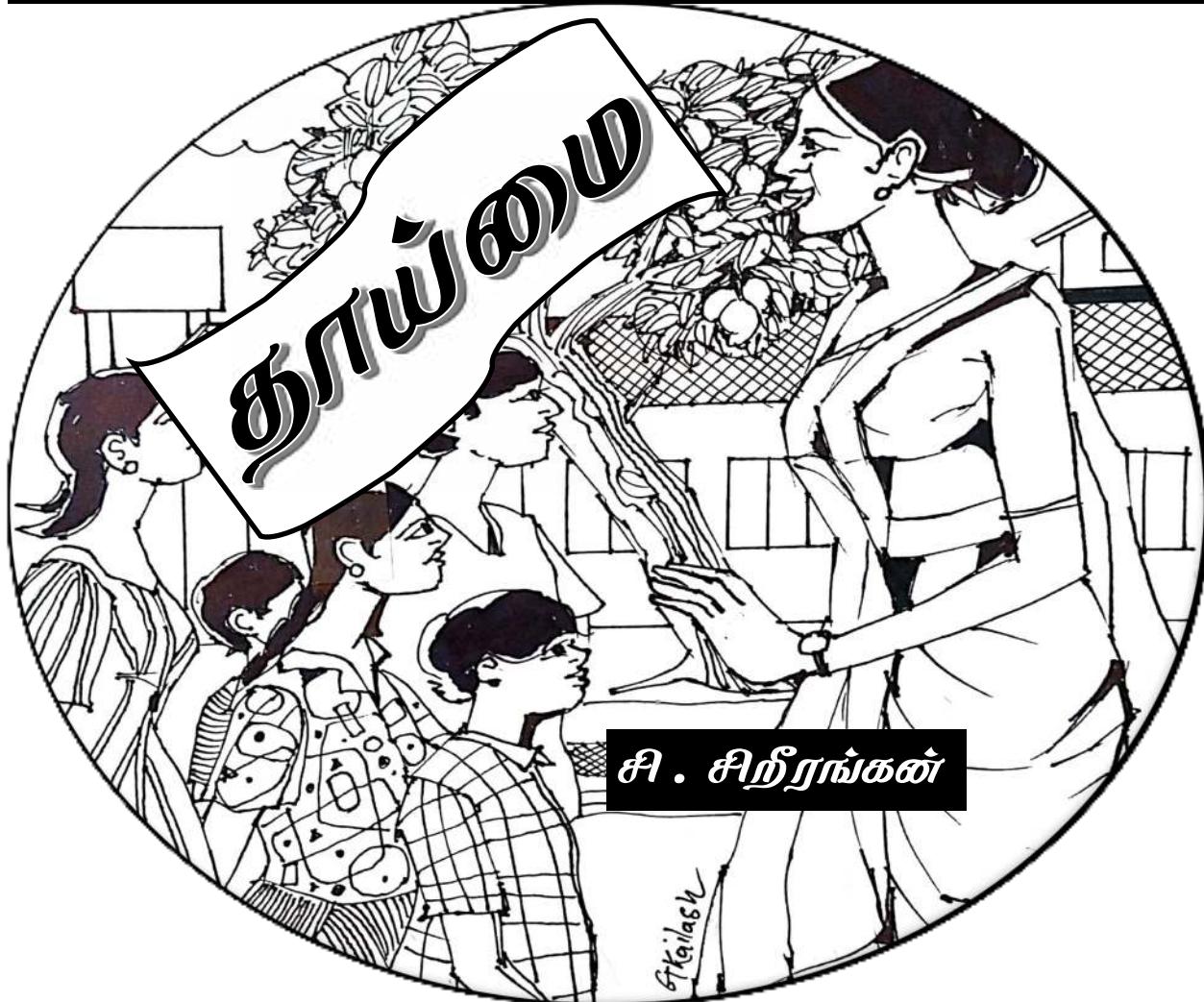
ஒருக்கா உதிலை நில்லுங்கோ வாறன்...” குருக்கள் கூறியிட்டு மடப்பள்ளிக்குச் சென்றவர், சில விநாடிகளி ன்பின், திரும்பி வந்தார். அவரது கையில் ஒரு “சொப் பிங்பை” இருந்தது. அதனுள் சர்க்கரைத் தழுசுகள், மோதகம், வடை, கடலை, வாழைப்பழம்... என்பன நிறைந்து கிடந்தன. கந்தசாமி குருக்களை ஆச்சரிய த்துடன் ஏறிட்டு நோக்கினான். குருக்களது முகத்தில் ஒரு மென்மையான புன் னாகை!.” இந்தாங்கோ... கொண்டுபோய் மனைவிக்கும் குடுத்து நீங்களும் சாப்பிடுங்கோ. அம்மன் எல்லாத்தையும் கவனிச்சுக் கொண்டுதான் இருக்கிறான்”. மீண்டும்... அவரது முகத்தில் அதே புன்முறுவல். குருக்களிடமிருந்து அந்தப் பையை மிகவும் பவ்வியமாகப் பெற்றுக் கொண்டான் கந்தசாமி. அவனது கண் களில் மெலிதான நீர்ச்சரப்பு... குருக்கள் அவனது தோளில் மென்மையாகத் தட்டி விட்டு, மூலஸ்தானத்தை நோக்கி நடக்கத் தொடர்கினார். கந்தசாமி மூலஸ்தானத்தை நோக்கினான். இப்பொழுது குருக்களே அம்மனாகவும், அம்மனே குருக்களாகவும் தெரிந்தது.

தறவாய்ச்

கடந்த இருபத்தைந்து வருடங்களுக்கும் மேலாக நான் எழுதி வெளியிட்டிருப்பவற்றைப் பார்க்கும் போது அவையைல்லாம் ஏதோ ஒரு வகையில் சமுதாயத் தொடர்பமைவு உள்ளனவாய் இருக்கக் காண்கிறேன். திறனாய்வுத் துறையில் முக்கிய கவனம் செலுத்தத் தொடரங்கிய கால முதல் கலை இலக்கியம் முதலியவற்றை அவற்றுக்குரிய வரலாற்றுப் பின்னணியிலும் சமுதாயச் சூழலிலும் வைத்தே ஆராய்ந்து வந்திருக்கிறேன். மார்க்சியத்தைத் தமுவிக் கொண்ட நாள் முதலாக அதன் முனைப்பான கூறுகளில் ஒன்றாகிய சமூகவியலை எனது பல்வேறு ஆய்வுகளுக்குக் கொண்டு வந்துள்ளேன். சமூகவியலில் உண்டாகிய ஈடுபாடே ஒப்பியல் ஆய்விற்கு என்னை இட்டுச் சென்றது. இவற்றின் பயனாக இலக்கியத்தை அறிவியல் அடிப்படையிலே அனுகக் கற்றுக் கொண்டேன். (க.கைலாசபதி, 1979)

புதிய சந்தனையும் அனுகு முறையும்

ஏகா லாசபதி காலவோட்டத் தைக் கருத்திற் கொண்டு இலக்கியம் படைத்தார். ஓவ்வொரு இலக்கியமும் தோற்றம் பெற்றதற்குப் பின்புலத்தில் காரணம் உண்டு என்றும் அது ஓவ்வொரு காலத்திற்கும் ஏற்றாற் போல் மாற்றங்காணும் என்றும் நம்பினார். இன்றிலிருந்து வேறு பட்டதான் முன்னைய வரலாறு என்று ஒன்று உண்டு என்றும் அதனைக் கண்டறிவது தான் வரலாறு மற்றும் இலக்கிய ஆய்வு என்பதும் கைலாசபதியின் வாதம். நிகழ்காலத்துத் தேவைகள் முற்காலத்து வரலாற்றைக் கட்டமைக்கின்றது என்று கூறும் கைலாசபதி. அகவிகை வரலாற்றையும் கண்ணகி கதை யினையும் மேற்கோள் காட்டி ஒப்பியலிலக்கிய ஆய்வில் பெண்களுக்கான கற்பு நெரி. ஆணாதிக்கச் சிந்தனை போன்றன வரலாற்றுச் சூழலில் மக்களின் உணர்வு அழுத்தங்களுடனும் உளவியலுக்கு முன்னுரிமை கொடுத்தும் தோற்றம் பெற்றுள்ளன என்கின்றார். இலக்கியம் காலத்தின் கண்ணாடியாகும். தமிழ் சமுதாய வரலாற்றை ஏனைய எழுத்தாளர்கள் வேறு விதமாக நோக்க கைலாசபதி யோ கார்ல் மாக்ஸின் மாக்ஸிய தத்துவத் திலிருந்து ஆராய்ந்து ஓவ்வொரு காலகட்டத்திலும் மக்களின் சமூகக் கட்டமைப்பிற்கு ஏற்றாற் போல் தான் இலக்கியம் படைக்கப்பட்டு வரலாறு தோற்றம் பெற்றுள்ளது என நிறுவுகிறார். சங்க இலக்கிய காலம் (கி.பி. 250 வரையான காலம்பகுதி), பக்தி இலக்கிய காப்பிய காலம் (கி.பி. 600-1300), நவீன இலக்கிய காலம் (கி.பி. 19ம் நூற்றாண்டு முதல் சமகாலம் வரை) என மூன்று காலங்களை முக்கியத்துவப்படுத்தி காலபேத ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டதுடன் சமுதாயச்சிந்தனைகள், அக்கால இலக்கியங்களில் தனித்தன்மை பெறுமாற்றை விரிவாகக் கூறியிருக்கக் காணலாம். கார்ல் மாக்ஸ் எவ்வாறு சமுதாயத்தை, நிலத்தையும் மூலதனத்தையும் மையப் படுத்திக் கணிப்பிட்டு வகைப்படுத்தினாரோ அதனைப் போன்று கைலாசபதியும் மாக்களைப்பின் பற்றி ஓவ்வொரு தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றுக் காலத்தினையும் வகைப்படுத்துகின்றார். பழும் பொதுமைச்சமூகம், அடிமைச்சமூகம், நிலவுடைமைச்சமூகம், முதலாளியச்சமூகம், சமவுடைமைச் சமூகம் என்கின் றார். (நன்றி: உவங்கள் இனையும் - லக்சி குணரத்தினம்)

ஞேரகாலம் பாராது மழை அடிக்கடி மண்ணை முத்தமிட்ட வண்ணம் இருந்தது. விரும்பியோ விரும்பாமலோ மன் அந்த முத்த மழையில் நன்றாக கொண்டேயிருந்தது. “இது என்னுடைய காலம்” என மழை இறுமாப்படுன் அவ்வாறு செய்தது. மதியச் சாப் பாட்டை முடித்த ராதாவோ சாலையோர் ஜன்னல் கதவுகளைத் திறந்துவிட்டு ஜன்னல் கரையோரமாக சாய்மனைக் கதிரையைப் போட்டவாறு மழையை ரசிக்கத் தொடாங்கி விட்டாள். மழையை ரசிக்கத் தெரியாதவர் இந்த உலகில் யாரும் உள்ளே? மழைத்துளிகள் அந்தத் தார்வீதியில் விழுந்து தெரித்தன.

பாடசாலை முடிந்து செல்லும் மாணவர்கள்

அந்த மழையில் நன்றாக வண்ணம் சென்றார்கள். அதனை மிகவும் விரும்பி அவர்கள் செய்தார்கள். பதின்ம வயது மாணவர்கள் அவர்கள். இளங்கள்று பயமறியாது என்பது அவர்கள் செயலில் தெரிந்தது. அந்த மாணவர்களைப் பார்த்து அவளிடம் இருந்து ஒரு பெருமுச்சு ஒன்று வெளிப்பட்டது.

அவளுக்குக் குழந்தைகள் பிறந்திருந்தால் நிச்சயம் இவர்களது வயதில் இருந்திருப்பார்கள். ஆனால் அவளுக்குத்தான் அந்தப் பாக்கியம் கிடைக்கவில்லை.

“அம்மா” என்ற அந்த மிக உயர்ந்த அந்தஸ்து அவளுக்கு எட்டாக்கனியாகப் போய்விட்டது. இனி நிச்சயம் அவளுக்குக் கிடைக்கப்போவதும் இல்லை. சென்ற

வருடம் தான் அவள் கணவன் கண்ணன் நிரந்தரமாகக் கண்ணை மூடிக் கொண்டான்.

இடி விழுந்த சத்தத்தில் திடுக் குற்றாள் ராதா. முன்னரல்லாம் இடி விழுந்தால் தன் கண்ணனைக் கட்டிப் பிழித்துக் கொள்வாள். அவ்வளவு பயம். இப்போதெல்லாம் இடிகள் அவளை ஒன்றும் செய்வதில்லை. ஏனைனில் அவள் வாழ்க்கையில் பேரிழிகளைத் தாங்கியவள்.

கண் ணானும் ராதாவும் காதலித் துக் கரம் பிழித்தவர்கள். பல்கலைக்கழகத்தில் இவள் புதுமுக மாணவியாக நுழைந்த போது அவன் நான்காம் வருடத்தில் பயின்று கொண்டிருந்தான். அவன் அவளிடம் தன் விருப்பத்தை வெளியிட்ட விதம் இப்பவும் மனதில் பசுமரத்தாணியாய் பதிநிதிருந்தது.

பகிழிவதைகளில் இருந்து பலமுறை இவளை அவன் காப்பாற்றியிருந்தான். பகிழிவதைக்கு அவன் எதிரானவன் அல்ல. எனினும் வரைமுறையான பகிழிவதை ஆரோக்கியமானது என்பது அவன் வாதம். அது ஒருபோதும் மற்றவர் மனங்களைக் காயப்படுத்தக் கூடாது என்பதில் அவன் கவனமாக இருப்பான்.

ஒருமுறை தன் நண்பனிடம் இருந்து பகிழிவதையில் இவளைக் காப்பாற்றிய போது “தாங் ஸ் அண்ணா” என்றான் ராதா.

“அண்ணா என்று சொன்னால் திரும்பவும் உன்னை அவனிடம் அனுப்பிடுவன்” என்றான் கண்ணன்.

ஏதுமறியாது முழுத்தாள் ராதா.

“நான் ஏதும் பிழையாக சொல்லிவிட்டனா அண்ணா?” என்றாள்.

“அண்ணா என்று கூறி என்னை அவமதித்து விட்டாய்?” அவனுக்குச் சிரிப்புத் தான் வந்தது.

“வயதுக்கு மூத்தோரை அண்ணா என்று தானே அழைக்க வேண்டும். பின்ன தம்பி என்றா அழைப்பார்கள்?” விசும்புக்குக் கூறினாள் ராதா.

கண்ணன் அவளுக்கு அருகில் வந்து அவளது கண்கள் இரண்டையும் உற்றுப் பார்த்தான். அதில் குறும் புத்தனம் குடி கொண்டிருந்தது. இவன் கண் க

ளைச் சந்தித்தும் அவை இயல்பாகவே தாழ்ந்து கொண்டன. அவள் முகம் சிவந்தது. மெல்ல வேர்க்க வும் செய்தது. அழுத் தமான குரலில் கண் ணை கூறினான்.

“எனக்கு சுற்றி வளைச்சுப் பேச்ததறியாது. பின்னால் திரிந்து சைட் அடிக்கப்பிழிக்காது. நேரடியாகவே உனக்குச் சொல்கிறன். உன்னை எனக்குப் பிழிச்சிருக்கு. உன்னைக் கல்யாணம் செய்ய ஆசைப்படுத்தேன்.”

நிலைகுலைந்து போனாள் ராதா. திடீரென கண் ணை சொன்னதை அவளால் ஜீரணிக்க முடியவில்லை. அங்கிருந்து விருட்டென்று சென்று விட்டாள். பெண்கள் விடுதியில் தனது அறைக்கு வந்தவளுக்கு என்னவோ எல்லாம் செய்தது. நெஞ்சுப்படயப்பு இன்னும் அடங்கவும் இல்லை. எவ்வளவு மனக் கட்டுப் பாட்டுடன் இருந்தவள் ஒரு நொழிப்பாழுதில் எல்லா வற்றையும் தவிடுபொடியாக கிவிட்டானே அந்த மாயக்கண்ணன்.

அவள் உள்ளத்தில் இன்பத்தின் ஊற்று மெல்ல மெல்ல மடை திறந்த வெள்ளம் போல் பிரவாகிக்கத் தொடங்கி யது. தன் ணையும் அறியாமலே அறையிலிருந்த சிறு கண்ணாழியின் முன் போய் நின்றாள் ராதா. கரிய இரு பெருவிழிகள். வில் போன்ற புருவம். பிறை போன்ற நெற்றி. உச்சி வகிடு எடுத்து பின்னிய நீண்ட இரட்டை ஜடைக்கூந்தல். அவை அவள் நடையின் ஜதிக்கு ஏற்பப் பின்னழுகில் தாளம் போடும். மொத்தத்தில் அவள் சந்தனத்தில் செதுக்கிய சிலையாக இருந்தாள். தலையைச் சிலுப்பி ஒற்றை ஜடைக்கூந்தலை முன்னுக்கு எடுத்தாள். தன்னையே அழுக பார்த்தவள் பின் நாணிச் சிரித்தாள். “அழகி தான்” என்று முன்னுமனுந்தாள்.

“ஆனாலும் நீ ஒரு கோழை. உன் கிலட்சியம் மற்றும் மனோதிடம் என்பவற்றை ஒரு நொழிப்பாழுதில் இழந்து விட்டாயே” என்று அவளது விம்பலே அவளை ஏனாம் செய்வது போல் இருந்தது.

மெல்ல மெல்ல மொட்டாக அரும் பிய காதல் பூவாக மலர்ந்தது. பல தடைகளையும் தாண்டி திரும ணை எனும் பந்தத்தில் இருவரும் இணைந்து கொண்டனர். காலம் கரைந் தோழியது. மாதங்கள் உருண்

போடி வருடங்கள் ஆனது. இவர்கள் போகும் கிடமெல் லாம் “விசேஷம் ஒன்றும் இல்லையா?” என்று கேட்டுத் தொலைத்தனர். இதனால் கொண்டாட்டங்களுக்குச் செல்வதையே தவிர்த்தாள் ராதா. நொந்து நொந்து நூலாக இழைத்துப் போனாள். ஜந்து வருடங்கள் கடற்று போனது.

வைத்தியரின் ஆலோசனைக்கு இணங்க சில பரிசோதனைகளை இருவரும் செய்தனர். மருத்துவர் மருத்துவச் சான்றிதழைப் பார்த்து விட்டு இருவரையும் பார்த்தார். அந்தக் குளிருட்டப்பட்ட அறையிலும் அவர்கள் இருவருக்கும் வேர்த்தது.

“அம்மாவிற்குப் பிரச்சினை இல்லை. ஜயாவிடம் தான் சின்னாப் பிரச்சினை” என்றார். மரண தன்டனை விதிக்கப்பட்ட கைதி போல் ஆனான் கண்ணன். “நான் கொஞ்சக் குளிசைகள் தாறன் மூன்று மாதங்கள் மட்டும் பாருங்கள். முன் னேற்றம் இல்லாவிட்டால் வாருங்கள்” என்றார் வைத்தியர். மூன்று மாதம் அல்ல ஒருவருடம் முழுந்தும் முன் னேற்றம் ஏதும் இல்லை.

ஒருநாள் கண்ணன் மது போதையில் வீடு வந்திருந்தான். “இது என்ன புதுப்பழக்கம்” என்று கழிந்தாள் ராதா. கைவிரல்களுக்கிடையே சிகிரட்டு ஒன்று புதைந்து கொண்டிருந்தது. அதன் மணம் ஒவ்வாமையால் இருமத் தொடங்கினாள் ராதா.

“தூர எறியுங்கள். இந்த இரண்டு பழக்கமும் இருந்தால் உடம் புகெட்டு விடும்” என்றாள். “இனிக் கெடு என்ன இருக்கு?” என்றான் விரக்தியுடன். அவன் கண்களில் இருந்து கண்ணீர் தாரைதாரையாக வழிந்தோடியது.

“ஏன் அழகிற்கள். அழாதையுங்கோ” என்று தானும் அழுதாள் ராதா. “எமக்குக் குழந்தைப் பாக்கியம் நிச்சயம் கிட்டும். கடவுள் எம்மைக் கைவி டமாட்டார்” என்றாள் அவன். “அது வெறும் பகற் கணவு” என்றான் அவன்.

“ஏன் அப்படிச் சொல்லுவீங்க?” “நான் உன்னை ஏமாற்றி விட்டேன்” என்றான் குரல் தளதளக்க. இழுந்து போனாள் ராதா. “என்ன சொல்லுவீங்க?” இவையதில் ஏற்பட்ட விபத்து என் ஆண்மைக்குப் பங்கம் ஏற்படுத்தி விட்டது.

பேயறைந்தவள் போல தூண் ஒன்றைப் பிடித்தவாறு இருந்தாள். படிக்கும் காலத்தில் கண்ணனின் கண் மூழித்தனமான மோட்டார் சைக்கிள் ஓட்டம் விபத்தில் முழுந்தது. அதனால் அவன் ஆண்மை பறி போனது. வைத்தியர்கள் முன்னமே இதைச் சொன்னபோதும் அவன் அதை அலட்சியம் செய்திருந்தான். அதன் விளைவை இப்போ உணருகின்றான்.

அவன் கதை அறிந்து அப்படியே இந்து போய் உட்கார்ந்திருந்தாள் ராதா. ஏமாற்றத்தின் வலியால் அவன் புழுவாய்த் துழுத்தாள். சிறிது காலத்தில் கண் ணன் கொடிய நோய்க்கு ஆளாகி இறந்து போனான். தனிமை, கொடுமை இதுதான் இவள் வாழ்க்கை ஆயிற்று. இரவில் மாத்திரம் தூரத்து உறவுக்காரப் பெண் ஒருவர் வந்து தங்கிச் செல்வார். எவ்வளவு காலத்திற்குத் தான் இவள் இப்படி இருப்பாள்?

ராதா... அடி புள்ள ராதா... என்று கூப்பிட்ட குரல் கேட்டு சுய நினைவுக்கு வந்தாள் ராதா. கமலமக்கா தான்.

“என்னாடி புள்ள கைட்டு ஒன்றும் போடாமல் இருடில் இருக்கிறாய்? என்றவாறு கைட்டுக்களை ஒவ்வொன்றாக போட்டார் கமலமக்கா.”

“என் வாழ்க்கையே இருள் குழந்ததுதானே” என்று விரக்தியோடு சிறித்தாள் ராதா. இப்படியெல்லாம் கதைக்காதே புள்ள என்று கதைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்த கமலமக்கா இரவுச் சாப்பாட்டிற்குரிய ஆயத்தத்தில் ஈடுபட்டார்.

கை, கால், முகம் கழுவி திருநீற்றை நெற்றியில் அள்ளிப் பூசிய வண்ணம் வந்திருந்தாள் ராதா. கமலமக்கா சாப்பாடு தயாரிப்பதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“அக்கா! நான் எனக்கென்று ஒரு வாழ்க்கையை தேர்ந்தெடுக்க உள்ளேன்.” இதனை எதிர்பாராத கமல மக்கா தன்னை சுதாரித்துக் கொண்டு “உனக்கு வயசு இருக்குத்தானே. இதில் ஒன்றும் தப்பில்லை” என்றார்.

“ஓமக்கா எனக்கு விரும்பியவாறு என் வாழ்க்கையை ஆரம்பிக்கப் போகிறேன்.”

“உன் னிடம் அழகில் வையா? இல்லை வசதிதான்

இல்லையா?” இதைக்கேட்டதும் வெள்ளி நாணயங்கள் சிதறியதுபோல் கலகலவென்று சிரித்தாள் ராதா.

“உண்மையாகவா?”

“பின் ன. நீ ஓம் என்று சொன்னால் எத்தனை பேர் வைன்ல் நிப்பாங்கள்?”

ஒரு கிழமையின் பின்னால் அந்த ஆச்சிரமத்தில் இருக்கும் பெண் பின்னைகள் அனைவரும் வரிசையாக நின்றிருந்தனர். அவர்களை வழிநடத்தும் ஓர் வயதான அம்மா ஒருவர் பேச்தொடங்கினார். “இன்று எமக்கெல்லாம் ஓர் மகிழ்ச்சியான நாள். எமது ஆச்சிரமத்திற்கு நிரந்தரமான ஓர் இடம் கிடைத்துள்ளது. அதேபோல் உங்களோடு தங்கியிருந்து உங்களை வழிநடத்த புதிய தாய் ஒருவர் உங்களுக்குக் கிடைக்கப்பெற்றிருப்பது நீங்கள் செய்த பாக்கியமே” என்று கூறிய அந்த வயதான பெண்மணி

“வாருங்கள் ராதா.... முன்னே வாருங்கள்...” என்று அழைத்தார். ராதா இரு கரங்களையும் கூப்பியவாறு முன்னே வந்து நின்றாள்.

“இவர் வயதிலே குறைந்தவர் என்றாலும் தனது வீடு மற்றும் சொத்துக்களை எங்கள் ஆச்சிரமத் தீர்குத் தந்துள்ளார். மற்றும் தம்மையே எம்மோடு இணைத்துள்ளார். உங்களுடன் இருந்தே உங்களைக் கவனிப்பார். உங்கள் அனைவரையும் தத்தெடுத்துள்ளார். இவருக்கு நன்றி பாராட்ட வேண்டியது உங்கள் கடமையாகும்” என்று கூறி முடித்தார்.

ராதா அவர்கள் முன் “நீங்கள் எனக்கு நன்றி தெரிவிக்க வேண்டாம். ஆனால் என்னை உங்கள் அம்மாவாகத் தத்தெடுத்தாலே போதும்” என்றாள். பின்னைகள் எல்லோரும் ஒருசேர “அம்மா” என்று அழைத்தார்கள்.

“அம்மா எம் அன்புத் தாயே! நீங்கள் பல்லாண்டு காலம் வாழுவேண்டும்” ராதாவின் விழிந்றி வழிந்தோடியது. அடிவயிறு குளிர்ந்தது. கடவுள் இப்போ ஒரு குழந்தையையல்ல அறுபது குழந்தைகளை அவஞக்குப் பரிசுளித்திருக்கிறார். குழந்தைகளின் அன்பு மழையில் அவள் நனைந்தாள். பிறவிப் பயனை இன்று பெற்ற தாய் அவள் உணர்ந்தாள்.

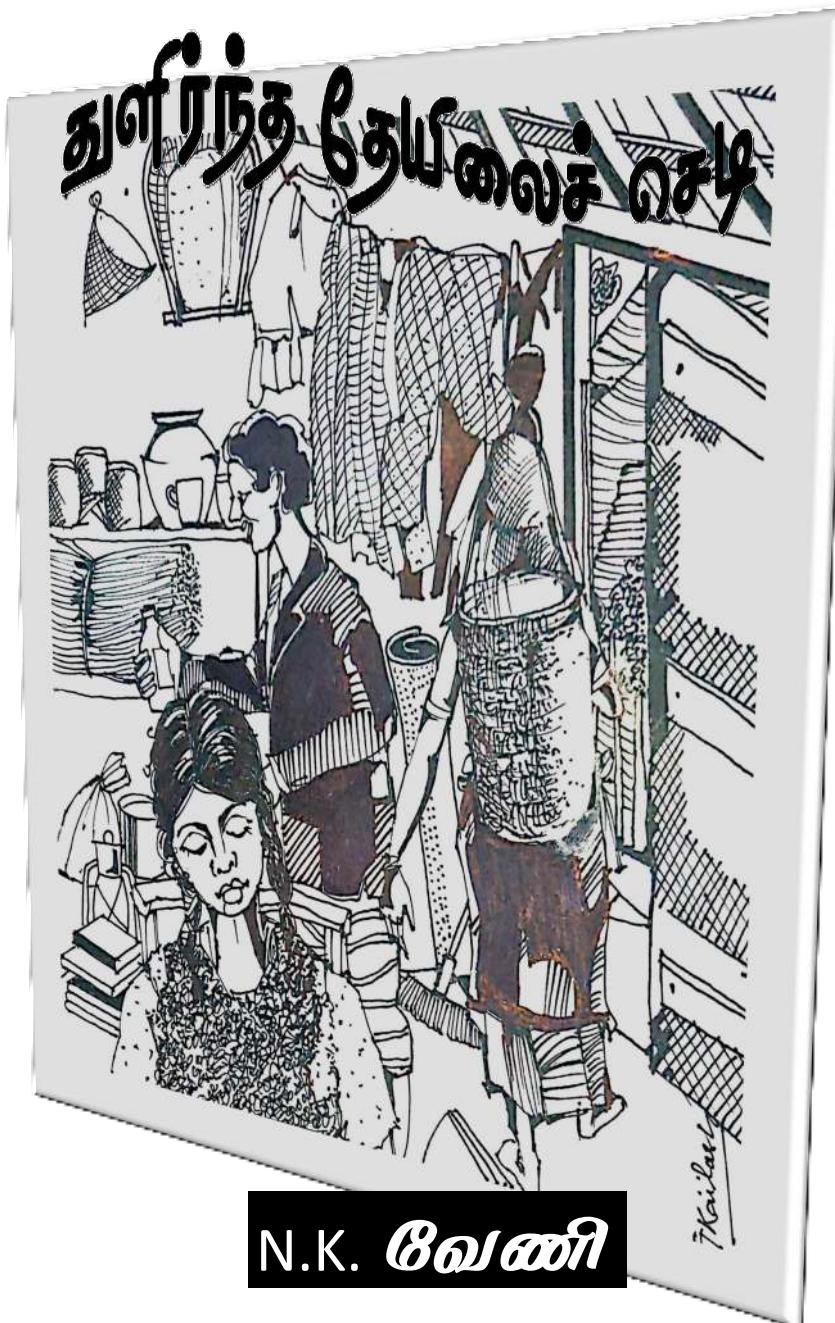
சமூகவியல்

சமூகவியல் என்பது எதனைக்குறிக்கும். அதற்கு ஒரு வரைவிலக்கணத்தினையும் கைலாசபதி குறிப்பிடுகின்றார். விஞ்ஞானப்பூர்வமாகவும் புறநிலையாகவும் மனிதனையும் சமுதாயத்தையும் ஆராய்வதே சமூகவியலின் சாராம்சமாகும் என்கின்றார். சமூக நிறுவனங்களைப் பற்றி விஞ்ஞானப்பூர்வமாக ஆராய்வதுடன் சமூகத்தின் அடிப்படை குடும்பமும் அதன் சமூகமயமாதல் செயற்பாடும் என்பது சமூகவியாளர்களின் கருத்தாகும். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் விஞ்ஞானங்களுக்கெல்லாம் இளைய விஞ்ஞானமாகக் கைத்தொழிற்பூர்ச்சியின் பின்னர் சமூகத்தைப்பற்றிய கரிசனைகளும் புத்தொளிர்க்கால சிந்தனைகளும் எழுச்சி பெற்ற காலத்தில் தோன்றியது தான் சமூகவியலாகும். சமூக நிறுவனங்களும், நடைமுறைகளும், நம்பிக்கைகளும், வழக்காறுகளும் சமூகவியலில் ஆராய்ப்படுகின்றன என்பதனை ஏற்றுக் கொள்ளும் கைலாசபதி. சமூக நிறுவனங்கள். சமயம், பொருளாதாரம், அரசியல், குடும்பம் முதலியவற்றுடன் நெருங்கிய தொடர்புடையவை என்பதுடன், இவை யாவற்றினுடைய இயக்கத்தையும், இயக்காற்றலையும் ஆராய்வதே சமூகவியலின் தலையாய பண்பும் பணியுமாகும் என்பதனை ஒப்புக் கொள்கின்றார். சமூகவியலில் பயன்படுத்தும் ஆராய்ச்சித்தகவுக்கள், தரவுகள், செய்திகள், பக்கச்சார்பற்றவை என்றும் ஆராய்ச்சியாளன் எத்தகைய விழுமியங்களையும் பற்றி நிற்காது தனது ஆய்வை மேற்கொள்வதுடன் அவனுக்கு தரவுகளை மீறிய தனது துறைக்குப் புறம்பான அக்கறைகள் இருக்க முடியாது என்று சமூகவியல் வாதியான மாக்கள் வெப்ப கூற கைலாசபதி மோ அதனைப் புறக்கணித்து மாக்கின் பொதுவுடைமைக் கோட்பாட்டிற்குள்ளேயே நின்று திறனாய்வை மேற்கொண்ட டிருக்கக்காணலாம். மாக்கிசம் தொடர்பாக ஒரு சமூகவியலாளர் கூறிய கருத்தினை இங்கு, கைலாசபதி மேற்கோள் காட்டுகின்றார்.

(நன்றி: உவங்கள் இணையம் கல்சி குணரத்தினம்)

LD கலைக்கத்துக்கே உரிய கடும் பணி எங்கும் பரு சுக் குவியலாய் காட்சியளிக்க பணிக் காற்று சில் என்று வீச பற்கள் தந்தி யாட்க்க உடல் நடுங்கியதையும் பொருட்படுத்தாமல் இந்தக் குளிர ல்லாம் நம்மை ஒன்றும் செய்து விட முடியாது என்று கூறுவதைப் போல் ஆண்களும் பெண்களும் வேலைக்குப் போக ஆயத்தம் ஆகி னர் அந்த மலையகத் தோட்டத்து மக்கள். பார்வதியும் கூடையை தலையில் மாட்டியவள் தன் மகள் சரஸ்வதியிடம்

“சரச நீ ரொட்டியை சுட்டு அப்பா வுக்கும் தம்பி. தங்கச்சி எல்லாத்து க்கும் கொடு. இன்னைக்கு நல்லா தூக்கம் போய் நேரமாச்ச. கங் காணி அய்யா கத்துவாரு. நான் போகிறேன்” என்று கூறிக் கொண்டே வேகமாக நடக்கத் தொடங்கினாள். தன் தாயார் குளி ரில் நடுங்கியபடியே வேகமாக ஓட்டமும் நடையுமாக செல்வதைப் பார்த்தவளுக்கு வேதனை யாக இருந்தது. தன் தாயார் போவதையே பார்த்துக் கொண்டு நின்ற அவளைத் தம்பியின் அழுகுறல் இவ் வுலகிற்கு மீட்டு வந்தன. அவசரமாக உள்ளே ஓடியவள் தேநீரைக் கலந்து போத்தலில் ஊற்றி அழும் தம்பிக்குப் பருக்கினாள். மீண்டும் கவலை அவளைத் தொற்றிக் கொள்ளவே யோசனையில் ஆழ்ந்தாள். இனிமேல் நான் பாடசாலைக்குச் செல்ல முடியாதே.

N.K. ஓவரி

பத்தாம் ஆண்டுக்கு நல்ல மார்க்கஸ் சிற்றியடைந்தும் பாடசாலை ஆரம்பிக்கப்பட்டு ஒரு கிழமை போடும் இன்னும் டவுனில் உள்ள பாடசாலைக்குப் போக முடியாமல் உள்ளதே. அம்மா பாவம் தோட்டத்தில் வேலை இருக்கும் போது அதை விட்டு

விட்டு வர மாட்டாள். அப்பாவோ பெரும் குழிமகன். அவருக்குக் குடும்பத்தைப் பற்றி ஒரு அக்கறையும் இல்லை. வேலைக்குப் போவதும் குழித்துவிட்டு வந்து அம்மாவுடன் சண்டை போட்டுவிட்டுப் படுப்பதும் அவருக்கு வாடிக்கை. அவருக்கு எங்கே எனது வேதனை தெரியப்போகிறது. நான் பாடசாலைக்குச் செல்வதை ஏதோ குற்றம் செய்வதைப் போல நோக்கும் அவரிடம் எதையும் கதைத்து ஒரு பயனும் இல்லை. எங்காவது வீட்டு வேலைக்குப் போவதென்றால் அவருக்குச் சுந் தோலைம். ரொட்டி சுடவும் மறந்து போய் யோசனையில் இருந்த அவளை “சரசு புள்ள எனக்கும் கொஞ்சம் தேத்தன்னியில் உத்து” என்ற தந்தை இராமசாமியின் குரல் கேட்டு இவ்வுலகிற்கு வந்தாள்.

அக்கா ரொட்டி தா எனக்குப் பசிக்கிது என்று தம்பி தங்கைகள் அழுத்தொடங்கவே தங்கைகளுக்குச் சாப் பாட்டைக் கொடுத்த அவள் தேநீரைக் கையில் கொடுத்து கொண்டே “அப்பா இன்னிக்கு நீங்க வேலைக்கு போகலைதானே. என்னை டவுனுக்குக் கூட்டிக் கொண்டு போய்ப் பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்த்து விடுகிறீர்களா அம்மா உங்ககிட்ட சொல்லச் சொன்னாங்க”, என்று பயந்த படியே கூறினாள். அவரோ படுக்கையில் இருந்தபடியே தேநீரைக் குழித்து விட்டுக் குடி மயக்கம் தெளியாத நிலையில், மீண்டும் படுத்துக்கொண்டார். அவரைப் பார்க்கவே அவளுக்குக் கோபம் வந்தது. தன் அப்பாவின் நிலையைக் கண்ட சரசு மிகவும் கவலை கொண்டாள். இவர்கள்தான் படிக்காம பரம்பரையா தேயிலைத் தோட்டத்திலே கூலி வேலை செய்கிறார்கள் என்றால் நானும் இதைத் தொடர வேண்டுமா? சீ.. எப்படித்தான் இவரைத் திருத்துவது என்று அலுத்தக் கொண்டாள். சரஸ்வதி தோட்டத்துத் தொழிலாளர்களின் மகளாகப் பிறந்தாலும், படிக்க வேண்டும் என்ற ஆர்வமும், உத்தியோகம் பார்க்க வேண்டும் என்ற அவாவும் கொண்டவள். சரஸ்வதி என்ற

பெயருக்கு ஏற்பக் கல்வியிலும் சிறந்து விளாங்கினாள். தான் எப்படியும் படித்து ஒரு ஆசிரியை யாக வர வேண்டும் என்ற கனவுகளுடன் வளர்ந்தாள். அதே தோட்டத்தில் கங்காணியின் மகள், நகரப் பாடசாலையில் படிப்பிக்கும் ஒரு ஆசிரியை, அவள் கையில் பையில்களுடனும் (File) தோளில் பையுடனும் (Hand bag) ஒவ்வொருநாளும் ஒவ்வொரு சேலை அணிந்து போவதைப் பார்க்கும் போது தானும் ஒரு நாளைக்கு நன்றாகப் படித்து அவளைப் போல் ஒரு ஆசிரியையாக வர வேண்டும் என்ற கற்பனையில் மிதப்பாள். அதே நேரம் தனது தாயாரின் தோற்றமும் மனக் கண்ணில் தெரியும். முழங்கால் மட்டும் சேலையை அணிந்து கொண்டு மெலிந்த தோற்றத்துடன். தலையில் கூடையைச் சுமந்து கொண்டு, பனியிலும், வெயிலிலும் மழையிலும் நடக்க முடியாமல் கஷ்டப்பட்டு வேலைக்குப் போவதை எண்ணிப் பார்ப்பாள். ஒருவித பய உணர்வு அவளை ஆட்கொள்ள உடனே அந்தக் காட்சியை மறப்பதற்காக மீண்டும் அந்த ஆசிரியையின் உருவத்தை கண்முன்னே கொண்டு ஆளும் வளரனும் அறிவும் வளரனும் அதுதாண்டா வளர்ச்சி என்ற பாடலுக்கேற்ப அவள் வளர்ந்தாள்.

ஆயிரம் ரூபா சம்பள உயர்வு கோரி வேலை நிறுத்தப் போராட்டம் காரணமாக அன்று வீட்டிலிருந்த பார்வதி தன் கணவனிடம் இந்தா பாருங்க இன்னிக்கு லீவு தானே. மகளைக் கூட்டிக்கீட்டு போய் டவுன் ஸ்கல்ல சேர்த்திட்டு வாங்க. என்று சொன்ன பார்வதியிடம் பாதி மயக்கம் தெளிந்தும் தெளியாமல் இருந்த இராமசாமி “இந்தா! பார்வதி நீ மக சொல்கிறபடி ஆடாம பேசாம பெரியதொர பங்களாவுக்கு வேலைக்கு அனுப்பு. நேத்தும் பெரிய தொரை என்னைக் கூப்பிட்டுக் கேட்டாறு. பெரிய நோனா புள்ள பார்க்க ஆள் இல்லாம கஷ்டப்படுகிறார்களாம். நம்ம மகளை அனுப்பினா நல்ல சம்பளம், சாப்பாடு, உடுப்பு எல்லாம் தாரேன்

என்று துறை சொன்னாரு” என்று பெரியசாமி கோப மாக கூறினார்.

எப்படியாவது குடும்பச் சுமையை அந்தச் சிறிய சிறுமியின் தலையில் சுமத்த எண்ணினார் அந்த பொறுப்பற்ற குடிகாரத் தந்தை. இதனைக் கேட்டு அதிர்ச்சிய டைந்த சரஸ்வதி தெரியத்தை வரவழைத்துக் கொண்டு “அப்பா நான் பெரியதொர் பங்களாவக்கு வேலைக்குப் போகமாட்டேன். பெரிய சேர் சொன்னாரு டவுன் ஸ்கூல்ல போய் நல்லா பாஷ்சு சோதனை எடுத்து பாசாகினா ட்ச்சர் வேலை கிடைக்குமாம். நானும் நல்லா பாஷ்சு ட்ச்சர் வேலை செய்யப் போறன். உங் களைப் போல பாக்காம என்னையும் தோட்டத்துல கூலி வேலை செய்யச் சொல்றீங்களா” என்று கண்ணீர் மல்கக் கூறினாள் சரஸ்வதி. மகள் கூறுவதைக் கேட்டு கோபம் கொண்ட இராமசாமி “ஆமா நீ நினைச்ச மாதிரிப் பாக்கப் போனா உடுப்பு .. சப்பாத்து... புத்தகம் எல்லாம் செய்ய எங்க சல்லியிருக்கு. நம்ம கஷ்டம் பெரிய சேருக்கு எங்க தெரியப் போகுது. எடுக்குற சம் பளம் சாப்பாட்டுக்கே போதல. நீ எப்ப பாஷ்சு எப்ப ட்ச்சர் வேலைக்குப் போய் எங்களுக்கு சம்பாதிச்சு தரப்போற” என்று கோபமாக சத்தம் போட்டார். அவர் பேசிய பேச்சை விட அவர் வாயிலிருந்து வீசிய கசிப்பின் நாற்றமே மிகவும் அருவருப்பை தந்தது.

உடனே பார்வதியும் “நீங்க எடுக்குற சம்பளம் பூரா குடிச்சு அழிக்கிறீங்க. எல்லா செலவும் என் சம்பளத்தி வேயே செய்யனும். எப்படி பத்தும். நம்மலப் போல பாக்காம அந்த புள்ளையும் தோட்டத்தில் கூலி வேலை செஞ்சுக் கஷ்டப்படனுமா? பெரிய சேர் சொன்னாரு சரசு நல்லா பாக்கிறா அவரும் ஏதும் உதவி செய்றேனு. இப்பதான் அரசாங்க செலவுல பள்ளிக் கூடத்தில் புத்தகம், வெள்ளை உடுப்பு துணி எல்லாம் தாரா ங்களே. போய் பாக்கட்டும். பாவும் புள்ள அழுது கிட்டேயிருக்கு. உங்களுக்கு முடியாட்டி பேசாம் இரு

ங்க. நான் கூட்டிக் கொண்டு போறன்” என்று ஆயத்தமாகி மகஞ்டன் புறப்பட்டாள். பார்வதி கணவனின் பதிலை எதிர்பாராமல். தான் நினைத்தது எதுவும் நடக்கவில்லை என்ற கோபத்துடன் எழுந்த இராமசாமி “எங்க எனக்கு சாப்பிட ஏதாச்சும் தந்திட்டு போ. ரெண் டபேரும் சேர்ந்து ஏதாச்சும் பண்ணுங்க என்னை சோமுதாஷி மாத்தயா வீடுகட்ட உதவி பண்ண நாட்டு க்கு வரச் சொன்னாரு நா போறேன் நா வர அந்தியா கும்” என்று கூறி விவர்களுக்கு முன் அவர் வீட்டை விட்டு போய்விட்டார்.

நகரத்தில் உள்ள பாடசாலைக்குச் சென்ற பார்வதியும் சரஸ்வதியும் அந்தப் பாடசாலை அதிபரைச் சந்தித்துப் பத்திரங்களைக் கையளித்தனர். சரஸ்வதியின் அறி க்கை தரமாகவும் தோட்டத்து பாடசாலை அதிபர் கொடுத்திருந்த சிபாரிசு கழுத்தையும் பார்த்துத் திருப்தி அடைந்த அதிபர் சரஸ்வதியைப் பாடசாலையில் சேர்த்துக் கொண்டார். எப்படியோ மகளின் விருப்பப்படி டவுன் பாடசாலையில் சேர்த்துவிட்டோம் என்ற நிம்ம தியுடன் பார்வதி வீடு திரும்பினாள். சரஸ்வதியும் மிக ஆர்வத்துடன் தன் கல்வி நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடாள். பழப்பில் மட்டுமல்லாது அவள் கலைகளிலும் சிறந்து விளங்கினாள். அவளின் திறமையைக் கண்டு தோட்டத்துப் பாடசாலை அதிபரும் உதவிகள் செய்தார். பார்வதியும் கஷ்டத்தின் மத்தியில் தேவையானதை வாங்கிக் கொடுத்து சரஸ்வதியின் கல்விக்கு உதவி னாள்.

விடுமுறை நாட்களில் சரஸ்வதி தனது வயனுக்கு சிறிது தூரத்தில் இருக்கும் அருவிக்குக் குளிக்கச் செல்வாள். அங்கே அவளுடன் முன்பு தோட்டத்து பாடசாலையில் ஒன்றாகப் பாத்த நன்பர்களும் வருவார்கள். அவர்கள் எல்லாம் பாடசாலை கல்வியை இடையில் நிறுத்திச் சிலர் தோட்டத்தில் வேலை செய்தார்கள். சிலர் கொழு ம்பில் உள்ள பணக்கார வீடுகளில் வேலைக்காரியாக

வும். இன்னும் சிலர் திருமணமும் முடித்து விட்டார்கள். எனவே சரஸ்வதி நன்றாகப் படித்து நகர பாடசாலைக்குச் செல்வதால் அவர்களுக்கு எல்லாம் இவள் மீது மரியாதையும் நல்ல அபிப்பிராயமும் இருந்தது. சரஸ்வதியைக் கண்டவுடன் எப்படி சரஸ், டவுன் ஸ்கூல் எல்லாம் நல்லமா? நிறைய டெச்சர்மார் இருக்கிறார்களா? என்று கேட்க அதற்கு சரஸ்வதியும் சில டெச்சர்மார் நல்லா படிப்பிச்சுக் குடுப்பாங்க. சில டெச்சர்மார் கதைச் சிட்டு இருப்பாங்க. என்று சொல்லவும் குறும்புக்காரச் சிநேகிதிகளில் ஒருத்தி அப்ப நம்ம தோட்டத்துல வேலை செய்யுற பொம்பலைகள் கதைக்கிற மாதிரியா? என்று சொல்லவும் எல்லோரும் “கொல்” என்று சிரித் தார்கள். சரி உன் வகுப்புத் தோழிகள் எப்படி? என்று கேட்கவும் அதற்கு சரஸ்வதியும் பெரிய முதலாளி ஒருத்தரின் மகள் ஒருத்திதான் எனது கூட்டாளி. அவள் பெயர் சுரோகா. நல்லபிள்ளை. நல்லா படிப்பா எனக்கும் புத்தகங்கள் எல்லாம் குடுத்து உதவி செய்வா. அவட வீட்டுக்கும் என்ன கூட்டிக்கொண்டு போனா, பெரிய அழகான பங்களா, நிறையக் காரெல்லாம் இருக்கு, எனக்கு அவட வீட்டுக்குள் போகவே ஒரு மாதிரி யாக இருந்துச்ச. எங்கட வீட்டுக்கு வரவானு கேட்டா, எப்படி நம்ம லயத்துக்கு அவளை கூட்டிக்கிட்டு வாரது. அதுதான் பேசாம் இருக்கேன் என்று கூறினாள் சரஸ்வதி.

சரி சரஸ் நீயாவது நல்லா படிச்சு ஒரு மிஸ்ஸா வா. எங்கள் போல இல்லாம். உன் அம்மா பாவம் மிச்சம் கல்டப்படுறோ என்று கூறினார்கள். அது போல் சரஸ்வதி நகரப் பாடசாலைக்கு செல்கிறாள் என்று பொறாமை ப்படுபவர்களும், சிலர் இவளைப் போல் தனது பிள்ளை படிக்கவில்லையே என்று ஏங்குபவர்களும் இருந்தனர். காலம் யாருக்காகவும் காத்திருக்காமல் அது தன் வழியே ஓழிக் கொண்டிருந்தது. சரஸ்வதியும் கல்விப் பொது சாதாரண பரீட்சையில் நல்ல பெறுபேறுகளைப்

பெற்று உயர்தரம் படிக்கத் தகுதி பெற்றான். அவளின் பெறுபேறுகளைப் பார்த்த அதிபர் ஆசிரியர்கள் சக தோழர்களும் அவளை வெகுவாகப் பாராட்டினார்கள். தன் தாயிடம் தான் நன்றாகப் பாஸ்பண்ணி விட்டதைச் சரஸ்வதி கூறியவுடன் பார்வதி மிகவும் சந்தோஷப் பட்டு அப்ப இனிமேல் உனக்கு மிஸ் வேலை கிடைக்கும் தானே என்று ஆவலுடன் கேட்டாள் அந்தப் பேதைத் தாய். சரி சரி நீ போய் பெரிய சேர்கிட்ட சொல்லிட்டு வா. நான் போயி சிறிபால அய்யா முதலாளி கடையில கடனுக்கு சாமான் வாங்கிட்டு வாரேன் என்று புறப்பட்டாள் பார்வதி.

தன் மகளை எல்லோரும் புகழ்ந்து பேசுவதைக் கேட்ட பார்வதி இரவு வீட்டுக்கு வந்த கணவனிடம். நம்ம புள்ள நல்லா பாசாகிட்டா தோட்டத்திலையும் எல்லோரும் அவளைப் பத்தியே பேசுறாங்க. என்ற சொன் னாதை இராமசாமி சரி. சரி இப்படி பேசுறாங்க நமக்கு உதவி செய்ய மாட்டாங்க. இப்ப படிச்சது போதும். நம்ம கணக்குப்புள்ள ஜயா வீட்டுக்கு யாரோ கொழும்பிலிரு ந்து ஒரு ஜயா வந்திருக்காறாம். கொழும்பில பெரிய பணக்கார பங்களாவுக்கு பிள்ளைகளைக் கூட்டிக்கிட்டுப் போறாராம். நல்ல சம்பளம் உடேபு எல்லாம் தரு வாங்களாம் அங்க அனுப்பினா நல்ல சம்பளம் கிடைக்கும் என்றார். நீங்க பேசாம் இருங்க, புள்ள படிச்ச மிஸ் வேலைக்கு போகட்டும் என்றாள் ஏரிச்சலுடன்.

குடும்பக் கஷ்டம் எல்லாவற்றுக்கும் மத்தியில் சரஸ்வதி உயர்தரம் கற்கப் பாடசாலைக்குச் சென்றாள் தன் தாயின் உதவியுடன். ஆணால் இராமசாமி கணக்குப் பிள்ளையின் வீட்டில் தாங்கியிருந்த தரகரைச் சந்தித்து அவரை வீட்டிற்கே அழைத்து வந்தார்.

வந்த தரகரும் பார்வதியிடம் பெரிய பணக்கார பங்களா பெரிய வேலை எதுவும் இல்லை. வீட்டை சுத்தப்படுத்த வேண்டும். நல்ல சம்பளம் தருவார்கள். வெளிநாட்டு

க்கு எல்லாம் கூட்டுக்கொண்டு போவார்கள். முதல் மாத சம்பளத்தை வாங்கித் தாரேன். உங்க குடும்ப கஷ்டமும் தீரும் என்று பார்வதிக்கு ஆசையை வளர்த்தார். சாத்தான் வேதம் ஓதுவதைப் போல பார்வதிக்கும் கொஞ்சம் ஆசை எட்டிப்பார்த்தாலும் மகள் செச்ராக வேண்டும் என்ற ஆசையில் இல்ல ஜயா புள்ள நல்லா படிக்கிறா நிறைய பரிசெல்லாம் வாங்கியிருக்கா. தோட்ட த்தில ஸ்கூல் பெரிய சேர், கிளார்க் ஜயா எல்லாம் உதவி பண்றாங்க. அவளுக்கு டெசர் வேலை செய்யனும்னு ஆசை என்று கூறிக் கொண்டு இருக்கும் போதே சரஸ் வதியும் பாடசாலை முடித்து வீட்டுக்கு வந்தாள். இது தான் ஒங்க மகளா என்று தரகர் கேட்கவும் ஆமா ஜயா என்று இராமசாமி முந்திக் கொண்டு பதில் சொன்னார்.

யாரோ புதிய ஒருவரைப் பார்த்த சரஸ்வதியும் யார் அம்மா இவர் என்று மெதுவாகத் தன் தாயிடம் வினா வினாள். இராமசாமி சரஸ்வதியிடம் “இங்க வா சரஸ் இந்த எஜமான் கொழும்புக்குப் பெரிய பெரிய பங்களா வுக்கு வேலைக்குப் புள்ளளகளக் கூட்டுக்கொண்டு போறவரு. உன்னையும் கூட்டிக் கொண்டு போக வந்தாரு. நா சரின்னு சொல்லிட்டேன்” என்று சொல்லவும். தந்தையைக் கோபத்துடன் பார்த்த சரஸ்வதி “நான் படிச்ச டெசர் வேலைக்குத்தான் போவேனு எத்தனை தரம் சொல்லிட்டேன். நீங்க எனக்கு செலவழிக்க வேயே அம்மாதானே கஷ்டப்பட்டு செலவு செய்யது. நான் இந்த கனவாணோடு கொழும்புக்குப் போக மாட்டேன். வந்திருந்த தரகரிடம் “ஜயா எங்க அப்பா எடுக்கிற சம்பளம் எல்லாம் குடிச்ச வீணாக்கிறாரு. என்னையும் வீட்டு வேலைக்கு அனுப்பி. அதையும் வாங்கி குடிக்கப் பார்க்கிறாரு. நான் நல்லா பாஸாகி த்தான் இப்ப உயர்தரம் படிக்கிறேன். நீங்க சொல்லுங்க ஜயா நானும் இவங்கள போலப் படிக்காம கூலி வேலை செய்யனுமா? நான் எங்கேயும் வரமாட்டேன்.” பார் வதியும் பதினுக்கு “ஆமா அய்யா. புள்ள நல்லா படிக்

குது. அதுதான் நா கஷ்டப்பட்டு டவுனுக்கு அனுப்பிப் படிக்க வைக்கிறேன். எங்களப் போல கஷ்டப்படாம படிச்ச மிஸ் வேலை பார்க்கட்டும். இவரு எப்பவுமே இப் படித்தான் ஜயா” என்று சொல்லவும்,

வந்திருந்த தரகரும் சரஸ்வதிக்குப் படிப்பதில் உள்ள ஆர்வம், படித்து தொழில் புரிய வேண்டும் என்ற மன த்திடம் பார்வதியின் கனவு இராமசாமியின் மதுப் பழக்கம், குடும்ப பொறுப்பில்லாத அவரின் செயல் எல்லாம் கேட்டு நெரிந்து புரிந்து கொண்டார். எனவே இராம சாமியிடம் நீங்க எடுக்கிற சம்பளம் எல்லாம் குடிச்ச வீணாக்கி, இப்படி படிக்கிற புள்ளட எதிர்காலத்தை வீணாக்கிறீங்க. இப்படி நல்லா படிக்கிற புள்ளளனு எனக்குத் தெரியாது. அதுதான் நான் உங்க பேச்சைக் கேட்டு வந்தேன். சரி நான் போறேன் என்று எழுந்தார்.

காலம் கடுகதி ரெயில் போல் அதிவேகமாக ஒழியது. சரஸ்வதியும் நல்லா படிச்ச நல்ல பெறுபேறுகள் பெற்று பயிற்சி பெற்ற ஒரு ஆசிரியையாகி அவள் வசிக்கும் அதே தோட்டப் பாடசாலையில் முன்பு படித்த பாடசாலைக்கே ஆசிரியையாகப் பணி புரிந்தாள். தனது தமிழி தங்கைகளையும் படிப்பதற்காக பாடசாலையில் சேர்த்து விட்டாள். தனது தாய்க்கும் வீட்டிலேயே இருந்து வியாபாரம் செய்ய ஒரு சிறிய பெட்டிக்கடை போட்டுக் கொடுத்தாள். தாயும் தனது மகளின் கனவு நிறை வேறி யதில் மகிழ்வுடன் சுறுசுறுப்பாக வீட்டு வேலையுடன், கடையையும் நடத்தினாள். இராமசாமியும் தன் குடியை நிறுத்தி ஒழுங்காக வேலைக்குப் போய் சம்பளத்தையும் மனைவியிடம் கொடுத்தார். தன்னுடன் வேலை செய்யும் சக நண்பர்களிடம் எல்லாம் என் மக இப்போ டெசர் வேலை செய்யறதாலே நான் குழப்பது இல்லை என்று வெற்றிலையை முடித்து வாயில் போட்டபடி வெற்றிலை காவி பழந்த பற்களை காட்டிச் சந்தோஷமாகச் சிரித்து கொண்டே கூறினார்.

LPT க்ரர் சரவணன் கடமை முடிந்து வீட்டுக்குப் புறப்படுமுன் நோயாளர் வாட்டை ஒரு தடவை சுற்றி ஓவ்வொரு கட்டிலாய் போய் நோயாளிகளிடம் பேசி அவர்களுக்கு நம்பிக்கையூட்டிவிட்டு வெளியே வந்தான். காலை ஒன் பதுமணிக் குவந்துவிட்டான்..இப்போது பொழுது சாய்ந்து இருள்கவியத் தொடங்கியிருந்தது.மூன்று வருஷமாக இந்தவைத்திய சாலையில் வேலை செய்துகொண்டிருக்கிறான். பத்து வருஷ சேவையில்

மாவட்டத்தில் முதலாம் இடம்பெற்றிருந்தபோது ஊடகங்கள் அவனைப் பேட்டி எடுக்க வந்திருந்தன. எதிர்காலத்தில் என்னவாக வர விரும்புகிறீர்கள் “என்ற ஊடகவியலாளர்களின் கேள்விக்கு “டாக்றாகி கிராம மக்களுக்குச் சேவை செய்யப் போகிறேன்” என்று தாய் சொல்லிக்கொடுத்ததை பாடமாக்கிச் சொன்னான். அவனுக்கு அப்போது பத்து வயதுதான் ஆகியிருந்தது. டாக்றர் ஊசி போடுவார் என்பது மட்டும் தான் அப்போது அவனுக்குத் தெரிந்திருந்தது.

குரு சுதாசிவர்

இது அவனுக்கு மூன்றாவது வைத்தியசாலை. வைத்தியத் துறைக்கு அவன் வந்தது எதிர்பாராமல் நடந்தது. அரசநிற்வாக சேவையில் சேரவேண்டும் என்பதுதான் அவனது கனவாக இருந்தது.

சரவணின் தாயார் ‘கெங்கா ரீச்சர் என எல்லோராலும் அறியப்பட்டவர். அந்தப் பகுதியில் ஒரு பிரபலமான விஞ்ஞான ஆசிரியையாக இருந்தவர். தந்தை இலாங்கைப் போக்குவரத்துச் சபையில் லிகித்ராக வேலை செய்தவர். சரவணன் புலமைப் பரிசில் பரீட்சையிலே

ஆனால் கல்வி அறிவும் வெளி அனுபவங்களும் அவனுக்கு மாற்று வழிகளுக்கான வாசல் களையும் தீற்று விட்டது. மக்களுக்குப் பறந்து பட்ட சேவையாற்ற அரச நிர்வாக சேவை தான் வழி என்று நம்பினான். அதை நோக்கியே தன் கல்விச் செயல் பாட்டை நகர்த் திகிகொண்டிருந்தான். சாதாரண தரத் தில் படித்துக் கொண்டிருந்தபோது சுகயீனம் காரணமாக வைத் தியசாலையில் அனுமதிக் கப் பட் டிருந் ததந்தைக்கு மதிய உணவு எடுத்துக் கொண்டு போயிருந்தான். கொடுத்து விட்டுப் பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது அவர் “தம்பி இந்த பிளாஸ்க்கை எடுத்துக் கொண்டுபோய் கன்றின்லைகாஞ்சம் சுடுதன்னில் வாங்கித் தந்திட்டுப் போ” என்று பலவீனமாகக் கேட்டார். நேரத்தைப் பார்த்தான் பார்வையாளர் நேரம் ஏற்கனவே கடந்து விட்டிருந்தது. பார்வையாளர்கள் அவசர அவசரமாக வெளியேறிக்கொண்டிருந்தார்கள். சரவணன் பிளாஸ்க்கை எடுத்துக்கொண்டு கன்றீனை நோக்கி நடந்தான். அங்கு சனம் அதிகமாய் இருந்தபடியால் திரும்பிவரக் கொஞ்சம் தாமதமாகிவிட்டது. அவசரமாய் உள்ளே போய்ப் பிளாஸ்க்கை வைத்து விட்டு “போயிட்டு வாறனப்பா” என்று சொல்லிவிட்டுத் திரும்பினான்.

விவேட நோயாளி ஒருவரைப் பரிசோதிக்க வந்த டாக்ரர் உள்ளே நின்றதை அவன் அவசரத்தில் கவனி க்கவில்லை. “ஹலோ” திரும்பினான். ஹலோ என்பது எவ்வளவு இனிமையான வார்த்தை. அதை அதிகார வார்த்தையாகவே எம்மவர்கள் தத்தெடுத்துக் கொண் டிருக் கிறார்கள். அவனை நெருங்கிய டாக்ரர் தன் கையிலிருந்த ஸ்ரெலெஸ் கோப்பை அவனிடம் நீட் மியபடி “நீயே பார் நான் வெளியில் போறன்” என்றார். “சொறி சார்” என்று அவன் ஒதுங்கினான்.

“கெற் அவுட்” வாசலை நோக்கி அவர் கைநீண்டது. சரவணன் மௌனமாய் வெளியேறினான். ஆத் திரம். அவமானம். இயலாமை எல்லாம் சேர்ந்து அவன் இதயத்தைப் பிசைந்தது. கலங்கிய கண்களைத் துடை த்தபடி ஆஸ்பத்திரியை விட்டு வெளியேறினான். இந்த சம்பவம் சரவணனின் வாழ்க்கை. இலட்சியம் எல்லா வற்றையுமே புரட்டிப் போட்டது. தன்னுடைய “நிர்வாக சேவை” என்ற கனவைத் தூக்கிப் போட்டான்.

“என்னை அவமானப் படுத்திய இந்த ஸ்ரெலெஸ் கோப்பை உரிமையோடு ஒருநாள் கையிலெடுப்பேன். டாக்ரர் தொழில் அதிகாரத்தின் உச்சமல்ல. அது அன்பின் வெளிப்பாடு என்பதை இந்தச் சமூகத்திற்கு நான் வாழ்ந்து காட்டுவேன்” என்று மனதுக்குள்ளே சுதமெடு த்துக்கொண்டான். அந்த வெறி, தாயின் அர்ப்பணி ப்பு. வழிகாட்டல் எல்லாம் அவனை இந்த இடத்திலே கொண்டுவந்து விட்டிருக்கிறது. தனது அர்ப்பணிப்பான சேவையின் மூலம் நோயாளிகள் பொது மக்களின் அன்பையும், சிரேஸ்ட் டாக்ரர்களின் நம்பிக்கையையும் பெற்றிருந்தான். இந்த ஆஸ்பத்திரியில் மூன்று மாத த்தி ற்கு முன்னர் கொறோனா சிகிச்சைப் பிரிவு தொடங் கப்பட்டபோது அதற்குப் பொறுப்பாக மேலதிகாரிகள் சரவணனின் பெயரையே பரிந்துரை செய்தனர். சரவணன் சற்றுத் தயங்கினாலும் மேலதிகாரிகளின் வேண்டுகோளுக்கு மதிப்பளித்து ஏற்றுக் கொண்டான். அன்றைய கடமையை முடிக்குமுன் இரவுக் கடமைக்கு வந்திருந்த டாக்ரர் சத்திய மோகன் மற்றும் தலை மைத் தாதி ஆகியோருக்கு இரவுப் பணிகள் பற்றி விளக்கமளித்தான். தீவிர சிகிச்சைப் பிரிவிலுள்ள ஒவ்வாரு நோயாளிகளின் உடல் நிலை பற்றியும் தெளிவுபடுத் தினான் தேவையேற் பட்டால் அவ-

சர இலக்கத்துக்குப் போன் பண்ணுங்கோ” என்று அறிவுரை வழங்கினான். கடமையிலிருந்த தாதிமார் மற்றும் பணியாளர் களுக்கு நன்றி சொல் விவிட்டு வெளியே வந்தான். நல்லாய் இருட்டிவிட்டிருந்தது. மின் விளக்கின் வெளிச்சத்தில் கார் நிறுத்தும் இடத்துக்குப் போய் காரில் அமர்ந்தான். காரை இயக்கிக் கண்ணா டிகளைக் கீழே இறக்கினான். மெல்லிய குளிரான காற்று உள்ளே வரச் சோர்வாயிருந்த உடம்பு சற்று லேசாயிருந்தது. காரை எடுத்துக்கொண்டு பிரதான வாயில் வழியாக வெளியேறி வீதியில் இறங்கி வேகத் தைக் கூட்டுனான். கொறோனா பரவலைக் கட்டுப்படுத்தும் உத்தியாக ஊரடங்கு உத்தரவு அமுலில் இருந்ததால் வீதி வெறிச்சோடுக் காணப்பட்டது. சந்தியில் நின்ற இராணுவத்தினர் சோதனைக்காக காரை மறித தனர். கார் கிட்ட நெருங்கியதும் முன் கண்ணாடியில் ஒட்டப்பட்டிருந்த சிவப்பு குறல் மருத்துவ அடையாளம் தெரிந்திருக்கவேண்டும். பதித் திருந்த கண்ணாடி வழியே பார்த்து “குட் ஈவினிங் டாக்ரர்” என்று போகு மாறு சைகை காட்டுனார்கள். ஊரடங்கு நேரத்தில் தினசரி போய் வருவதால் காரையும் சரவணனையும் அவர்களுக்குத் தெரிந்திருந்தது. வீட்டுக்குக் கிட்ட வந்துவிட்டான். கொறோனா வாட்டில் வேலை செய்யத் தொடங்கியதிலிருந்து வீட்டுக்குப் போகிறோம் மனை வியை. குழந்தையைப் பார்க்கப் போகிறோம் என்ற சந்தோஷமெல்லாம் காணாமல் போய்விட்டது. வீட்டில் மனைவி சியாமினியுடன் ஒரே மகள் துஷானியும் தாயாரும் மட்டுமே இருந்தனர். தந்தை ஜந்து வருஷத்தற்கு முன் இறந்துவிட்டார். கேற்றின் முன் காரை நிறுத்தி னான். ‘ஹோர்ன்’ அடிக்க தயக்கமாயிருந்தது. அடித்தால் தாய் தான் கஷ்டப்பட்டு நடந்து வரவேண்டும். அக்கம் பக்கத்தில் உள்ளவர்களுக்கு மெல்லுவ தற்கு அவல் கிடைத்தது போலாகிவி டும். வழக்கமாகக் கேற் திறந்து புட்டுவேதல்லாம் அவனுடைய வேலை யாகத்தான் இருந்தது. கொறோனா பிரிவில் வேலை செய்வதால் “குளிக்காமல் ஒன்றிலையும் கை போடக் கூடாது” என்பது கெங்கா ரீச்சர் போட்ட சட்டம்தான். கார் வந்து நின்றதை ரீச்சர் கண்டிருக்க வேண்டும். வீட்டுக் கதவைத் திறந்து வெளியே வந்து கேற்றைத் திறந்து விட்டார். காரைக் கொண்டு போய் கறாச்சில் நிறுத் திவிட்டுக் காருக்குள் வைத்திருந்த ‘சனிற்றைசர் பேப்ப

ரை' எடுத்து இஸ் ரியறிங்.கியர்.கதவு, சீட் எல்லாம் கவனமாகத் துடைத்தான். இறங்கிக் காரைப் பூட்டிவிட்டு வெளிப் பக்கத்தால் நேராகப் பின்னுக்குப் போனான். தொட்டியில் தண்ணீர் நிறைக்கப்பட்டிருந்தது. மாற்று உடுப்புக்கள், துவாய் .சோப்.சம்பு எல்லாம் சியாமினி முன்கூட்டியே வைத்திருந்தாள். உடுப்புகளைக் கணள் நந்து இறுக்கமான மூடி போடப்பட்ட வாளியில் போட்டு மூடிவிட்டுக் கணளீரும்வரை முழுகினான். உடைகளை மாற்றிக் கொண்டு பின் கதவால் வீட்டுக்குள் நுழைந்தான். ஊரடங்கு உத்தரவு அமுலில் இருந்த தால் சியாமினிக்கு விடுமுறை வழங்கப்பட்டிருந்தது. அவள் கல்வித் தினைணக்களத்தில் அதிகாரியாக பணியாற்றிக் கொண்டிருக்கிறாள். மகள் துஷானிக்கும் பாடசாலை இயங்கவில்லை. மனைவியின் புன் சிரிப்பைத் தன் சிரிப்பால் ஏற்றுக்கொண்டு நேரே சாமி அறைக்குப் போய்க் கும்பிட்டுவிட்டு வெளியே வந்தான். சரவண னுக்கென்று வீட்டிலே எல்லாம் பிரத்தியேகமாக்கப்பட்டிருந்தது. அவனுக்குத் தனி அறை ஒதுக்கப்பட்டுக் கூட்டில் கதிரை.மேசை.கம்பியூட்டர் எல்லாம் வைக்கப்பட்டிருந்தன. சாப்பிடும் தட்டு. ரீகப்.தண்ணீர் குவனள உடைகள் எல்லாம் அங்கேயே அவனோடு சேர்த்து தனிமைப்படுத்தப்பட்டிருந்தது.

“அப்பா”என்று சிரித் துக்கொண்டே துஷானி ஓடிவ நந்தாள். சற்று விலகிச் சொக்கைக் கிள்ளி விட்டு அவள் மனம் நோகாமல் தள்ளி நின்றே செல்லமாய் பேசி னான்.

“சரி.அப்பா வேலை செய்யப்போறன் அப்பம்மாவிட்ட போங்கோ”வாயிலிருந்து வார்த்தைகள் வந்த போது துஷானியின் முகம் மாறிப்போனது. கண்களால் கெஞ் சுவதுபோல பார்த்த அந்தப் பார்வையில் சரவணன் துடித்துப்போனான். உலகமே புரிந்து கொள்ளமுடியாத கொரோனாவை அந்தக் குழந்தைக்கு எப்படிப் புரிய வைப்பது. “மேசையில் கோப்பி வைச்சி ருக்கு ஓற முதல் குடியுங்கோ. நான் சாப்பாடு செய்து போட்டு வாறன்” சொல்லியபடியே சியாமினி சமயலறைக்குள் புகுந்து கொண்டாள். சில கட்டுப்பாடுகளுக்காகக் கட்டப்படாத சுவரொன்று கற்சுவர்போல் அவன் மனசில் எழுந்து நின்றது. துஷானியை நினைத்தபோது மனசு கணத்து அழுகை வந்துவிட்டது. அறையைச் சாத்தி

விட்டு மேசையில் தலையைப் புதைத்துத் தனக்குள் வேயே அழுதான். இப்படி எத்தனை நாள் அனுபவி பெறு பதிலில்லாக கேள்விகள் கேள்விகளாகவே மறை ந்துபோயின. சியாமினி சாப்பாட்டுத் தட்டோடு உள்ளே வந்தாள். மேசையில் பரவிக் கிடந்த புத்தகங்களையும் , பேப்பர்களையும் ஒழுங்கு படுத்தி விட்டு உண்வை மேசையில் வைத்தாள். “யோசிக் காமல் சாப் பிடு ஸ்கோ. எல்லாத்துக்கும் ஒரு வழி பிறக்கும்.”கதவோடு சாய்ந்து சரவணனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

குளியலறைக்குள் போயக் கையை சோப் போட்டு கழு விவிட்டு வந்து சாப்பிட அமர்ந்தான்.

“துஷாவும்.அம்மாவும் சாப்பிட்டாச்சோ?

“ஓம்.அவை சாப்பிட்டுட்டுப் படுக்கப்போட்டுனம் ”ஏதோ நினைவு வர அவளது பெருமூச்சுசஶான்று ஏக்கமாய் வெளிவந்து காற்றோடு கலந்து போனது. “சியா எங்க ஞக்கு இன்னும் சந்தோஷமாய் வாழுறவுக்கு உரிய காலங்கள் நிறைய இருக்கு. இது எல்லாம் மாறும். போன வருஷம் நான் மோட்டார் கைக்கிள் விபத்தில் சிக்கி ஆபத்தான நிலையில் இருக்கேக்கை ஊடகங்கள் மூலம் அறிந்து ஒஸ்ப்பத்திரியும்.வீட்டிலும் வந்து குவிஞ்சு முகம் தெரியாத உறவுகள் அவர்களின் பிரார்த்தனைகள். நிறைவேற்றிய நேர்த்திக் கடன்கள் கிவைதான் என்னை மீட்டது. சுகமானபிள் எனது வைத்திய அறிக்கையை பார்த்த நானே அதிர்ந்து போனேன். இந்த அப்பாவிச் சனங்களுக்காக பணியாற்ற நான் இன்னும் உறுதியாய் இருக்கிறன். இதுக்குப் பலமாய் நீ இருக்க வேணும்”எழுந்து போய் மனை வியின் தலையைத் தடவிக் கொடுத்து நெற்றியில் அன்பு எல்லாம் கொட்டி முத்தமிட்டான். சரவணனின் கைகளை இறுகப் பற்றிக் கொண்டு குளிந்து அவன் கைக்குள் முகம் புதைத்து “ஓ”என்று அழுதாள் சியாமினி. சூடான கண்ணீரில் கைகள் நனைந்தன. கைகளை விலக்கிக்கொண்டு “சியா. நீ போய்ச் சாப்பிட உட்டுப் படு. முதல் கையையும். முகத்தையும் வழவுய் சோப் போட்டுக் கழுவு. அவள் இன்னும் சத்தமாக அழுதாள்.

“கடவுளே.கணவனைத் தொட்டுவிட்டுக் கை கழுவிற நிலைமை உலகத்தில எந்தப் பெண்ணுக்கும் வரக்

கூடாது.” மனம் மெளனமாய் பேசியது.

மறுநாள் காலை ஒன்பது மணிக்கு கொறோனா வாட்டுக்குள் நுழைந்தான் சரவணன். நோயாளரைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த டாக்றர் சத்தியமோகன் அவனை நோக்கி வந்தான். இரவு நடந்த சம்பவங்களைச் சொல்லிக் கொண்டு வந்தவன் சற்று மெளன் மானான். “என்ன? சொல்லுங்கோ” “ஐ ஆம் வெரி சொறி சேர் நேற்றுக் கடுமையாயிருந்த ஆறாம் நம்பர் கட்டில் பேர் ஷன் இரவு இறந்திட்டார் சேர்” நெற்றியை அழுத்திப் பிழித்துக்கொண்டு அவனுக்காக மனசுக்குள் பிரார்த்தித்துக் கொண்டான் சரவணன். “உம்.... பாவம் இளம் வயசு”

ஒரு வாரம் போய்விட்டது. இன்று பன்னிரெண்டு மணிக்குக் கச்சேரியில் பத்திரிகையாளர் சந்திப்புக்குச் சரவணனுக்கு அழைப்பு விடுக் கப் பட்டிருந்தது. கொறோனா நோய் தொற்று சம்பந்தமாக எதிர்நோக்கப்படும் பிரச்சனைகள், அதற்கான தீர்வுகள் சம்பந்தமாக ஆரய்வதே சந்திப்புக்கான கருப்பொருளாய் இருந்தது. பலரின் ஆலோசனையைத் தொடர்ந்து டாக்றர் சரவணனின் கருத்துக்குச் சந்தர்ப்பம் வழங்கப்பட்டது. மைக்கைச் சரிசெய்தபின் தொடர்ந்து. “ஒரு வார ஊரடங்குச் சட்டத்தை அடுத்து இன்று அது தளர்த்தப்பட்டுள்ளது. வாகனங்களும், மக்கள் கூட்டமும் நகருக்குள் அலை மோதுகிறது. சந்தைகள் கடைகள் வாஸ்கிகள் எல்லாம் மக்கள் முட்டி மோதிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். போன வாரமும் இதே கூட்டம் நடந்தது. மக்களுக்கு அறிவிவறுத்தல்கள் வழங்கப்பட்டன. தீர்மானங்கள் எடுக்கப்பட்டன. அத்தியாவசியப் பொருட்களை ஓட்டி தந்தால் வீடு வீடாக கொண்டு போய்கொடுக்கிறோம் என்றார்கள். பணத்தை வீட்டு வாசலுக்குக் கொண்டு போய்க் கொடுப்பதாக வங்கி அதி காரிகள் சொன்னார்கள். சந்தையைப் பறவலாக்குவதாக நகரசபை சொன்னது. இது நடந்ததா இல்லையா எனக்குத் தெரியாது. இதை ஆரய்வது என்னுடைய வேலையும் இல்லை. போன வாரம் இரண்டு கொறோனா தொற்றாளர்களை இனம் கண்டோம். எழுதி வைத்துக்கொள்ளங்கள் இந்த வாரம் இது நாலாய் மாறும். இப்படியே போனால் நாலு எட்டாகி அது பதினாறாகி. இதுதான் இன்று உலகம் முழுக்க

நடந்து கொண்டிருக்கிறது. ஊடகங்கள் எல்லாம் புள்ளி விபரங்களோடு சொல்லிக் கொண்டிருக்கின்றன. கிரிக்கட் கொமண்டரி போல நாங்கள் கேட்டு ரசித்து விட்டுப் போய்க் கொண்டிருக்கிறோம். ஒன்றை மக்கள் தெளிவாகப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். மருத்துவ விஞ்ஞானத்தில் உச்சம் தொட்ட நாடுகளைல்லாம் இந்த நோய்க்குத் தினசரி ஆயிரக் கணக்கான உயிர்களைக் காவுகொடுத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. உண்மை என்னவென்றால் இந்த நோய்க்கு இது வரை மருந்தோடுபெய்க்குத் தோலை இல்லை. இனிக் கண்டுபிடித்தாலும் அடுத்த ஆறுமாதத்திற்குள் எங்களுக்கு கிடைக்க வாய்ப்பேயில்லை. நேற்று இரவு இறந்தவர் முப்பது வயது இளைஞர். பத்து நாளாகப் போராடுனோம். முடியவில்லை. நாலுபேர் இன்னும் விணேட கவனிப்பிலே இருக்கிறார்கள். இதிலே முப்பது வருஷம் அனுபவம் உள்ள எங்களுடைய சிரேஸ்ட் தாதி ஒருவர். நாங்கள் படித்துப் பெற்ற மருத்துவத்தை அவர் அனுபவத்தில் பெற்றிருக்கிறார். கொறோனா பிரிவு ஆரம்பிக்கப்பட்டதிலிருந்து எங்களுடன் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தவர். எங்களுக்கு ஆலோசனை வழங்கக்கூடிய அளவுக்கு திறமையானவர். சரவணனின் குரல் தழுதமுத்து. கலங்கிய கண்களிலிருந்து வழந்த கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டு தலையைக் குனிந்தபடி நின்றுகொண்டிருந்தான். அருகிலிருந்த அதிகாரிகள் எழுந்து அணைத்துக்கொண்டு அசவாசப்படுத்தினர். வற்புறுத்தித் தன்னீர் கொடுத்தனர். சிறிது நேர அமைதியைத் தொடர்ந்து “டாக்டரைக் கடவுள் என்று உணர்ச்சி வசப்பட்டுச் சிலர் சொல்லி நான் கேட்டிருக்கிறேன் ஆனால் அதிகாரிகள் நிறைந்த இந்த சபையிலே நான் பதிவு செய்கிறேன் தாதிமாரும் மற்றயசுகாதார பணியாளர்களும் செய்யும் சேவைக்கு முன்னால் நாங்கள் ஒன்றுமேயில்லை. பயங்கர தொற்றுள்ள நோயாளிகளுக்கு மருந்து கொடுப்பது. உடைமாற்றுவது. கழிவுகள் அகற்றுவது போன்ற ஆபத்தான பணிகளை அவர்கள்தான் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களைக் காப்பாற்ற வேண்டிய தார்மீகப் பொறுப்பு எல்லோருக்கும் உண்டு “நான் இப்போது அமெரி க்காவில் இருக்க வேண்டியவன். உயர்கல் விக்கான ‘எல்கொலசிப்’ கிடைத்து வீசா, வீவு அனுமதி

எல்லாம் கிடைத்த பின்பும் அதை ஆறு மாதங்கள் தள்ளிப் போட்டுவிட்டு உங்களோடு நிற்கிறேன். என் நாலு வயசு குழந்தையைத் தூக்கி, என் மனைவியைத் தொட்டுப் பேசி, என் தாயோடு நெருங்கி உணர்வுகளைப் பகிர்ந்து மூன்று மாதம் ஆகுகிறது. என் குடும் பத்தை பாதுகாப்பதற்காக என்னை நான் தனிமைப்படுத்தி ஒரு தவ வாழ்க்கை வாழ்ந்து கொண்டிருக்கி ரேன். உங்கள் குடும் பத்தை மட்டும் இந்த ஆபத் திலிருந்து பாதுகாப்பதாக இன்றைக்கே உறுதி எடுக்கள். நாங் கள் எல் லோரும் பாதுகாக்க கப் படுவோம். மாருக்கும் உத்தரவு போடவோ, காலக்கைடு விதிக்கவோ நான் பெரிய ஆளில்லை. ஆனால் அடுத்த ஊரடங்கு தளர்த்தப்படும் போது இந்த நிலைமைகள் மாற வில்லையென்றால் எனது பயண ஒத்திவைப்பை ரத்துச் செய்வதற்கான நடவடிக்கையில் நான் இறங்குவேன். இதற்காக நான் மக்களிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்” சரவணன் பேச்சை முடித்ததும் எல்லோரும் வந்து அவனை அமைதிப்படுத்த முயன் றனர் முடிவை மறுபரிசீலனை செய்யுமாறு கோரினார். “இதை நான் மக்களின் முடிவிற்கே விட்டிருக்கிறேன்.” சொல்லிவிட்டு தலைவரிடம் அனு மதி பெற்று மண்டபத்தை விட்டு வெளியேறினான். மறு நாள் காலை வானொலி, தொலைக்காட்சி, பத்திரிகைகள், மற்றும் சமூக வலைத்தளங்கள் எல்லாவற்றிலும் சரவணனின் செய்தியே முக்கியம் படுத்தப்பட்டிருந்தது.

“சிரேஸ்ட வைத்தியர் டாக்ரர். சரவணன் பதவி துறக்க முடிவு. கொறோனா தடுப்பு நடவடிக்கையில் அதிகாரிகளும், பொது மக்களும் அக்கறை எடுக்கவில்லை என்று வருத்தம்” இதுதான் எல்லா பத்திரிகைகளிலும் முன்பக்க செய்தியாக இருந்தது. சமூக வலைத்தளங்களில் விமர்சனங்களும், கோரிக்கைகளும் மாறி மாறி வந்து கொண்டிருந்தன. சரணவனின் தொலைபேசி தொடர்ந்து அடித்துக் கொண்டேயிருந்தது. பதில் சொல்லிக்களைத்து முடியாமல் போனை ‘சுவிச் ஓவ்’ செய்து விட்டான். மக்கள் பிரதிநிகள் சமூக செற்பாட்டாளர்களன பலர் சரவணனின் வீட்டுக்கு வந்து அவனைச் சமரசப்படுத்தும் முயற்சியில் இறங்கியிருந்தனர். மக்கள் வெளியே கூடத் தொடங்கி விட்டனர். பிரதிநிதிகள் வெளியேறிதும் அவர்களைத் தொடர்ந்து சரவணன் வெளியே வந்தான். மக்கள் உணர்ச்சி வசப்பட்டுக்

காணப்பட்டனர். எல்லோருக்கும் கைகூப்பி வணக்கம் சொன்னான். “நான் போவதால் வைத்திய சாலையை மூடப்போவதில்லை. எனது இடத்துக்கு இன்னொருவர் வரத்தான் போகிறார். வைத்தியசாலை தொடர்ந்து இயங்கும். இனம் காணப்படாத கொடியநோய் கண்டுபிழிக்கப்படாத மருந்து. இவற்றுக்கிடையே உங்களுக்காக எமது பணியாளர்கள் உயிரைப் பண யம் வைத்து இரவு பகலாக போராடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நான் என்னுடைய ஆதங்கத்தைத்தான் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறேன். நீங்கள் சுகாதார விதி முறைகளப் பின் பற்றி எமக்கு ஒத்துழைப்புத் தந்தால் எனது முடிவை மறுபரிசீலனை செய்யலாம். இன்னும் ஆறுநாள் இருக்கிறது. சனிக்கிழமை நான் உங்களைச் சந்தீக்கிறேன். தயவு செய்து இப்பகலைந்து போங்கோ” நன்றி சொல்லி விட்டு வீட்டை நோக்கி நடந்தான். அன்று, இரவு வெகுநேரம் தூக்கம் வரவில்லை. புரண்டு புரண்டு படுத்துக்கொண்டிருந்தான். காலையில் கண் விளிக்கும் போதுதான் கொஞ்சநேரம் தூங்கியிருப்பது புரிந்தது. இன்று ஊரடங்கு உத்தரவு தளர்த்தப்படுகிறது. தான் வைத்த கோரிக்கையின்படி முடிவெடுப்பதில் அவனுக்குக் குழுப்பமில்லை. வைத்தியசாலைக்கு இன்று நேரத்திற்கே புறப்பட்டு விட்டான். நகர எல்லைக்கு அரை மைல் முன்பாக வீதித் தடை போடப்பட்டிருந்தது. மக்கள் மட்டும் உள்ளே மட்டுப்படுத்தப்பட்ட அளவில் அனுமதிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தனர். மக்கள் கூடுவதை தடுக்க முயற்சி எடுக்கப்பட்டிருப்பது அவனுக்கு சற்று நிம்மதியாயிருந்தது. பொலிசார் காரை மறித்து மாற்று வழியில் போகுமாறு ஆலோசனை வழங்கினார். காரிலே ஓட்டப்பட்டிருந்த சிவப்பு மருத்துவ அடையாளத்தைப் பார்த்துவிட்டு வாகனத்தில் இருந்த இராணுவ அதிகாரி ஒருவன் இறங்கி ஓடிவந்தான். கிட்ட வந்து சற்று குனி ந்து “சார்” என்று கேள்விக் குறியோடு பார்த்தான் “ஜ ஆம் டாக்ரர் சரவணன்” “சார்” ஆச்சரியமாய் பார்த்தவன் பின்னால் இரண்டடி நகர்ந்து ஒரு சல்யூட் அடித்தான் “இப்ப ஒரு வாரமாய் ஊடகங்கள் எல்லாம் உங்களைப் பற்றித்தான் பேசுது. இந்த மக்கள் குடுத்து வைச்சவங்க சார்” என்று ஆச்சரியத் தோடு நின்றான். “தாங்கி” என்றவன் காரை மாற்று வழியில் திருப்பினான். “வேண்டாம் சார் நீங்கள் நேரேயே போகலாம்” என்று

கையைக் காட்டினான். “பரவாயி ல்லை, நான் மாற்று வழியிலேயே போறன். நீங்கள் உங்கட கடமையைச் சரியாய்ச் செய்யுங்கோ” என்று சொல்லி மாற்றுவழியில் வைத் திய சாலையை நெருங் கிவிட்டான். வாசலுக்கு இரண்டு பக்கமும் அரைக்கம்பத்தில் வெள்ளைக் கொடி பறந்துகொண்டிருந்தது. சரவணன் நிலைமையை ஓரளவுக்குப் பரிந்து கொண்டான். காரை வாசலுக்கு வெளியே நிறுத்திவிட்டுக் கீழே இறங்கினான். சிப்பந்தி ஒருவன் விம்மியபடி ஓடிவந்தவன் அவனுக்கு கிட்டவந்ததும் வார்த்தை வராமல் விம் மினான். சரவணன் தோனைத் தட்டி ஆசவாசப் படுத்தினான். “எங்க ஹெட் நேஸ் இறந்திட்டாங்க சார்”

அவன் குரல் தடுமாறியது. சரவணன் வைத்திய சாலையை நோக்கி வணங்கினான். கன் களில் வழிந்த கண் ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டான். மக்களும் கவலை தோய்ந்து கணப்பட்டனர். மதில் நீளத்திற்கு பதாதைகள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. பலர் கைகளிலும் ஏந்தியிருந்தனர். “டாக்ரர் சரவணன் ஜயா, பாவம ஸ்னிப்பு கேட்கிறோம்” “இராணி அம்மாவுக்கு கண்ணீர் அஞ்சலி” “ஜயா, எங்க ளோடு இருங்கள் நாங்கள் உங்களோடு இருப்போம்.” இப்படிப் பல வாசகங்கள் எழுதப் பட்டிருந்தது. வைத்திய சாலை ஆழியர்கள் பலர் சரவணனோடு வந்து சேர்ந்து கொண்டனர். எல்லோர் முகத்திலும் சோகம் அப்பியிருந்தது. “இராணி அம்மாவின் இழப்பு என்பது சாதாரணமானதல்ல. அதனுடைய தாக்கத்தை எதிர் காலம் எல்லோருக்கும் உணர்த்தும். அவருக்கு ஒரு அழகான குடும்பம் கணவன். பின்னைகள் எல்லோருமே இருக்கிறார்கள். ஆனால் இன்று அவர் இல்லை. அவர் கடைத்தெருவிலே நின்று இடிப்படவில்லை. தேவையில்லாமல் தெருச் சுற்றில்லை. சினிமாவுக்குப் போகவில்லை. பாட்டியில் பங்கு பெற வில்லை ஆனால் இது எப்படி நடந்தது. அவரின் மரணத்துக்கு யார் பொறும்பு. தயவு செய்து எல்லோரும் சமூகப் பொறுப்போடு நடந்து கொள்ளுங்கள். உயிரை உங்களுக்காக ஈடு வைத்திருக்கும். இந்த அன்னை திரேசாக்களுக்கும் வாழும் உரி மை இருக்கிறது” சொல்லி விட்டுக் காரிலே ஏறப் போன சரவணனை மக்கள் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். ரெவி போன் அழுத்தது எடுத்தான். அது சியாயினி என்ன நடக்கிறது என அறிய

த்தான் எடுத்திருப்பாள் என்று தோன்றியது. மக்களை அமைதியாக இருக்குமாறு சைகை காட்டினான். போனை உயரத்திப் பிழித்து ஸ்பீக்கரை ஓன் செய்தான். “நான், சியாயினி” “சொல்லம்மா” “இங்க வளவுக்க றோட்டில எல்லாம் சனம் குவிஞ்சு நிக்குதுகள். எங்கடை பிழைகளை மன்னிச்சு ஜயா எங்களோட இருக்க சம்மதிச்சால்தான் நாங்கள் போவம் எண்டு நிக்குதுகள். பொளிஸ் வந்து அடிச்சு கலைக்க வெளிக்கிட அத்தை மறிச்சுப் போட்டா ஒருத்திலையும் கை வைக்கவேண்டா மென்று.”

“அம்மாட்ட குடுங்கோ” கொடுத்தாள் “தம் பி, நீதான் நெடுக மக்களோட இருக்க வேணும் மக்களுக்கு சேவை செய்ய வேணுமென்டு சொல்லிறனி. அதுக் கான மக்கள் அங்கீராம்தான் இது. முடிவெடுக்கிற நேரம். நல்ல முடிவாய் எடு “கொங்கா ரீச்சர் சியாயினி யிடம் போனைக்கொடுத்தாள். “சியா, மக்களுக்கான பதிலை நீயே சொல்லிவிடு” சொல்லிவிட்டு நிலத்தைப் பார்த்தபடி நின்றான் சரவணன். மக்கள் காதைக் கூர்மையாக்கி அசைவற்று நின்றனர்.

“இந்த நேரம் நீங்கள் மக்களோட இருக்கிறதுதான் சரியென்று எனக்குப் படுகூது அவர்களாய் ஒருநாள் மேல் படிப்புக்கு உங்களை அனுமதிப்பார்கள் வழுத்துக்கள்” போனை நிறுத்திவிட்டு, காரைக் கொண்டு போயத் தரிப்பிடத்தில் விழுமாறு பணியாள் ஒருவரிடம் சொல்லிவிட்டுக் கலங்கிய கண்களோடு ஏதோ பிறந்த பயணை அடைந்த திருப்தியோடு வைத்தியசாலையை நோக்கி சரவணன் நடந்துகொண்டிருந்தான்.

கிளக்கிய ரேட்டையர்கள்

இருபதாம் நாற்றாண்டுத் தமிழ்மீ கிளக்கிய வரலாற்றில் இரண்டு பெயர்களை அறிஞர்கள் கிளக்கியதுக்கூறுவர். க.கைலாசபதி ஒருவர். மற்றவர் கா.சி.வத்தம்பி. தமிழ்ப் பேராசிரியர்களாக ஈழத்தில் பணி புரிந்த இவர்கள் அமைதியான அதே நேரத்தில் மிகப்பெரிய ஆய்வுகளை நிகழ்த்தி மேற்குலகத்தில் பரவியிருந்த தவறான சில புரிதல் களை நீக்கித் தமிழின் சிறப்பை முன் வைத்தவர்கள். இவர்கள் இந்த உலகம் உள்ளவுக்கும் போற்றுத்தக்கவர்களோ.

குஸிங்கம் வசீகரன்

சிறுவர்களின் கீச்சொலி களோடு அந்த மண்டபமே கலகலப்பாக இருந்தது. பிரவீன் தனது இரண்டாவது பிறந்தநாளை கொண்டாடிக் கொண்டிருந்தான். குழந்தைகள், சிறு

வர், பெற்றோர் என அனை வருமே மற்ற வருடங்களையாடியபடி. அளவளா வியபடி. சிரித்தபடி மகிழ்ச் சியாக இருந்தார்கள். தற

செயலாக வெளியே சென்ற நான் அந்தச் சிறுமியைக் கண்டதும் ஒரு கணம் திடுக்குற்றேன். மண்டபத்தின் உட்புறம் உள்ளவர்கள் காணாத வகையில், தன்னைத் தானுக்குப் பின்னே மறைத்தபடி நின்றாள். பன்னிரண்டு அல்லது பதின்மூன்று வயது மதிக்கத் தக்க அந்தச் சிறுமி. ஏக்கமான பார்வை ஒன்றை மண்டபத்தினுள்ளே வீசியபடி நின்றுகொண்டிருந்தாள். அவளின் உடையில் இருந்தே தெரிந்துகொண்டேன். அந்த சிறுமி அந்த மண்டபத்தில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் கொண்டாட்டத்துக்கும் கேளிக்கைக்கும் சம்பந்தமில்லாதவள் என்பதை. கூப்பன் கடையில் விற்கும் பருத்தித் துணியில் கைத்தகப்பட்ட சட்டை. அதுவும் போதியளவு வெளிறிப் போயிருந்தது. சரியாக வாரப் படாத தலை முடியை இறுக்கமான இரட்டைப் பின்

னலாகப் பின்னியிருந்தாள். காதில் கறுத்த பிளாஸ்டிக் தோடுகள். கழுத்தில் கையில் எதுவுமில்லை. கால் களில் செருப்புமில்லை. ‘வறிய குடும்பத்தைச் சேர்ந்த சிறுமி’ என்று பத்திரிகைகளில் படிக்கும் போது கற்பனையில் தோன்றக் கூடிய உருவத்தை நேரில் காண்பதாக உணர்ந்தேன். உள்ளே சூழ்நிலை அத்தனை மகிழ்ச்சியில் இருக்க, சிற்றுண்டி வகைகள் பரிமாறப்பட்டுக் கொண்டிருக்க. இந்தச் சிறுமியோ வெறித்த பார்வையுடன் ஏன் வெளியில் நிற்கிறாள்? அருகில் சென்று உள்ளே வருமாறு அழைத்தேன்.

“இல்லை, நான் வரமாட்டன்” முதலில் நான் அந்தச் சிறுமியை பார்த்தபோது என் நெஞ்சைக் குற்றிக் கிழித்த அந்த சோகமான பார்வை இப்போது இல்லை. என்னைப் பார்ப்பதைத் தவிர்த்தபடி மீண்டும் தலையை

ஆட்டி மறுத்தாள். சிறுமியின் பார்வை மண்டபத்தினுள் பரிமாறப்படும் உணவின் மீது செல்லவில்லை. வேறு எதையோ யாரையோ தேடுவது போல அங்கும் இங்கும் அலைபாய்ந்து கொண் டிருந்தன அவளது சோகம் தழுவிய கண்கள். அதற்கு மேலும் என்னால் அந்தச் சிறுமியை வற்புறுத்த முடியாமல் உள்ளே சென்று நண்பனிடம் சொன் னேன்.

“வெளிய ஒரு சின்னப்பிள்ளை நிக்கிறார். அவவு உள்ள கூட்டிக்கெண்டு வந்து சிற்றுண்டிகள் கொடு”

நான் மற்ற வேலைகளுடன் ஓன்றிவிட்டேன். சிறிது நேரம் கழித்து நண்பனைக் கண்டதும் மீண்டும் அந்த சிறுமியின் நினைவு வந்தது. என்ன நடந்தது என்று கேட்டேன். அவன் கண்களால் மண்டபத்தின் ஓரத்தை காட்டினான். அங்கே அந்தச் சிறுமி சிற்றுண்டிகள் கொண்ட சிறு தட்டைக் கையில் வைத்தபடி. எதையும் உண்ணாமல் அதே அலைபாயும் பார்வையோடு இருந்தாள். இப்போது கண்களில் ஒரு புது ஒளி. குழந்தை களே அவளது கண்ணில் தென்பட்ட ஒளிக்குக் காரணம் என்று புரிந்துகொண்டேன். அவள் உள்ளே வந்தது மகிழ்ச்சியைத் தந்தாலும் உண்ணாமல் இருந்தது மீண்டும் சங்கடத்தைத் தந்தது. நண்பனிடம் சொன்னேன்.

“அவ சாப்பிடும் வரைக்கும் அவக்குப் பக்கத்தில் நில். குடிக்கிறதுக்குப் பாலையும் கொண்டுபோய்க் குடு”

நண்பன் அந்தச் சிறுமியிடம் சென்று அவள் உணவு உண்டு பாலைக் குடித்து முடிக்கும் வரை அவளுடன் கத்தைத்தபடி இருந்தான். சிறிது நேரத்தின் பின் நண்பனை அருகில் அழைத்துக் கேட்டேன்.

“என்ன விசயம், ஏன் அவ சோகமாகவே இருக்கிறா?”

நண்பன் சொன்ன கதை அவ்வளவு உவப்பா ன தாக இல்லை. அவளது பெற்றோரையும், தம்பியையும் யுத்தத்தின் பின்னர் காணவில்லையாம். அம்மம்மாவுடன் இருக்கிறாவாம். இங்கே மண்டபத்தில் சிறுவர் சிறுமிகள் கூடி நிற்பதைக்கண்டு வாசல் அருகில் வந்து நின்றிருந்திருக்கிறாள். உள்ளே என் நடக்கிறது என்று அவளுக்குத் தெரியவில்லை. அவளுக்குத் தெரிந்தவர்கள் யாரையும் அங்கு காணவுமில்லை. அது

நால் தயங்கியபடி வெளியிலேயே நின்றிருக்கிறாள்.

“இங்க என்ன நடக்குதெண்டு சொல்லியிருக்கிறாய்”

“சிறுவர்களுக்கான ஒன்றுகூடல் நடக்குதெண்டு சொன்னனான்”

“ஏன் அப்படி சொன்னனி இங்க பிறந்தநாள் கொண்டாட்டமெல்லே நடக்குது”

“இல்லையடா. அந்தப் பிள்ளைக்கு தன்ற பிறந்த நாள் பற்றி யோசனைவந்தது கவலைப்படுதோ தெரியாது என்றாலை சொல்லேல்லை” என்றான்.

பிரித்தானியாவிலிருந்து வந்திருக்கும் என்னோடு பத்தாம் வகுப்புவரைக்கும் படித்த நண்பன் காந்தனின் மகன் தான் பிரவீன். பதினெட்டு வயதில் நாட்டைவிட்டு போய் இப்ப இருபத்தியெட்டு வயதில் இரண்டு வயதும் பிள்ளையோட வந்திருக்கிறான். தன்ற தாய் தேப்பனுக்குப் பேரப்பிள்ளையைக் காட்ட. வெளிநாடு சென்ற பின்னரும் எங்களுக்கிடையிலான நட்புத் தொடர்கிறது. ஊருக்கு வருவதையும், மகனின் பிறந்தநாள் கொண்டாட்டம் பற்றியும் முன்னரே தெரியப்படுத்தியிருந்தான். ஊரில் இருக்கும் நண்பர்கள் அனைவரையும் பிறந்தநாள் விழாவுக்கு அழைத்துவரும் பொறுப்பை என்னிடம் விட்டிருந்தான். அதன்படி இன்று ஊரில் இருக்கும் எங்களோடு படித்த நண்பர்கள் சிலரோடு வந்து விழா ஒழுங்குகளில் காந்தனோடு ஒத்துழைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம்.

மீண்டும் அந்தச் சிறுமியைப் பார்த்தேன். உள்ளே ஒரு சோகம் ஓடினாலும் கண்கள் விரிய அவள் அங்கு விளையாடிக்கொண்டிருந்த குழந்தைகளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த விதம் குழந்தைகள் சார்ந்த எதோ ஒரு விடயத்தில் அந்தச் சிறுமிக்கு ஆர்வம் அல்லது சம்பந்தம் இருக்கிறது என்று மனதுக்குள் சொல்லிக் கொண்டேன். மெதுவாக சிறுமியின் அருகில் சென்று.

“உங்கட பெயர் என்ன தங்கச்சி” என்றேன். நிமிர்ந்து என்னைப் பார்த்தவள். ஏற்கனவே அறிமுகமானவர் என்பதுபோலச் சிறு புன்னதையைச் சிந்திவிட்டுத்

“தமிழ்நிலா” என்றாள்.

“ஆஹா, எவ்வளவு வழவான பெயர், தமிழ்நிலா”

என்றேன். வெட்கத்தோடு தலைகுணிந்தாள். அந்தச் சிறுமியை பார்க்கும் போதெல்லாம் ஏதோ ஒரு னெம் புரியாத உணர்வு என்னை ஆட்காண்டது.

“தமிழ்நிலா ஒரு நாளும் தலைகுணியக் கூடாது. அப்பிடி தலை குணிஞ்சா இந்த அண்ணனுக்குக் கவலை வந் திடும்” என்றேன். நிமிர்ந்து ஒரு கணம் கண் இமைக் காமல் என்னைப் பார்த்துவிட்டு. மீண்டும் பார்வையைக் குழந்தைகளை நோக்கித் திருப்பிக் கொண்டாள். கதிரை ஒன்றை அருகில் இழுத்துப்போட்டுக் கதைப்ப தற்கு செதியாக அமர்ந்தேன். அவளது தாய் தந்தையரைப் பற்றி நண்பன் மூலம் ஏற்கனவே அறிந்திருந்த படியால் அவர்களை பற்றி எதுவும் பேசிவிடக்கூடாது என்பதில் கவனமாக இருந்தேன். எந்தப் பாடசாலையில் படிக்கிறாள், எத்தனையாம் வகுப்புப் படிக்கிறாள் போன்ற விடயங்களைக் கேட்டு அறிந்து கொண்டேன். அப்போது ஒரு குழந்தை அருகில் பலானுடன் விளையாடிக் கொண்டிருந்தான். பறந்து வந்த பலான் தமிழ்நிலாவின் மடியில் விழுந்தது. தெரியாதவர்களிடம் பலான் போனதனால் அருகில் வந்து பலானை எடுக்காமல் தயங்கியபடி நின்றது குழந்தை. தானே எழுந்து சென்று பலானை குழந் தையிடம் கொடுத்துவிட்டுக் குழந்தையின் கண்நத்தில் மெதுவாகத் தட்டிவிட்டு மீண்டும் வந்து கதிரையில் அமர்ந்தாள். அவள் வரும்போது முகத் தைக் கவனித்தேன். முகம் வாடி இருந்தது. வாடிய முகத்தைப் பார்த்தபோது, இந்த சிறுமியின் மனதுக்குள் ஏதோ பெரிய சோகம் ஒன்று புதைந்து கிடக்கி றது என்பது புரிந்தது. அதை வெளியில் கொண்டு வந்து இந்தச் சிறிய வயதில் இவள் படும் துயரத்துக்கு முடிவு கட்ட வேண்டும் என்று மனதுக்குள் எண்ணிக் கொண்டேன். ஆங்கு விளையாடிக் கொண்டிருந்த குழந்தைகள் மீதே தமிழ்நிலாவின் கவனம் முழுவதும் இருந்தாலும், மெது மெதுவாகக் கதை கொடுத்து அவளது சோகத்தின் காரணத்தை அறிய முயன்றேன். தமிழ்நிலாவின் பேச்சிலிருந்து புரிந்து கொண்டேன், அவளுக்குத் தம்பி ஒருவன் இருந்திருக்கிறான், அக்காவில் மிகுந்த பாசம் கொண்ட குட்டித்தம்பி, பெயர் தமிழரசன். தமிழரசன் மீது தமக்கைக்கும் அளவுகடற்ற பாசம். வன்னியில் தாய் தந்தை இருவரும் வேலைக்குப் போன பின்னர் அம்மம்மாவின் பொறுப்பில் தான் அக்காவும் தம்பியும் இருப்பார்கள். அக்கா தம்பியை

யிக்க கவனமாகப் பார்த்துக்கொள்வாள். மண்ணில் இறங்கி விளையாடக் கூட விடமாட்டாள். மண்ணிலிருக்கும் ஊத்தைத் தூசி பட்டு வருத்தம் ஏதாவது வந்து விடும் என்று. அம்மம்மா பால் கரைத்து வைத்தால் தானே பால்ப் போச்சியை வடிவாகக் கழுவிப் பாலை விட்டுக் கொடுப்பாள். சாப்பாடும் அப்படியே. அம்மாவீட்டில் நிற்கும் நாட்களில்கூட அக்காவிடம் தான் தனக்கு பசிக்குது என்றோ. பால் வேண்டும் என்றோ குட்டித் தம்பி கேட்பது வழக்கம்.

“உனக்கு, என்னை விடக் கொக்காதான் கண்ணுக்குத் தெரியிறா, என்ன?” என்று தாய் செல்லமாகக் கோவி த்தும் இருக்கிறா. இப்படியாக மிக அன்னி யோன்னி யமாக இருந்த அக்கா தம்பியை யுத்தம் ஒரு கட்டத்தில் பிரித்துவிட்டது. இறுதிக்கட்ட யுத்தத்தில் அம்மம்மா வோடு தமிழ்நிலாவும், அம்மா அப்பாவோடு தமிழரசனும் சன நெரிசல் காரணமாகப் பிரிந்து செல்லும்படி ஆகிவிட்டது. தமிழ் நிலாவும் அம்மம்மாவும் சனத் தோடு சனமாக இராணுவக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வந்து முகாமுக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டனர். அம்மம்மாவின் வயது, தமிழ்நிலாவின் வயது என்பவற்றின் அடிப்படையில் குறுகியகால முகாம் வாழ்க்கையோடு விடுவிக்கப்பட்டார்கள். ஆனால் அம்மா, அப்பா, ஆசைத்தம்பி யாரையும் அதன்பிறகு காணவில்லை. அந்த ஆசைத் தம்பியின் நினைவு, அவன் இங்கு இருக்க மாட்டானா என்ற ஏக்கம், என்பவை தான் தமிழ்நிலாவை இந்த மண்டப வாசலில் தயங்கித் தயங்கி நிற்க வைத்திருக்கிறது. மனதுக்குள் இந்த வாடிய முகத் தை எப்போதும் செந்தளிப் பாகச் சந்தோாசமாக இருக்க வைக்கவேண்டியது எனது கடமை என்று எண்ணிக் கொண்டேன்.

“சரி தமிழ்நிலா, தம்பி கெதியில உங்களிட்ட வந்திடுவான், நான் எப்படியாவது அவனைத் தேடிக் கொண்டு வேந்து உங்களிட்ட சேர்ப்பன்” என்றேன். கதிரையை விட்டு உடனடியாக எழும்பியவள்.

“உண்மையாவா, நீங்கள் தம்பியை கூட்டிக் கொண்டு வருவியளோ” என்றாள்.

“ஓம் நீங்க வாங்கோ. முதல்ல உங்களை அம்மம்மாவிட்ட விட்டிட்டுப் போறன். நான் போய் தம்பிய, உங்கட

அம்மா, அப்பா எல்லாரையும் எப்படியாவது தேடிக் கண் டுபிடிச் சுக் கூட்டிக் கொண் டுவாறன். நான் சொன்னா செய்வன்” என்றேன். சிறிது தயக்கத்துடன் என்ன பார்த்தவள்.

“நீங்கள் எப்படி கூட்டிவர ஏலும்? ஆழி எல்லோ அவையளை முகாமுக்குள்ள வைச்சிருக்கிறார்கள்? நீங்கள் என்ன ஆழியே?” என்றாள்.

நான் சிரித்தபடி.

“நான் ஆழி இல்லை. ஆனால் ஆழியவையோட கதைச்சு. ‘இப்படி ஒரு அக்கா, தம்பியை காணாமல், கவலையாக காத்துக்கொண்டிருக்கிறா’ என்று சொல்லி, தம்பிய வையை கூட்டிவர ஏலும்” என்றேன். உடனே எனது கைகளைப் பிடித்து முத்த மிட்டபடி, “அப்ப வாங்கோ, அம்மம்மாட்ட சொல்லிப் போட்டு இப்பவே நாங்கள் போய் தம்பி, அம்மா, அப்பா எல்லாரையும் கூட்டி வருவம்” என்று அந்தரப்பட்டாள். நான் கதி ரையை விட்டு எழுந்தேன்.

“உங்களை அம்மம்மாட்ட கொண்டு விட்டிட்டு நான் மட்டும் போய்த தேடிக் கூட்டிவாறன். அங்கையை ல்லாம் உங்களை விடமாட்டங் கள்” என்று கூறி அவளை அழைத்துக்கொண்டு வெளியில் வந்தேன். தானும் வரமுடியாது என்ற ஏக்கம் தமிழ்நிலாவின் முகத்தில் தெரிந்தது. ஆணாலும் தமிழி வந்துவிடுவான் என்ற சந்தோசம் மேலிடத் துள்ளல் நடை நடந்து தனது வீட்டுக்குச் செல்ல எனக்கு வழிகாட்டினாள். நண்பனிடம் சைகையால், ‘தமிழ்நிலாவை வீட்டில் விட்டு விட்டு வருகிறேன்’ என்று சொல்லிவிட்டு அவளுடன் நடந்தேன். ஒழுங்கைகளுக்கூடாகக் கடற்கரை இருக்கும் திசையை நோக்கித் தமிழ்நிலா முன்னே நடக்க நான் பின்னால் சென்றேன். வேகமாக வீட்டுக்குச் சென்று என்னைத் திருப்பி அனுப்ப வேண்டும், நான் உடனே சென்று தம்பி, அம்மா, அப்பா எல்லோரையும் கூட்டிவருவேன் என்ற நம்பிக்கை அந்தச் சின்னப் பெண்ணின் எண்ண ஓட்டத்தில் ஓடிக்கொண்டிருப்பது அவளது வேக நடையில் விளங்கியது. மண்டபத்திலி ருந்து நீண்ட தாரம் இருவரும் நடந்து வந்துவிட்டோம். கடற்கரையை அண்மித்த சனாமி குழியிருப்புத் திட்டத் தில் கட்டப்பட்ட வீடுகள், அங்கொன்றும் இங்கொன்று

மாகத் தெரிந்தன. மணலில் கால்கள் புதையப் புதைய நடந்து சென்றோம். வலதுபக்கமாகத் திரும்பிய குச் சொழுங் கையின் முடிவில் பனை மட்டைகளால் வரித்துக்கடிய படலையைத் தள்ளித் திறந்தபடி,

“அம்மம் அம்மம் அம்மா, அம்மம் அம்மா” என்று கத்திக்கொண் டு உள்ளே ஓடினாள் தமிழ் நிலா. பேத்தியின் குரலைக் கேட்டதும்,

“ஏங்க பிள்ளை போனனீ, எவ்வளவு நேரமா பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறன்” என்று கூறியபடி வெளியில் வந்த அம்மம்மா என்னைக் கண்டதும் திகைத்து கதவு நிலையைப் பிடித்தபடி நின்றுவிட்டார்.

நான் மெதுவாக,

“தமிழ் நிலாவைக் கோயிலையில் கண் டு கதைச் சனான். அப்பிடியே வீட்டை கொணாந்து விட்டிட்டு உங்களையும் பாத்துப்போட்டுப் போகலாம் என்று வந்தனான்” என்றேன்.

“வாரும் தம்பி, இவள் பொதுவில் ஒருத்தரோடையும் சேரமாட்டாள், உம்மோட என்னைண்டு கதைச்சவள்” என்று கூறியபடி மெதுவாக விறாந்தைப் படியில் இருந்தா.

“பிள்ளை உந்தக் கதிரையை எடுத்துப் போடு” என்றார். அம்மம்மாவைக் கூப்பிட்டபடி உள்ளே ஓடிய தமிழ்நிலா, கையில் ஒரு படத்தோடு வெளியில் வந்தாள். விறாந்தையில் இருந்த கதிரை ஒன்றை எனக்கு அருகில் இழுத்துப் போட்டுவிட்டுப் படத்தை என்னிடம் தந்தாள்.

“உது என்ன பிள்ளை” என்று கேட்ட அம்மம்மாவின் அருகில் சென்று தானும் படியில் அமர்ந்தபடி,

“இவருக்கு ஆழியவையைத் தெரியுமாம். தம் பி, அம்மா, அப்பா எல்லாரையும் தேடித் தாரேன் டு சொன்னவர். அதுதான் தம்பி, அம்மா, அப்பா நான் எல்லாரும் இருக்கிற படத்தைக் கொணாந்து குடுத்தனான். அவையளை பாத்து வச்சிருந்தாத் தானே கண்டு பிடிச்சுக் கூட்டிவர ஏலும். நானும் வாறேனைண்டு கேட்டான். என்னை ஆழியவை விடமாட்டினாம் என்று சொன்னவர்” என்று மூச்சவிடாமல் சொல்லி முடித்தாள்.

“தமிழ்நிலாவின்ட, அம்மா, அப்பா தம்பி எல்லாரும் எந்த முகாமில இருக்கீனம் எண்டு தெரிஞ்சா, வெளில கொண்டு வாறதுக்கு வேண்டிய அலுவல்களைப் பாக்கலாம். உங் களைக் கேப்பம் எண் டு வந்தனான்” என்றேன். அம்மம்மா எதுவும் பேசவில்லை. தமிழ் நிலா தந்த படத்தைப் பார்த்தேன் ஸ்ரூப்யோ ஒன்றில் எடுக்கப்பட்ட குடும்பப்படம் அது. இன்னும் சிறுமியாகத் தமிழ்நிலா தாய் தந்தையருக்கு நடுவில் அழகிய சட்டைபோட்டு. சிரித்தபடி. தாய் தூக்கி வைத்திருக்கும் தம்பியைப் பார்த்தபடி நிற்கும் படம். குழந்தையும் சிரித்தபடி தமக்கையை நோக்கி கையை நீட்டிய படி இருந்தது. அக்கா தம்பிக்கிடையிலான பாசப் பினை ப்பைக் கூற அந்தப் படம் ஒன்றே போதும் என்று தோன்றியது எனக்கு.

“தம்பிக்கும் உம்மில நல்ல விருப்பம் போல கிடக்கு” என்று கூறினேன்.

தமிழ்நிலா, என்னாருகில் வந்து ஒருவமாக,

“ஓம், அவனுக்கு...”, என்று தம்பியைப் பற்றி ஏதோ சொல்லத் தொடங்க. அம்மம்மா குறுக்கிட்டு.

“பிள்ளை, முதல்ல தம்பிக்கு தேத்தண்ணி வச்சுக் குடுக்கோணும். தேயிலை இல்ல, உதில கடையில ஓடிப் போய் ஒரு நூறு கிராம் தேயிலை வாங்கிவா” என்றா. நான் மறுந்ததையும் கேளாமல்.

“நீங் க இருங் கோ, தம் பியைப் பற்றிக் கனக்கக் கதை இருக்கு. நான் வந்து சொல்லுறன்” என்று கூறி விட்டுத் துள்ளல் நடையோடு சென்று படலையைத் திறந்து ஓடினாள். தமிழ்நிலா படலையை தாண்டியதும், “தம்பி, முகாமாலை வந்த நாளிலை இருந்து மனசுக் குள்ளை வச்சிருக்கிற உண்மை ஒண்டை முதல் முறையா உம்மட்டைச் சொல்லப்போறேன். நீர் ஆரோ தெரியாது. ஆனா உவள் உப்பிழ யாரோடையும் உரிமையாயக் கதைச்சு நான் கண்டதில்லை. வன்னிக்க இருந்து வெளியில வந்தபிறகு உவ்வளவு சந்தோசப்பட்டும் நான் கண்டதில்லை. அதனாலதான் இந்த உண்மையை உம்மட்டைச் சொல்லுறன். தமிழ் நிலாட அப்பா, அம்மா, தம்பி எல்லாரும் சண்டையில செத்திட்டினாம். செல்லடியில நாங்கள் பிரிஞ்சு போனம். அந்த நேரத்தில விழுந்த செல்லில, மகள், மருமேன்,

பேரன், மூண்டு உசிரும் போட்டுது. அதை நான் உவனுக்குச் சொல்லேல்லை. நான் உந்தப் பிள்ளைக் காக உயிரை கையிலை பிழிச்சுக்கொண்டு அந்த செல்லடி, குண்டடி எல்லாத்துக் குள்ளாலையும் வெளியில வந்தன். முகாமில இருந்து பிறகு இங்க வந்து இருக்கிறம். அங்க நடந்ததை அவனுக்கு யாராவது சொல்லிப் போடு வினம் எண்டு யாருக்குமே நான் சொல்லேல்லை. அவை சண்டை நேரம் எங்களை விட்டுப் பிரிஞ்சு வேறுபக்கம் போட்டினாம். அதால ஆமி பிழிச்சு வேற முகாமில வைச்சிருக்கிறான். எங்களை விட்ட மாதிரி அவையைனுயும் விடுவான் எண்டு தான் சொல்லி வைச்சிருக்கிறன்” என்று பேத்தி வந்து விட முதல் சொல்லவேண்டும் என்ற அவசரத்தில் சொல்லி முடித்தார்.

எனக்குச் சிறிது நேரம் எடுத்தது அம்மம்மா சொன்ன வற்றை புத்திக்கு எடுத்துப் புரிந்துகொள் வதற்கு. ஜயையோ என்று கதறி அழுவேண்டும் போல இருந்தது. தமிழ்நிலா வர முதல் இங்கிருந்து போய் விடலாமா என்று கூடத் தோன்றியது. ஆனால் அந்தச் சிறுமியின் மனசு என்ன பாடுபடும் என்று எண்ணிப் பேசாமல் அமர்ந்திருதேன். சிறிது நேரம் அங்கு கனத்த மௌனம் நிலவியது. சகிக்க முடியாத அந்த மௌன த்தைக் கலைத்து. “சரியம்மா, நீங்க சொன்னது எதுவும் எனக்கு தெரியாத மாதிரியே நான் நடந்து கொள்ளுறன். நானே அடிக்கடி வந்து உங்கட பேத்தியைப் பாத்து கதைச்சிட்டுப் போறன். நீங்க யோசிக்காதையுங்கோ” என்றேன். நெஞ்சின் மீது பாராங் கல்லொன்றை வைத்தது போலக் கிடந்தது. தொண்டை வறண்டு எச்சில்கூட விழுங்க முடியவில்லை. எனது நிலைமை அம்மம்மாவுக்குப் புரிந்திருக்கும் போல.

“குறை நினைக்காதை தம்பி, நீ பிள்ளையோட இங்க வரேக்கையே, உண்மையான அக்கறையோடை தான் வாறாய் எண்டதும், உண்மையான அக்கறையோடை அதுகளைத் தேடுவாய் எண்டதும் எனக்கு விளங்கீட்டுது. உயிரோட இல்லாததுகளை நீ தேடுமைத் தான் விரும்பேல்லை. ஏற்கனவே உவள் பிள்ளையை ஏமாத்திறன் என்ற குற்ற உணர்ச்சி என்னை கொஞ்சம் கொஞ்சமா சாக்ஷிக்குது. உன்னையும் ஏமாத்த என்னால் ஏலாது. அது தான் வெளியா சொல்லிப் போட்டன்”

என்றார். அம்மம்மாவின் மனநிலை எனக்குப் புரிந்தது, எனது மனநிலையோ சனாமி வந்த கடற் கரையைப் போல இருந்தது. தமிழ்நிலா தன் தம் பி மீது வைத் திருந்த பாசத்தின் ஆழத்தை அவளோடு பேசிப்பழகிய சிறிது நேரத்திலேயே புரிந்து கொண் டிருந் தேன். அவளது தம்பியின் இடத்தை என்னால் நிரப்பமுடியுமோ தெரியவில்லை. ஆனால் அவள் தான் இனி என் அக்கா என்று மனதுக்குள்ளே உறுதி கொண்டேன். மீண்டும் அவ்விடத்தில் மெளனமே குடி கொண்டது. தமிழ்நிலா படலையை திறந்து கொண்டு தேயிலைச் சரையோடு ஓடி வந்தாள். இவள் என் அக்கா, நான் தான் இனி இவளின் அருமைத் தம்பி. என்ற உணர்வோடு தமிழ் நிலாவை இழுத்து அணைத்து நெற்றி யில் முத்தமிட்டேன்.

1953-1982 வரையான குறுகிய காலப்பகுதியில் ஒரு சகாப்தத்தினை உருவாக்குவதென்பது அடிப்படையில் விடயமே. ஆனால் கைலாசபதியோ 49 ஆண்டுகள் என்ற குறைந்த ஆயுட்காலத்தில் தன்னை மீறியதாக ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு சுமார் முப்பது ஆண் கூகுங்கும் மேலாகத் துணைபுரிந்துள்ளார். இந்தியா வில் இருக்கின்ற இலக்கியவாதிகள் கைலாசபதியின் திறனாய்வுத் திறமையினைக் கண்டு ஜயப்பட்டுள்ள தோடு வியப்புற்றுப் பாராட்டியுமள்ளனர்.

ஜயகாந்தன் தொடக்கம் பல இந்திய, இலங்கை இலக்கியவாதிகளை அவர்கள் சமூகவியல் நோக்கில் இலக்கியம் படைக்காது அழகியலுக் காக மாத்திரமே இலக்கியம் படைத்துள்ளனர் என்று கடுமையாக விமர்சித்துள்ளார். அவர்களின் இலக்கியங்கள் சமூக மாறுதலுக்கு வழிகோலவில்லை. கற்பணன வளம் பொருந்திய படைப்புக்களாக இருப்பினும் அவை மக்களின் உள்ளீர்த்தியானதும் பிரச்சினைகளிலிருந்து வெளிக்கொண்டு வரும் யுத்திகளை விவரிப்பனவாகவும் இருக்க வேண்டும் என அறிவுரை கூறுகின்றார்.

தனது சமகால இலக்கியவாதிகள் கூறும் கருத்துக்களை அவர்கள் சார்பாக பக்கச்சார்பற்று விமர்சனத்திற்கு உட்படுத்தாது. மாக்ஸிசுக் கொள்கையுடன் ஒப்பிட்டுத் திறனாய்வு செய்திருக்கின்றார். சில இடங்களில் மாக்ஸின் கொள்கைகளை ஏற்றுக் கொள்ளாதவர்கள் மீதும் அதனைத் திணிக்கும் தன்மைகளையும், ஏனைய பார்வையுடையவர்களை சமுதாயப்பார்வைக்கு எதிரானவர்களாக ஒதுக்கி விடும் தன்மையினையும் காணக்கிடைக்கின்றது. க.நா. சுப்பிரமணியம், வெங்கட்சாமி நாதன் போன்றோர் “மாக்ஸின் கல்லறையிலிருந்து ஒரு குரல்“ என்று கைலாசபதியினை விமர்சனம் செய்யும் போக்கும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

இத்தகைய காலப்பின்னணியில், மாக்ஸிசுக் கருத்துக்களை, கடினமான சொற்பிரயோகத்தை, அப்படியே பயன்படுத்தாது தனது இலக்கியத்திற்குத் தேவையானதை சாதாரண மக்களும் புரிந்து கொள்ளும் வகையில் படைத்ததில் கைலாசபதி திறனாய்வாளராகவும் ஒப்பியல் இலக்கியவாதியாகவும் வெற்றி வாகை சூடுகின்றார்.

(நன்றி: உவங்கள் இணையம் கூக்கி குணரத்தினாம்)

கோட்டூருக்கூட்டு திலக்கயங்களுடும்

காலைத்தியாகி விட்ட கோட்டாடு, சமூகத்திற்கு ஒவ்வாத கருத்துக்களைக் கொண்டது மாக்ஸிசம் என்றும் விமர்சனங்கள் ஒவ்வொரு கால கட்டத்திலும் உருவாகியிருக்கின்றன. மாக்ஸின் கொள்கைகள் உலக அரங்கில் பெரும்பாலும் தோல்வியடைந்துள்ளது. தமிழர் களும் மாக்ஸின் கருத்துக்களை ஏற்றுக் கொண்டார்கள் என்று சொல்வதற்கில்லை. மாக்ஸின் பொதுவுடமைக் கொள்கையை தமிழக்குப் புதிது. இலங்கைத் தமிழர் வரலாற்றிலும் கொம்யூனிஸ்ட் வாதத்தை, பாரம்பரியக் கலாசாரக் கொள்கைகளில் ஊற்றிகளைத்தவர்கள், வரலாற்றை மாற்றிப் போடும் இக் கொள்கையினை ஏற்றுக் கொள்ள எத் தயாராக இல்லை. எனினும் தற்குணிவுடன் கைலாசபதி மாக்ஸிசுத்தினை ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளுக்கும் திறனாய்வுக்கும் ஒப்பியலுக்கும் பயன்படுத்தியிருப்பது வரவேற்கத்தக்கது. மகத்தானது. மாக்ஸியத்தை ஏற்றுக் கொள்கின்றோமோ இல்லையோ. ஆனால் கைலாசபதி மற்றும் சிவத்தம்பி என்ற இரண்டு ஆளுமைகளை விடுத்து ஈழத்தின் திறனாய்வினை எடுத்தியம்புவது சுற்றும் இயலாத காரியமே.

**சமரபாகு சீனா
உதயகுமார்**

சீலன் தரம் ஏழில்தான் படிக்கிறான். அவனுக்குள் இனம்புரியாத ஓர் ஏக்கம் எப்பொழுதும் இருந்து கொண்டே இருந்தது. கசங்கிய காற்சட்டையும், கறை பழந்து மங்கலாகிப் போன மேற்சட்டையும் அவனின் வறுமை நிலையினை அல்லது அவனைஅரு அநாதர வானவன் என்பதை எடுத்துச் சொல்லிவிடுகின்றன. அந்த வகுப்பிற்குக் கற்பிக்கவென எத்தனையோ ஆசிரியர்கள் வந்து போனாலும். சத்தியன் ஆசிரியர் மீது மட்டும் அவன் அளவு கடந்த அன்பு கொண்டிருந்தான்.

சத்தியன் ஆசிரியர் மிகவும் கண்டிப்பானவர். மாணவர்கள் அழகாக ஆடை உடுப்பதிலும் தலை முடியை வாரி இழுத்து நேர்த்தியாக இருப்பதிலும், சப்பாத்து அணிவதிலும் மிகக் கவனமுடையவர். அவர் ஒரு வகுப்புக்கு வந்தாரென்டால் அயல் வகுப்புகள் எல்லாம் அமைதியாகிவிடும். தன்னுடைய வகுப்பிலே ஒவ்வொரு மாணவனும் நீலப்பேனை சிவப்புப்பேனை கறுப்புப்பேனை, அழிமட்டம் பென்சில் கட்டாயம் வைத் திருக்க வேண்டும் என்பார். மாணவர் சிலரின், குடும்ப நிலை அறிந்தால் அவற்றினைத் தானே வாங்கிக் கொடுத்தும் இருக்கிறார். இந்த மாதிரியான கண்டிப்பும் மாணவர் ஒழுக்கம் மீதான கவனிப்பும், அவரிடம்

இயல்பாகவே காணப்பட்ட இரக்க குணமும் மாணவர்கள் எல்லோருக்கும் அவரைப் பிழித்திருக்கச் செய்தன. வகுப்புக்குச் சரியான நேரத்திற்கு வருவார். கற்பித் தலோடு பொருத்தமான கதைகளும் சொல்லுவார். பயிற்சிகள் தருவார். சரி போடுவார். நன்று என்ற வார்த்தை எழுதி மாணவர்களை முகமறங் செய்வார். சத்தியன் தமிழ்ப்பாட ஆசிரியர். மாணவர்கள் தமிழ் எழுத்துகளைச் சரிவர எழுதவேண்டும் எனவும், உச்சிரிப்புகள் சரியாக இருக்கவேண்டும் எனவும் விடாப்பிழியாக இருப்பவர். பந்தி அமைத்து எழுதுவதிலும், அடுத்த பந்தி எங்கிருந்து தொடங்க வேண்டும் என்பதிலும் மிகக் கவனமாக இருப்பார்.

அரவு (கால்) எழுத்தினை எழுதி மேலே குற்றும் போட்டு, இதுதான் ‘ர்’ ரன் னா (ர்) என எழுதும் மாணவர்களிடம். அப்படி எழுதுவது தவறு என்பதைக் கண்டிப்புடன் கூறுவார். அரவு (கால்) என்பது தமிழிலுள்ள ஓர் எழுத்துக் கிடையாது. அதுவாரு துணைக் குறியீடு மாத்திரமே என்ற காரணத்தையும் அவர் சொல்லிக் கொடுப்பார்.

தமிழ் எழுத்துகள் வலம் சுழிப் போக்கிலே எழுதப்ப

கூறிறது. அந்தவகையில் இரட்டைக் கொம் பினை எழுதும் போது. மேல் சுழியை எழுதி விட்டு இடஞ் சுழியாக இழுத்துக் கீழ்ச்சுழியை முடிக்கிறது மாதிரி எழுதக்கூடாது. கீழ்ச்சுழியினை முதலில் எழுதி வலஞ் சுழிப் போக் கிலே சென்று மேல் சுழியை முடிக்க வேண்டும் என் பதை அவதானமாகச் சொல் விக் கொடுப்பார். அப்படித்தான் எழுத வேண்டும் என்ற அவரது கட்டாயச் சட்டத்தினால் பிள்ளைகள் அப்படியே எழுதியும் பழகிவிட்டனர். “மாணவர்களே..! ஒரு மையமைத்தினுள்ள குற்றினை அகற்றும்போது அந்த எழுத்து அதனுடைய உயிர்மைய் எழுத்தாக வரவே ண்டும். ஆகவேதான். அரவு (கால்) எழுதி குற்றுப் போடுவது தவறாகும்” என்பதைக் கவனமுடன் சொல் விக் கொடுப்பார்.

“என்னென்டு வழிவாகச் சொல்லுங்க. சேர்” நிலானி துடுக்குடன் கேட்டாள்.

“கெட்டி க்காரர்ப்பிள்ளை, நிலானி”

மாணவர்கள் கை தட்டினார்கள். ஆசிரியர் பாராட்டினால், கைதட்ட வேண்டும் என்பதையும் அங்கே சொல்லிக்கொடுத்தது சத்தியன் ஆசிரியர்தான்.

மாணவர்களின் கைதட்டல் ஓசையிடையே சத்தியன் ஆசிரியர் மாணவர்கள் எல்லோருக்குமென்ப பொதுவா னதாரு புன்னகையினை அள்ளி வழங்கி மகிழ் ந்தார்.

“இங்கை கவனியுங்கோ பிள்ளையள்” என்று விட்டுக் கரும்பலகையினை நோக்கிப் போனார். கரும்பலகை யில் சில மையமைத்துக்களை ஒன்றன் கீழ் ஒன்றாக எழுதினார். ஒவ்வொரு எழுத்தி விருந்தும் அம்புக் குறிக் கோட்டினைக் கிடையாக இழுத்துவிட்டு. முடிவிலே அதனுடைய உயிர் மையமைத்தினை எழுதி விட்டி ருந்தார். அதற்குப்பிறகு சில விளக்கங்களைச் சொல்லிக் கொடுக்கத் தொடங்கினார்.

சில்லிடும் தெளிந்த நீர் போல் வகுப்பு அமைதியாக இரு ந்தது. இவை முக்கியமான விடயம் என்பதும். இவை புதிய சிந்தனையாக இருக்கின்றன என்ற முக விகசிப் பும் மாணவர் முகங்களில் அப்பித் தெரிகின்றன.

“இத்தனை (த்) என்பதில் குற்றினை எடுத்தால் தானா

(த) கிடைக்கிறது. இப்பன்னா (ப) என்பதில் குற்றினை எடுத்தால் பானா (ப) கிடைக்கிறது. இவை போலத்தான், மற்றைய மையமைத்துக்களும் இருக்கும்...” என்றார்

“ஓம் சேர்....” என்றுவிட்டு, இம்மன்னா (ம்) என்பது மானா (ம) என்றும், இந்தன்னா (ந்) என் பது நானா (நு) என்றும் படாரென எழுதிக்காட்டி னாள் காவியா.

“பாராட்டுகள் காவியா” வகுப்பறையில் கைதட்டல் ஓசை பலமாகப் பரவிப் படற்ற ஓயந்திருந்தது. அந்தநேரம் காவியாவிடம் காணப்பட்ட மகிழ்ச்சியின் அளவுக்கு வரையறைகள் காணாமல் போயின. அப்படி மகிழ்ச்சியாகத் தெரிந்தாள்.

“சரி கொப்பிக்களைக் கொண்டோடி வாங்கோ” என்று சொல்லி முடிக்கிறார். முதலில் ஓடி வந்தது அவன்தான். சத்தியன் ஆசிரியர் அந்தக் கொப்பியினை வாங்கிப் பார்க்கிறார். பிறகு அவனின் முகத்தைப் பார்க்கிறார். “சரி போடுங்க சேர்..! சரி போடுங்க...” அவன் தனக்கு விருப்பமான ஆசிரியரிடம் சிரித்தபடி கெஞ்சுகிறான்.

சத்தியன் ஆசிரியர் சரிக்களைப் போட்டுக் கொண்டு அவனையே நோக்குகிறார். முகமெல்லாம் பல்லாகச் சிரிக்கிறான். சில்லறைக் காசுகள் குவுங்கி விழுவது போல் கண்ணென அவனது சிரிப்பொலி வகுப்பறை எங்கும் பற்றிப் படற்கிறது.

இப்படித்தான் அவனுக்கும் சத்தியன் ஆசிரியருக்கு மான இனிய உறவு நீண்டு வளர்ந்தது.

இப்ப அவன் 7 ஆம் தரம் படிக்கிறான். முன்பை விடப் பல மாறுதல்கள் அவனில் தெரிகின்றன. ஓவ்வொரு நாளும் தமிழ்மொழியும் இலக்கியமும் என்ற பாடப் புத்தகத்திலுள்ள ஏதாவது பந்திகளை எழுதி வந்து காட்டுவான். அவற்றிற்கெல்லாம் சத்தியன் ஆசிரியர் பெரிய சரிகள் போட்டு விட்டு நன்று என்று எழுதிக்கொடுப்பார். சிரித்த முகத்துடன் தனக்கு விழுந்த சரிக்களை மற்றவர் கணக்குக் காட்டி இன்புறுவான். அவன் ஒரு நாள் பாடசாலைக்கு வரவில்லை. அது வொரு தீங்கட்கிழமை. மற்றைய மாணவர்களிடம் அவன் ஏன் பள்ளிக்கூடம் வரவில்லை என்பதைச் சத்தியன் ஆசிரியர் விசாரித்தார்.

“சேர் அவன் தாயோடு வேலைக்குப் போறான் சேர்”

என்று தமிழ்மாறன் சொன்னான். அடுத்த நாள் அவன் பாடசாலைக்கு வந்தான்.

“ஏன் நேற்றுப் பாடசாலைக்கு வரவில்லை” என்று சுத்தியன் ஆசிரியர் கேட்டார்.

“சேர், நான் அம்மாவோடு மூண்டு நாளும் கதியால் வேலி போடப் போனான். இஞ்சை பாருங்க சேர் என்றை கையை. கதியால் இமுத்துக்குடுத்துக் கையை லாம் புண் ணாகிப் போடுத்து” என்று சிரித்துக் கொண்டு சொன்னான்.

சுத்தியன் ஆசிரியர் கண் கலாக்கினார். அதை வெளி க்காட்ட முனையாதவராக அவனின் சொக்கினை மென் மையாகக் கிள்ளினார். கன்னம் கிள்ளிய விரல்களைக் குவித்துத் தன் உதடுகளில் ஒற்றிக்கொண்டார். அவன் மகிழ்வுடன் தெரிந்தான்.

அவனுக்குத் தாயும் ஒரு தங்கையும் மட்டும்தான் இருந்தனர். தகப்பனை இறுதி யுத்த காலத்தில் நெருப்பாயுதங்கள் உமிழுந்து துப்பிவிட்டன. அவனுக்குத் தன் தகப்பனின் உருவம் ஞாபகத்தில் இருக்கக் கூடிய வயதுமில்லை. தந்தை யாரென்று அவனுக்குச் சரிவரத் தெரியாது. சாமிப்படத் தட்டிலே அவன் தந்தையின் படம் தெய்வமாகத் தெரிவார். தாய் சொல்லியிருக்கிறார் இவர்தான் உன் அப்பா என்று. அச்சு அசலாக அவனைப் போல அந்தப் படம் ஒளிரும். அதில் அவனுக்கொரு மகிழ்ச்சி. இதற்குப் பிறகு பாடசாலை போனால் சுத்தியன் ஆசிரியரைக் காண்பதும், அவரிடம் தன் கொப்பியிலே சரி வாங்குவதும் அவனுக்குள் இருந்த சந்தோஶங்களாகும். இதற்குப் பிறகு வீடு வந்தால் தன் தங்கையை சுவர்ப்புடியிலே அமர்த்திவிட்டு பாடங்கள் சொல்லிக் கொடுப்பான். தன்னைச் சுத்தியன் ஆசிரியனாக மாற்றிப் பார்ப்பதில் அவனுக்குள் அலாதி விருப்பம்.

“ஒரு குடம் தண்ணி வார்த்து ஒரு பூ பூத்து. இரண்டு குடம் தண்ணி வாத்து இரண்டு பூ பூத்து..” என்றவாறு அவன் தங்கையிடம் சொல்லிக் கொடுக்கும் போது அவனை அறியாமலேயே என் பற்றிய என்னைப் பாங்கு அவனுக்குள் துருத்தி வளரத் தொடங்கியது. அப்படியாகத் தங்கை என்றால் அவனுக்கு உயிர். தங்கையோடும் அழகாக விளையாடுவான்.

“ராஜா வந்தார்”

“ஏன் வந்தார்?”

“நிறம் சொல்ல?”

“என்ன நிறம்?”

“சிவப்பு” என்று சொல்லிவிட்டு தங்கை சிவப்பு நிற த்தினைத் தேடி ஓடுவாள். இப்படியான விளையாட்டு மூலமாக நிறங்கள் பற்றிய தெளிவினையும் வளர்த்துக் கொண்டான். நிலவெறிக்கும் காலங்களில் பால் போன்ற முற்றத்திலே மண்ணிலே ஆனா. ஆவன்னா எழுதிக் காட்டி. அதைப் போல் எழுதசொல்லித் தன் தங்கையை அவன்தான்டுவான். அதே மண் ணிலே பூனை, யானை, கோழி, காகம், பூமரங்கள் ஆகிய உருவங்கள் வரைந்து காட்டுவான்.

சுத்தியன் ஆசிரியரின் வரவிற்குப் பிறகுதான் அவனின் இப்படியான செயற்பாடுகள் வெளிப்படத் தொடங்கின. சுத்தியன் ஆசிரியர் அவனுக்கு மிகவும் பிடித்த ஆசிரியராக எப்பவும் இருப்பார். கடந்த வருடம் ஒருநாள், அந்த வயை அலுவலக அதிகாரிகளின் குழு பாடசாலைக்கு வந்தபோது, தமிழ்ப்பாட ஆசிரிய ஆலோசகர் அவனின் வகுப்பிற்கும் போனார். சுத்தியன் ஆசிரியர் அங்கே நின்றார். ஆசிரிய ஆலோசகர் கொப்பிகளை வாங்கிப் பூட்டிப் பார்த்தார். கொப்பிகள் எல்லாம் அழகாகத் தெரிந்தன. எழுத்துகள் எல்லாம் உறுப்பெழுத்துகளாக இருந்தன. அனேக கொப்பிகளில் சிவப்புப் பேனாவால் நன்று என எழுதப்பட்டிருந்தது. அவற்றையெல்லாம் பார்த்த ஆசிரிய ஆலோசகருக்கு அவை மகிழ்வினைத் தந்தன.

எதேச்சையாக அவனின் கொப்பிகளைப் பார்த்தார். சொற்கள் பல இடங்களில் பிழையாக எழுதப்பட்டிருந்தன. சொற்களுக்கிடையில் இடைவெளிகள் காணப்படவில்லை. பிழையாக எழுதப்பட்ட இடங்களில் சிவப்புப் பேனாவால் வட்டமிடும் சுத்தியன் ஆசிரி யர் அப்படியொன்றும் அவனுடைய கொப்பியில் அடையாளமிடவில்லை. மாறாகப் பெரிய சரிகளும் நன்று என்ற வார்த்தைகளும் அதில் இடம் பெற்றிருந்தன.

ஈணா (இ) எழுதும்போது சுழிக்கு முன்னாகச் சென்று விசிறியிட்டு ஈணா (இ) என எழுதினால் அந்த ஈணா

வைச் (இ) சுற்றிச் சிவப்புப் பேணாவால் வட்டமிட்டுக் காட்டும் சத்தியன் ஆசிரியர். அவனது கொப்பியில் மாத்திரம் அப்படியொன்றும் வட்டமிடாமல் இருந்ததைப் பார்த்து ஆச்சரியமுற்றார். இதுபற்றிச் சத்தியன் ஆசிரியரிடம் எதுவும் சொல் லாமலே ஒரு புன் னகையுடன் ஆசிரிய ஆலோசகர் சென்றுவிட்டார்.

இளமை, வளமை, இளம்புலி, இளநீர், மாதுளம் பழும் என வாசித்துப் பழுக்கப்பட்ட மாணவர்கள் திரெளபதி, கெளரவர், கெளரி, கெளதினி, ஓளாவையார் போன்ற சொற்களை வாசிக்கப் பலர் இடற்பட்டனர். அவர்கள் எல்லாருக்கும் கீழ்வரும் விளக்கத்தைக் கொடுத்தார்.

ளானா (ள) என்பதும் ரெள, கெள, ஓள என் பவற்றிலுள்ள 'ள' உடம் ஒன்று கிடையாது. ரெள என்பதில் 'ரெ' வைவிட 'ள' இன் அளவு சின் நதாக இருக்கவேண்டும். இப்படி கெள, ஓள என் பவற்றிலும் நோக்கலாம். ளானா (ள) என்பது ளகரம் எனவும், ரெள, கெள, ஓள என்பதிலுள்ள 'ள' என்பது கொம்புக் கால் எனவும் அழைக்கப்படும் என்ற நீண்ட விளக்கம் ஒன்றைச் சொல்லி முடித்தார்.

இதற்குப் பிறகான நாட்களில்தான் மாணவர்கள் எவரும் இந்த எழுத்து விடயத்திலும் சரியான நடைமுறை ஒன்றினைக் கடைப்பிடிக்கத் தொடங்கினர்.

2

இன்னொருமுறையாக இவ்வருடமும் வலயக்கல்வி அலுவலகத்திலிருந்து அதிகாரிகள் அந்தப் பாடசாலைக்குச் சென்றனர். தமிழ்ப்பாட ஆசிரிய ஆலோசகர் இப்ப அவனுடைய வகுப்பிற்குப் போனார். எல்லோருடைய கொப்பிகளையும் பார்க்கிறார். அவனுடைய கொப்பியையும் நோக்குகிறார். கொப்பியின் முன்னட்டையில் சீலன் எனும் அழகான தன்பெயரை அவன் எழுதியிருந்தான். அந்த எழுத்துகள் யாவும் அழகாகத் தெரிந்தன. ஒற்றைத் தாள்களைத் தட்டி உள்ளே நுழைகிறார். அத்தனையும் உருண்டை வடிவ எழுத்துகள், இடை வெளிவிட்டு எழுதப்பட்ட எழுத்துப் பிழையற்ற சொற்கள் பந்திகள் நேர்த்தியாக வடிவமைக்கப் பட்டி ருகின்றன. சரிகள் நீள்கின்றன. ஆசிரிய ஆலோசகர் நன்று என எழுதிக் கையொப்பமிடுகிறார்.

அவன் மகிழ்விலே திளைக்கிறான். மற்றைய மாணவர்களைப் பார்த்துச் சிரிக்கிறான். அந்தச் சிரிப்பிலே வெற்றிக்களிப்புக் குதாகலிக்கிறது. மாணவர்கள் எல்லோரும் கை தட்டுகிறார்கள்.

ஆசிரிய ஆலோசகர், சத்தியன் ஆசிரியரின் தோள்களிலே மென்மையாகத்த தட்டுவிட்டு வெளியேறுகிறார்.

அவருக்குள் சத்தியசீலன் எனும் உருவும் மலையாய்உயர்ந்து பிரமிக்கத் தொடங்குகிறது.

சமூக அக்கறை

சமூகலைக்கழகச் செயற்பாடுகளினுள்ளே பல்வேறு சமூகக் குழுக்களை உருவாக்குகின்ற பணிகளிலும் அவர்களை அமைப்பாக்கம் செய்கின்ற பணிகளிலும் கைலாசபதி ஆர்வம் காட்டியிருந்தார். அறுபதுகளில் அப்போது பல்கலைக்கழக மட்டத் திலே இயங்கி வந்த சோசிலிச் சங்கத்தின் மாணவர்களை சந்திப்பதிலும் முக்கிய கவனம் எடுத்தார்.

சமூக ஈடுபாடு கொண்டுள்ள பலரை கைலாசபதி அமைப்பு ரீதியாக ஒன்றுப்படுத்திச் செயற்படத் தொடங்கினார். மாதாந்த ஒன்றுகூடல் மக்கள் மத் தியில் செயற் படுவது தொடர்பான விவாதங்களிலும் கைலாசபதி கலந்துகொண்டதாக ஆய்வாளர்கள் சுட்டிக்காட்டுவர். அந்த வகையில் ஒரு காலகட்டத்தின் சகாப்தமாக, மானுட ஆவணமாக கைலாசபதி திகழ்ந்துள்ளதை அவரது மாணவர்கள் தமது நினைவுக் குறிப்புகளி னாடாக வெளிப்படுத்தியுள்ளனர்.

கைலாசபதியின் முக்கிய பங்களிப்புகளில் ஒன்றாக யாழ். பல்கலைக்கழகத்தின் உருவாக்கத்தில் ஆய்வினையும் அவ்வளாகத்தின் முதல் வளாகத் தலைவராக நியமிக்கப்பட்ட காலத்தில் அப்பல்கலைக் கழகத்தின் இலக்குகளை அடைவதற்காக அவர் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிகளையும் எத்தனைப்புக் களையும் சுட்டிக்காட்ட வேண்டியது காலத்தின் தேவையாகவுள்ளது.

நன்றி : தினகரன் - வெளின் மதிவானம்

சௌ. நளையினி

“நான் நாங்கோ, இந்தத் தீர்த்தத்த வீடு முழுக்க கிரகப்பிரவேசப் புசைகள் எல்லாம் முழுய. ஜயர் கொடுத்த தீர்த்தத்தை பவ்வியமாக வாங்கி மாவிலையால் செம்பிழுள்ள நீரைத் தொட்டு வீடு முழுவதும் தெளித்துக் கொண்டு வந்தாள் சாருமதி. முகத்தில் ஒளிர்ந்த புன்சிரிப்புடன் நீதன் அதனைப் பார்த்துக் கொண் டிருப்பதைக் கண்டவள். முகம் சிவந்தவளாய் அவர்கள் படுக்கையறைப் பக்கம் பார்க்கிறாள். அவளுக்குப் பிடித்த இளநீலவர்ண தீந்தை புச்பட்டு, இருவரது ரசனைக்குமேற்று போல அறை வடிவமைக்கப்பட்டுப் பொருட்களெல்லாம் நேர்த்தியுடன் அடுக்கப்பட்டிருந்த தைப் பார்த்து நிம்மதிப் பெருமூச் சொன்றை விட்ட வாரே தீர்த்தச் செம்பை நீதனிடம் கொடுக்கிறாள்.

“சாரு.... சாரு”

திடுக்கிட்டுக் கண்விழித்து எழுந்தவள். அருகிலி ருந்த

மேசையோடு மோதியதையும் பொருட்படுத்தாது அழிச்சுப் பிழிச்சுக் கதவைத் திறந்தாள்.

“என்ன சாரு எத்தினை தடவை சொல்லியிருக்கிறன், தன்னி வழிய வழிய உடுப்பைத் தோசசுப் போடாதோங்கோ எண்டு. மேலையிருந்து கீழ் தன்னி சொட்டிக் கொண்டிருக்கு. இனியும் நீங்கள் சொன்னதைக் கேக்கேல்லயெண்டால், நான் வீட்டுக்காரரிட்டத்தான் கொம்பளைன் பண்ணுவன். அதுக்குப் பிறகு என்னக் குறை சொல்லக் கூடாது சரியோ? ” அவனை எதுவும் பேசவிடாது. கீழ் வீட்டில் குழியிருக்கும் மலர் அன்றி சாபி யாழில்டுப் போனதை அதிர்ச்சியோடு பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள் அவள். எல்லாம் இந்த அத்தையினர் வேலையாத்தான் இருக்கும். ஏனிப்பிழிச் செய்றியள்? என்று அவள் கேட்கப் போனால், ஓ உனக்கு நானிருக்கிறது கஃட்மாத்தானிருக்கும்... அதுதான் இதுதான் எனக் கத்தி அடுத்தவீட்டுக்காரர் எட்டிப் பார்க்குமளவிற்கு ரணங்களம் நிகழும். மனம் நொந்தவளாகச் சாலையைப் பார்க்கிறாள். எனக்கும் இதுக்கும் எந்தச் சம்பந்தமுமில்லை என்பதைப் போலத் தொலைக்காட்சியில் ராசிபலன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் சாருமதியின் அத்தைச் சென்பகம்.

“விருச்சிகராசி நேயர்களே, இன்று உங்களுக்கு சந்திராஷ்டமம். அதனால் நீங்கள் அமைதியாக இருப்பது நன்று. தேவையில்லாத பேச்சுக்களால் பிரச்சினைகள் வர வாய்ப்புள்ளது.”

அவள் விருச்சிகராசி. எல்லாம் என்ற தலையைமுத்து. தலையிலைத்துக் கொண்டு திரும்பவும் அறையை நோக்கி வந்தவள். காலைக் கூட நீட்டிப் படுக்க முடியாது தன்னை குறுக்கிப் பாயில் சுருண்டு படுத்திருக்கும் கணவளைக் கணிவோடு பார்க்கிறாள். பாவம், அவரும்தான் என்ன செய்வார்? எல்லாப் பிரச்சினையையும் தன்ற தலையில் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறவரிட்ட இந்தப் பிரச்சினையையும் சொன்னால் இன்னும் குழம்பிக் கொண்டு திரியும் மனுசன். உறக்கத்திலதான் அந்தாள் நிம்மதியா இருக்குது. அதையும் ஏன் கெடுப்பான்?

அந்தப் பத்துக்குப் பத்து அறையில்தான் எல்லாமே, சமையலுட்டட. சமையல் பாத்திரங்கள், உடு துணி கள் ஏனைய அத்தியாவசியம் பொருட்களை அத்தனையும் அறையில் நிறைந்து கிடந்தது. அறையோடு ஒட்டிய சிறு ஒட்டபோன்ற இடத்தில் தொலைக்காட்சிப் பெட்டியோடு நீதனின் அம்மாவின் இருப்பிடம். மலசலகூடம், குளி யலறைப் பாவனை அந்தக் கட்டிடத்திலிருக்கும் நான்கு வீட்டிற்கும் பொதுவான ஒன்று, இதனால் எப்போது நேரமும், இடைவேளையும் கிடைக்கிறதோ, அப் போதே உடைகள் பாத்திரங்களைக் கழுவி தேவை களை முடித்துவிடுவது சாருமதியின் வழிமை. இல்லை யென்றால் அங்கே கூடும் பெண்களின் அடுத்தவை பற்றிய கதைகளோடு வேண்டாத வேறு பேச்சுக்க வில்லும் கொழுவி இழுப்பார்கள். இந்த இழுப்பறிகளில் தன்னை ஈடுபடுத்த அவள் என்றும் விரும்புவதில்லை. கொழும்பில் குறைந்த வாடகைக்கு இப்பிழியாரு வீடு கிடைப்பதே பெரிய அதிர்ஸ்டம் என்றே அவள் என்னினாள். எங்கே போனாலும், முற்பண்மாக ஒரு லட்சமும், வாடகைப்பணம் புத்தாயிரத்தில் தொடர்க்கி.. அப்படியே நகர்கிறது. குறைந்த வருமானத்திலுள்ள வர்கள், வேற்று மாவட்டங்களிலிருந்து வேலைக்கென வந்து தங்கியிருப்போர், தம் வருமானத்திற்கேற்ப வீடு களை வாடகைக்கு எடுத்திருந்தாலும், இதில் தன்னீர் காசு, கரண்ட் காசு, அருகிருப்பவர்களின் அட்காசம், வாடகைக்கு வீடு தருபவர்களின் கட்டுப்பாடு, வீட்டை ஆக்கள் வரக் கூடாது. வந்தால் மேலதிக பணம் தர வேண்டும். என எத்தனையோ சவால்களோடுதான் வாழ்க்கை செல்கிறது. அந்த சவால் சுழற்சியில் சாரு மதி நீதன் தம்பதியும் தப்பவில்லை. அவர்களுக்கே இருப்பதற்கு சிரமமான இக்கட்டான நிலையில் நீதனின் தயார் வேறு, மகனோடுதான் நானிருப்பேன். சொந்த வீடுகளில் வசிக்கும் மகள்மாரின் குடும்பத் தோடு வாழ்வது தனது தன்மானத்திற்கு இழுக்கெனச் சொல்லி, நீதனோடு வந்துவிட்டாள். சாரு, சென்பகத்தை என்றும் பாரமாய் என்னியதில்லை. தன்ன வனைச் சமந்து பெற்று வளர்த்தவளைன்ற என்னை அவளிடமுண்டு.

“சாரு எழும்பியிட்டியோ?” கண்ணைக் கசக்கியபடி அருகெழுந்தமர்ந்த நீதன் கேட்டான்.

“இம்பா.... நீங்களேன் எழும்பினீங்கள். கொஞ்ச நேரம் படுங்கோவன். இண்டைக்கு ஒருநாள்தான் நீங்கள் ஒழுநலை உறங்கிறது” காதலோடு அவன் தலை கோதினாள்.

“ஆரோ கத்திக் கேட்டது. அதுதான் நூக்கம் போச்சது” படுக்கை விரிப்பை மழித்து வைத்தபடி அவனைப் பார்த்தான்.

“அதெல்லாம் வழமையா நடக்கிறதுதானே... உங் களுக்காண்டு தெரியுமோ நான் இண்டைக்கு ஒரு கனவு கண்டனான். நாங்கள் ஒரு வீடு கட்டி. அதுக்கு கிரகப்பிரவேசம் செய்யிறமாதிரி ஒரு கனவு அப்பா. எங்கட அறைக்கு நீலக்கலர் பெயி னட் அடிச்சிருக்கு.....” சாரு தான் கண்ட கனவில் வழித்துக் கொண்டிருக்க, அவள் முகத்துக்கு நேரே விரலால் சண்டி, நிஜ உலகத்திற்கு அழைத்து வந்தான் நீதன்.

“நீ நல்லாக் கனவு காணுறா சாரு... காலைமையில காணுற கனவு பலிக்குமென்டு அம்மா சொல்லுவா...” அவனைப் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டே துவாயைத் தோளில் போட்டபடி போகும் கணவனை முறைத் தவள்.

“ஓம் உங்களுக்கு நான் எப்பவும் நக்கல்தான்” என்ற படி, காலைச் சாப்பாட்டுக்கான ஆயத்தங்களைச் செய்ய வானாள்.

“ஏன் சாரு கீழ்வீட்டுக்காரி வந்து கத்தியிட்டுப் போறாள்....” நீதன் குளியலறைப் பக்கம் சென்றவுடன் அறைக்குள் நுழைந்த செண்பகம் கேட்டாள். ஏன் அவா பேசினதெதுவும் உங்கட காதில விழியில்லயோ? கேட்க நினைத்தவள் காலையில் தொலைக்காட்சியில் சொன்ன ராசி பலன் ஞாபகம் வர உத்தைக் குத்தபடி வாயை மூடிக் கொண்டாள் சாரு.

“என்னழியம்மா நான் கேட்கிறன் நீ ஏதும் சொல்லாமல் நிக்கிறா?.... எனக்கு வயிறு புகையது... இந்த வயசான காலத்தில காலைமையில குளிச்சோடன ஏதும் குடிக்க வேணும். சமையல்கட்டு புறம்பா இருந்திருந்தால் நானே ஏதும் போட்டுக் குடிச்சிருப்பன்.... உன்னை யேன் நான் கேட்கப்போறன். இங்க தான் படுக்கைய ஏறையும் சமையல்கட்டும் ஒரேயிடமாக் கிடக்கே.... ம்....

எல்லாம் என்ற பிள்ளை செய்த புண்ணியைம்.... ராஜா மாதிரி வாழுவேண்டியவன், என்ன மாயத்தைச் செய்தியோ வசதி வாய்ப்போட வந்த வரன்களையெல்லாம் வேண்டுமென்றிட்டு ஒண்டுபில்லாத உன்னைக் கட்டி இப்பிடிக் கஷ்டப்படுறான்.”

“கொஞ்சபிரிஞ்கோ அத்தை தண்ணி கொதிக்க வைக்கி ட்டன். நெஸ்ரமோல்ற கலந்து தாறன்.” சென்பகத்தின் புலம்பல் வழுமையானதுதான். அவசர அவசரமாக நெஸ்டமோல்ற கலந்து அவரது கையில் கொடுத்தவன், ஒண்டுபில்லாதவன் என்ற வார்த்தையில் மனம் அடிப்பட்டு உள்ளுக்குள் துழித்தாள்.

காலச்சக்கரத்தின் சமுற்சிக்குள் அடிக்கடி நினைவுகள் மட்டுமே வாழ்கின்றன. அந்த வாழ்தலில் வேதனை, மகிழ்ச்சி, கலக்கமென அத்தனையும் அடங்கி, அடக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

கூலித் தொழிலாளியான தந்தை, தாய்க்கு இரண்டு பெண்பிள்ளைகள். பொதுவாகப் பெண்பிள்ளைகளைப் பெற்ற எல்லாப் பெற்றாருக்கும் இருக்கும் கவலைதான், பெண்பிள்ளை பிறந்தால், நாளை அவளுக்கான வாழ்க்கை, அந்த வாழ்க்கைத் துணைக்கான சீதன சாதன ஈக்களை. அப்பழித்தான் சுந்தரத்திற்கும் பாக்கியத் திற்குமான பொதுவான கவலை. ஆன் வாரிசில்லாத பெண் பிள்ளைகள் வாய்க்கப்பெற்ற தம்பதிகள் அவர்கள்.

மூத்தவளுக்குத் திருமண வயது நெருங்கிய போது இருந்த சேமிப்பு அத்தனையையும், பாக்கியத் திற்குப் பெற்றவர்கள் கொடுத்த காணியையும், வீட்டையுமே சீதனமாக வைத்துக் கொண்டு வரன்கள் தேடிக் களைத்து, இறுதியில் சுந்தரத்தைப் போன்ற நாட்கூலி ஒருவருக்கே மூத்தவளைக் கரம் பிழித்துக் கொடுத்து விட்டு நிம்மதிப் பெருமூச்சு விடவா முழந்தது? இல்லையே அடுத்தாக நான் காத்திருக்கிறேன். எனவளர்ந்து நிற்கும் இளையவளை என்ன செய்வது? ஆனால் நான் உங்களைக் கவனிப்பேனேத் திமிறி நிற்கும் இளைய மகளை நினைக்கையில் சுந்தரம் கொஞ்சம் ஆறுதல் பெருமூச்சவிட்டுக் கொள்வார்.

படிப்பில் சுட்டியான அவள், நல்ல திறமைச் சித்தியுடன் பள்ளி வாழ்க்கையை முழித்துக் குடும்பப் பாரத்தைத்

தன் தோளில் சுமக்கத் தயாராகி. நிறுவனமொன்றில் கணக்காளராக வேலைக்கமர்ந்துவிட்டாள். தம் மகளின் நற்குணத்திற்கேற்ப ஒரு வாழ்க்கைத் துணை கிடைத்துவிட வேண்டுமென்ற நப்பாசை சொத்துக்களாற்ற அந்த ஏழைப் பெற்றோருக்கு.

வரன் பார்க்க ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். வரன்களும் வந்தது. வந்தவர்கள் சும்மா போனார்களா? பெண்ணைப் பார்க்க வந்தவர்கள், பொருளுக்கு விலை பேசினார்கள். லட்சத்தில் சீதனமும் ஒரு வீடும்.... பார்க்க வந்த அத்தனைபேரும் மனப்பாடம் செய்து வந்திருப்பார்களோ? ஒரேமாதிரி ஒப்புவித்துப் போனவர்களை எண்ணிச் சலித்துப் போனது பெற்றோர் மனம்மட்டுமல்ல. சாரு வினாடையதும்தான்.

“அப்பா எனக்கு இனி கலியாணம் பேசாதேங்கோ.... வாறவைக்கு என்னைவிட பணமும் வீடும் தான் பெரிசென்றால் நான் எதுக்கு அவைக்கு.... பணத்தையும் வீட்டையும் கலியாணம் கட்ட வேண்டியது தான்...” தன் ஆதங்கத்தை ஒருநாள் தந்தையிடம் கொட்டினாள் சாரு.

“அதில்லையம்மா... காலாகாலத்திற்கு ஒரு பொம் பிளைப் பிள்ளைக்கானது நடக்கவேணும். காலம் கடத்திற்கு சரியில்ல. இருக்கிற ஒரு பரப்புக் காணி யோட, ஏதோ கடன் உடனப் பட்டு உன்னை ஒரு கரைசேர்த்தால்தான் நானும் கொம்மாவும் நிம்மதியாப் போக முடியும்....”

தந்தையின் வார்த்தையில் உள்ளம் பொசாங்கிப் போனாள் சாரு. “இல்லையப்பா இருக்கிற காணிய எனக்கு சீதனமாக குடுத்திட்டு நீங்கள் நடுரோட்டிலயோ நிக்கப் போறியள்? எனக்கு இதிலை உடன்பாடில்லையப்பா....” குரல் நடுங்கத் தொடங்கியது அவளுக்கு.

அவள் தலையை ஆறுதலாகத் தடவிக் கொடுத்த சுந்தரம். “நீ எந்தக் கவலையுமில்லாமல் போய்ப்படு... அதை நான் பார்த்துக் கொள்ளுறன். மனச் போட்டுக் குழப்பாத்.”

சாரு உனமையாகிப் போனாள்.

“பிள்ளை இன்னைக்கு அரைநேரம் வீவெடுத்துப் போட்டு வாரியோ?” காலச்சாப்பாட்டைக் கையில் தந்த

அம்மா சொன்னாள்.

“ம.... வாறன்”

நேற்று கலியாணப் புரோக்கர் வந்து தகப்பனி டம் “நாளைக்கு உங்கட பிள்ளைய ஒரு பகுதி பார்க்க வரவோ என்டு கேட்டவே...” வேலை முழந்து வீட்டிற்குள் வந்த சாருவிற்கு இந்த உரையாடல் காதில் விழுந்தாலும் தெரியாத மாதிரியே கடந்து போய் விட்டாள். இந்த அரை நாள் லீவு அதற்குத்தானென்பதை அவள் அறிவாள்.

எப்போதும் வேலைக்குச் செல்லும்போது, கிழக்கு வீதியில் கொலுவீற்றிருக்கும் அம்மன் கோவில் வாசலில் மனமுருகிவிட்டு பேருந்து நினையைம் செல்வது அவளது வழக்கம். இன்றும் அம்மனிடம் வேண்டுதலொன்றையே வைத்து நகர்கிறாள். அந்த அம்மன் அறிவாள் எத்தனை காலமாக இந்த வேண்டுதலை வைக்கிறாள் என்பதை. என்ன செய்வது? எங்கள் சமயத்தில் கடவுளர்கள் கூட விதியின் பிழியில் சிக்கிச் சிக்கலுக்குள்ளானவர்களை இதிகாசங்கள் எடுத்துநூற்றிருக்க, சாதாரணமான மனிதப் பிறவியான சாருவை மட்டும் இந்த விதிகள் விட்டு வைக்குமா?

அரைநாள் விடுப்போடு. வீடு வந்து தன்னைத் தயார்படுத்தி அவர்களுக்கான வருகைக்குக் காத்திருந்தாள் படபடப்போடு.

“பிள்ளையக் கூப்பிடுங்கோ..” யாரோ ஒரு அம்மாவின் குரல். கொஞ்சம் அதிகாரமாக இருக்கிறதோ என்று யோசித்தவள். “வா பிள்ளை.... அவை வர்ட்டாம்....” வந்தழழுத்த தாயைப் பின்தொடர்ந்து குனிந்த தலை நிபிராது நடந்து வீட்டுச்சாலைக்கு வந்தாள்.

“பிள்ளை என்ன செய்யிறா.... எங்க வேலை செய்யிறா?....” போன்ற வழுமையான கேள்விகள்தான். மெதுவாகத் தலை நிபிரந்து, புகைப்படத்திலிருந்த மாப்பிளையைத் தேடும் அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த நீதனின் கண்களைச் சந்தித்த விழிகளை மீண்டும் தாழ்த்திக் கொண்டாள்.

“எங்களுக்குப் பிள்ளையைப் பிழிச்சிருக்கு.... தம்பிக்கும் பிழிச்சிருக்காம்.... மேற்கொண்டு நாங்கள் வீட்டை போய்க் கலந்து பேசியிட்டுச் சொல்லம்” வந்தவர்கள்

சொல்லிவிட்டுச் சென்று விட்டார்கள்.

இனியென்ன, பரீட்சையின் முடிவை ஏதிர் நோக்கியிருக்கும் பரீட்சார்த்திகள் போலானார்கள் அவளும் பெற்றோரும்.

“சாருமதி, உங்களுக்குக் கோல்”

யாராக இருக்கும்? என்ற எண்ணைத்தோடு தொலைபேசியை எடுத்தவளிற்குப் பெயரைக் கேட்டதுமோர் நடுக்கம்.

“ஹலோ. நான் நீதன்.... அதுதான் அண்டைக்கு உங்களப் பார்க்க வீட்டுக்கு வந்தமே” அவனின் குரவில் அத்தனை கம்பீரம்.

“ஓம் சொல்லுங்கோ.... என்ற ஒபீஸ் நம்பர் எப்பிழத் தெரியும்....?” அவள் கேட்டாள்.

“இல்ல உங்களோட கதைக்க வேணுமென்டுதான் எடுத்தனான்... எனக்கு உங்கள ரொம்பப் பிழிச்சிருக்கு... அதுதான்.”

முதன்முதலாக ஓர் ஆண், உன்னை எனக்குப் பிழிச்சிருக்கு என்று சொல்வதைக் கேட்ட சாருவிற்குள் ஏதோவோர் புது உணர்வு.

“ஓம் என்ன விசயமென்றாலும் அப்பாவோட கதையுங்கோ” மேற்கொண்டு பேசமுடியாது குரல் தடுமொற தொலைபேசியை வைத்துவிட்டாள் சாரு.

தன் தாயின் கன்ஷிசன்களைப் பொருட்டுத்தாது. சாருவையே திருமணம் செய்யேன் எனும் உறுதியோடு அவளைக் கரம்பிழத்த நீதன், கொழும்பில் ஒரு தனியார் நிறுவனத்தில் பணிபுரிகிறான். சகோதரிகளின் பொறுப்பை நிறைவேற்றித் தனக்கான வாழ்க்கைத் துணையில் தன்னோடு இணைந்து பயணிக்க கூடிய ஒருத்தியை அவன் தேழிய போதுதான் சாருமதியின் வரன் வந்து அவனை அவள் வாழ்க்கையில் பினைத்தது. நீதன் பொறுப்பானவன். தன்னை நம்பி வந்த வளைத் தன் வருமானத்தில் சிறப்பாக வாழுவைக்க எண்ணியே அவன் போராட வருகிறான்.

நீதனுக்கும் சாருவுக்குமிருக்கும் பொதுவான ஓர் கனவு சொந்தமான வீட்டான்று. திருமணம் முத்து, வாடகை வீட்டில் குழுத்தனம் தொடங்கிய அவர்கள், சொந்தமாய்

ஒரு வீடு வாங்கிய பின்னரே குழந்தை பெற்றுக் கொள் ளவேண்டுமென முடிவு செய்து அதன்படி, கடந்த கிரண்டு வருடங்களாக கழன உழைப்போடு வாழ்கிறார் கள். அவர்களது கனவையறியாத, பலரும் ஏன் இன் னும் குழந்தையில்லை என்ற கேள்வியை இப்போ தெல்லாம் அவர்களைப் பார்த்துக் கேட்டு வைக்கத் தொடங்கியிருக்கிறார்கள். இடைக்கிடையே நீதனின் அம்மாவும் சகோதரிகளும் கூட.

“நான் சாகிறதுக்கு முதல்ல என்ற வம்ச வாரிசைப் பாத்திட்டுச் சாகவேணும்” சென்பகத்தின் இடைக்கிடையான புலம்பலில் சாரு மட்டுமல்ல, நீதன் கூடத் தடுமாறிக் கொண்டிருந்தான். என்னச் சுழற்சியிலி ருந்து மீண்டவள். ஜன்னலோடு சாத்தி வைத்திருந்த தும்புத் தழியிலிருந்து தும்புகளைப் பிய்த்துக் கொண் டிருந்த காக்த்தை விரட்டியவாறே வெளியே பார்க்கி றாள். அது காகங்கள் முட்டையிட்டுக் குஞ்சுகள் பொரி க்கும் காலமென்பதால் வீட்டினருகில் நின்ற மாமரத்தில் கூடு கட்டுவதற்காகக் காய்ந்த சள்ளிகளாலமைந்த கூட்டில் அவள் வீட்டுத் தும்புத்தழியில் பிய்த்த தும்புகளை வைத்துத் தனக்கான இருப்பிடத்தைச் சொந்தமாக வடிவமைக்கும் காகக் கூட்டைக் கண்டவளுக்கு கண்ணீர் துளிர்த்து.

தனக்கான ஓர் சொந்த வாழ்விடம் கனவாயில்லாது. நிஜமாக மாறவேண்டுமென மனம் உந்த ஆவலோடு. அந்த மரக்கிளையிலிருக்கும் கூட்டையே பார்த்தபடி நிற்கிறாள் சாரு. அருகே நீதனும் வந்து நின்றான்.

தெய் வேண்டிய வரலாறு

1960 களில் நாட்டில் சமூக பொருளாதார, அரசியல் துறைகளில் ஏற்பட்ட விழிப்பின் காரணமாக கல்வித்துறையும் அபிவிருத்தி செய்யப்பட வேண்டும் என்ற கோரிக்கை முன் வைக்கப்பட்டது. அன்று ‘திருமதி சிறீமாவோ பண்டாரநாயக் காவின் அரசாங்கத்தில் அல்லூாஜ் பதி யுத்தீன் மஹ்முத் கல்வி அமைச்சராயிருந்த பொழுது அங்கு பல்கலைக்கழகம் அமைக்க வேண்டும் என்ற எண்ணாக்கரு அவரது உள்ளத்தில் உதயமாயிற்று. தமிழ் மக்களும் இந்த எண்ணத்தை அவ்வப்போது வெளியிட்டனர்.

1963 ஆம் ஆண்டு யாழ் ப்பாணத் தில் பல்கலைக்கழகம் அமைக்கப்பட வேண்டுமென்ற ஆலோசனையை அமைச்சரவையில் கொண்டுவந்து அதன் அங்கீராத்தைப் பெற்றார். பல்கலைக்கழகம் அமைப்பதற்கு அடையாள மானியமாக ஒரு தொகைப் பணம் ஒதுக் குவதற்கு அவருக்கு அனுமதி கிடைத்தது. ஆனால் அதற்கு அடுத்த வருடம் அரசாங்கம் கவிப்புக்கப்பட்டதால் அம் முயற்சி அத்துடன் நின் றிருந்தது. (இளங்கீரன் சுபைர் (1992), பேராசிரியர் கைலாசபதி நினைவுகளும் கருத்துக்களும், சென்னை. ப. 80) ஜக்கிய தேசியக் கட்சி ஆட்சிக்கு வந்த பின்னர் வேறு பல விடயங்கள் விவாதப் பொருளாக்கப்பட்டு யாழ். பல்கலைக்கழக வளாகம் அமைக்கும் முயற்சி கைவிடப் பட்டது. ஆயினும் 1970ஆம் ஆண்டில் சிறீலங்கா சுதந்திரிக் கட்சியானது இலங்கை இடதுசாரிகளுடன் கூட்டுச் சேர்ந்து அரசாங்கம் அமைத்த பின்னர் யாழ். வளாகம் அமையலாயிற்று. இவ்வளாகம் அமைவது தொடர்பில் பலர் பல தளாங்களில் இருந்து கட்டுரைகள் எழுதினார்கள். அதன் பின்னணியிலேயே தமது செயற் பாடுகளையும் முன் ணெடுத்தனர். யாழ். பல்கலைக்கழகம் தொடர்பான முற்போக்கான சிந்தனையை கொண்டிருந்த கைலாசபதி அப்போது யார் வளாகத் தலைவராக வருவார் என்ற விடயம் தெரியா திருந்தாகவே அவர் அப்பதவியினை பெற்றுத் தருவதில் முக்கிய பங்காற்றிய சுபைர் இளங்கீரன் பேராசிரியர் எம். ஏ. நுஃமான் ஆகியோர் நினைவு கூருவர். யாழ். வளாகம் நிறுவுவதற்கான திகதி குறிக்கப்பெற்று அதற்கான வேலைகள் முன்ணெடுக்கப்பட்ட சூழலில் தான் வளாகத் தலைவர் பதவிக்காக ஸப்பியோடு கின்ற முயற்சிகளும் இடம்பெற்றுள்ளன. அத்தகையவர்கள் சுயநலம் மிக்கவற்களாகவும் தமது உணர்வாலோ அறி வாலோ பிற்போக்கான குணாதிசயங்களை கொண்ட வர்களாகக் காணப்பட்டனர். இதன் காரணமாக முற்போக்காளர்கள் இம்முயற்சியினைக் கண்டு அச்சம் கொண்டனர். புதிய வளாகம் பற்றி சிந்திக்கையில் கல்வித் தகைமை, முற்போக்கான சமுதாயம் பார்வை, நிதானம், ஆற்றல் என்பன கைலாசபதியிடமே இருந்தது. கைலாசபதியை அப்பதவிக்கு கொண்டு வருவதிலே முற்போக்கானவர்கள் முயற்சித்து அதில் வெற்றியும் கண்டனர்.

நன்றி : தினகரன் - வெளின் மதிவானம்

நாட்கள் கூட்டுத் தொகை!

படி டல் களைக் கேட்டு லயித்த வண்ணம் காலை உண்வைத் தயாரித்துக் கொண் டிருந்த வேலைதான் “சட்டென்” சம்யுக்தாவின் ஞாபகம் வந்தது.

அடா!

கடைசியாக...

“ஹாய் டியர்! வென் யூ கெட் சம் டைம் ஜ வோன் டோக் வித் யூ” இரண் டு வாரங் களுக்கு முன் பு அவளிடமிருந்து வாட்ஸ் அப்பிள் வந்த குறுஞ் செய் திக்கு “சொரி டியர்.. ஜ ஆம் கொம்லீட்லி பக்ட் டுடே.. கோல் யூ லேட்டர்” என அவசர அவசரமாக டைப் செய் து அனுப்பிவிட்டு டேட்டாவை ஓவ் பண்ணிட்டு அன்றைய மீட்டின்கிற்கு தயாரானதுதான். அதன் பின்னர் நாட்கள் வேகமாக அலுவலக வேலைகளோடு ஓடிவிட்டது. இந்த பாடலை கேட்கும் போது தான் அவளது நினைவே வருகிறது...

அடிக்கடி முன்னுமுனுப்பாள்.

எப்படி இரண் டு வாரத்தை அவளது நினைப்பு சிறிது மின்றி நகர்த்தினேன்?

இவ் வளவு அலட்சியமாக அந்த விடய த்தைக் கடந்து போனது வருத்தத்தைத் தந் தது. தயாரித்த காலை உண்வை பிள்ளைகள் டின் டின் டின் பொக்கள் வாகன த்திலேற்றிவிட்டு வரவும் தொலைபேசி ஒலிக்கவும் சரியாக விருந்தது.

“தேவதை அம்சம் நீயோ...” பாடலும் அவளின் புகைப்படமாய் ஓளிர்ந்த போனை காதில் வைத்தேன்.

“ஹோ! சொரி சொல்லுடி”

அழகுரல் - அவளின் கணவர்.

“சம் யுக் தா சுதைச்ட் பண் ணிக் கிட்டா.. ஐ.எஸ்.இல் அட்மிட் பண் ணியிருக்கோம். ஐ.சி.யூல் இருக்கிறா... பட் பிழைக்கிற துக்கு சான்ஸ் இல்லையென்று...”

அதற்கு மேல் கேட்க எனக்குத் திராணி யில்லை.

“கட் ஆகிவிட்டது. கடைசியாக என்னிடம் என்ன பேச நினைத்தானோ? எதைக்கொட்டி என்னிடம் ஆறுதல் தேட என்னினானோ? எப்படி அவளை அவொய்ட் பண்ணினேன்? நெருக்கடியான அலுவலக வேலை? சாட்டு வேண்டுமென்றால் சொல்லலாம்... உண்மையான அக்கறை இல்லாததாலா புறக்கணித்தேன்? இல் வை இல்லை. அவளை எனக்கு மிகப் பிழிக்கும்.

தோழுமையில் எப்போதும் நினைவுக்கும்.

அன்பைக் கூட இவ்வளவு வெளிப்படுத்துவாளா? என வியந்து போகுமளவு என்னில் பிரியத் தோடு நடந்து கொள்வது சந்தோசத்தையும் உற்சாகத்தையும் தரும்...

அப்புறம் ஏன்? தெரியவில்லை.

மனம் முழுக்க நொந்தது. கை - கால்கள் லேசாக நடுங்கத் தொடங்கியது. கண் களிலிருந்து வழிந்த கண் ணீரை தேக்கிவைத்திருந்தால் மூழ்கிப் போயிருப்பாள். அழுதபடியே தயாரானேன்.

முற்றம் கூட்டிக்கொண்டிருந்த வேலைக்காரம் மாவிடம் சுருக்கமாக விடயத்தைக் கூறிவிட்டு வெளியேறினேன்.

நான்கு மணிநேர பஸ் பயணம். இடைநடுவே கண

வருக்கு விபரமாகச் சொல்லவேண்டியிருந்தது.

அலுவலக லீவு- வந்து பார்த்துக்கொள்ளலாம்.

எல்லாவற்றையும் விட நண்பியை உயிரோடு காண்பது முக்கியமாகப்பட்டது. பேரழகி இல்லை. ஆனால் எதுவோ ஒன்று அவளிடம் ஸ்ரக்கும். சம்திங் ஸ்பெஷல்.

பாடசாலையிலிருந்தே சிநேகம். திருமணம் - குடும்பம் - குழந்தைகள் என்றானபோதும் மாற்றமின்றித் தொடர முடிந்தது. கருத்து வேறுபாடுகள் அடிக்கடி நிகழும்.

அன்பு மிகுதியால் சேட்டைகளும் புரிவாள். ஆனால் - அவை ஒவ்வொன்றும் ரசிக்கத்தக்கணவாகவே இருக்கும்.

நான் பேசாவிட்டாலும் பேசவாள். ஆனால் ஏன்?

“எதையும் தாங்கும் இதயமிருந்தால் இறுதி வரைக்கும் நிம்மதி இருக்கும்” என பிரச்சனைகளின் போதெல்லாம் சிரித்தே சமாளி ப்பவள். எல்லாம் பகிருவாள். பகிரவும் வைப்பாள். பிறந்தநாளென்றால் முதல் வாழ்த்து அவளிடமிருந்தே வரும். அப்போ ஏன்றி இப்படி ஒரு காரியத்தை செய்தாய்?

“அதைச் சொல்லதானேஷ உன்னிடம் பேசக் கேட்டேன்.. நினைவு படுத்திப்பார்.. “தலைவிறி கோலமாக உக்கிரமாகி என்னைப் பிடித்து உலுக்கினாள்.

“நோ...” - பஸ் க்ரீச்சிட்டு நின்றது.

“என்னாச்சும்மா?” - கணவர் மெதுவாக தலையை தடவி விசாரித்தார்.

திடுக்கிட்டு எழுந்தேன். முழங்கால்களில் முகம் புதைத்ததேன். தோள்களைப் பற்றியமுத்தியபடி

“கெட்ட கனவா?”

“ஆமாங்க” அழுகையோடு சொன்னேன். சேர்த்தனைத்து ” டைம் ஆச்சும்மா...பிள்ளைகளை எல்கூலுக்கு நானே ரெடி பண்றேன்... ரமணியம்மாவ ப்ரேக்பஸ்ட் செய்யச்சொல்றன்..நீ கொஞ்சம் தூங்கி ரெஸ்ட் எடு”

நெற்றியில் மிருதுவாக முத்தமிட்டு நகர்ந்தார். தலையைணக்குக் கீழிருந்த போனை ஒன் பண்ணி அவனுக்குப் பலமுறை டயல் செய்தேன்.

“ஸ் விட்ச் ஓவு” - ஆண் டவா? ஏதோ மனதுக்கு கஷ்டமாக இருந்தது. பத்து நிமிடம் கண்களை மூடி

சாய்ந்தேன். மறுபடி டயல்....

அவளது கணவரின் நம்பருக்கும் அழைப்பை ஏற்படுத் தினேன். பலனில்லை. பனிக்காலத்துக் கூதலும் யின் விசிறிக் காற் றும் மேலும் குளிரேற் றியது. போர் வையை இமுத்துப் போர்த்தியபடி கண்களை மூடி னேன். விழிகளுக்குள் நிறைந் திருந்தவள் கண் ஸ்ராக வழிந்துகொண்டிருந்தாள்.

அதிகம் யோசிக்க இயலாதவாறு “பிக்ரைன்” அழையாத விருந்தாளியானது. தலைக்குள்ளிருந்து நரம்புகளை சுண்டி இழுக்கின்ற வலியில் ஒரு மணி நேரமாக உழுன்றிருப்பேன்.

தட்டி எழுப்பி ” ரெடியாகும் மா... எனக்கு அனுராத புரத்தில கொன்வரன் எல் இருக்கு. போற வழியில உன்னை சம்யுக்தா வீட்டில ட்ரோப் பண்ணிட்ரேன்”

“சரிசுக்”

மறுபடி டயல் செய்தேன். ம்/ஹும்.

“மையின்லயே இறக்கிவிடுங்க.. ஒழுங்கைக்குள் நான் நடந்தே போய்க்கிறேன்” சொன்ன படியே இறக்கிவிட்டுப் போனார். ஐந்து நிமிட நடை முடிவிலும் ஏமாற்றமாய் அவள் வீட்டுவாசலில் பூட்டு! அழுவும் தெம் பின்றி எதிர்வீட்டு ஹோலிங் பெல்லை அமுத்தி விசாரித்தேன்.” சொல்லிட்டு போகவியேம்மா... இரண்டு நாளா வீடு பூட்டியே கிடக்கு” சின்ன அதிர்வுடன் நன்றியை நவின் றுவிட்டு நகர்ந்தேன். வீட்டு மதிலோடு ஒட்டி ஓங்கி வளர்ந்திருந்த கத்தா மர நிழலின் கீழிருந்த மரக்குற்றி யிலமர்ந்தேன்.

பாதையில் பயணிப்பவர்கள் பார்வைகளால் கடந்து போனார்கள். நகம் கடித்து பழக்கமில்லாதவளையாருமே சொல்ல முடியாதளவு சீறப்பாகக் கடித்துத் துப்பினேன். எத்தனை முறை அதீத பிரியத் தோடு வரவேற்ற வீடு. இன்று இந்த வாசலில் இதென்ன நிலமை? காலைச் சாப்பாட்டைத் தவிர்த்ததால் பசியும் மயக்குமும் வெயிலோடு சேர்ந்து வாட்டியது.

மதியம் -

நல்ல வேளை டொல்பின்னொன்று வாசலில் நின்றது. உறங் கியிருந்த குழந்தையை தோளில் சுமந் தபடி இதோ என் சம்யுக்தா!

நீர் தெளித்து விழிந்த புத்துணர்ச்சியோடு எழுந்தேன்.

ட்ரைவர் கதவை திறந்து லக்கேஜ்களை உள்ளே எடுத்துச் செல்ல அவளிடமிருந்து குழந்தையை வாங்கிக் கொண்டேன்.

"நீயாடி வட்ட எ சப்ரைஸ்..." கூவி குதூகலமானாள். கோபிக்கூட இயலாமல் சோபாவில் குழந்தையை வளர்த்திவிட்டு மின்விசிறியை ஓடவிட்டேன். உள்ளே வந்தவளை இறுக்கியண்டதேன். "சொரிடி" அதற்கு மேல் வார்த்தை வரவில்லை. அழுத்தொடங்கினேன். "நான் பாத் தெடுத்திட்டு வாரன் நீயும் பிரவ்வாகு. சமையல் ரெடி பண்றன் சாப்பிட்டுப் பேசலாம்"

கனவைச் சொன்னேன். மெலிதாக அதிராமல் சிரித்தாள்.

"கனவிலகூட நான் சூசைட் பண்ணிக்கமாட்டேன்றி... சாகிறதுக்கு இருக்கிற தைரியத்தில பாதியாவது இருந்தா வாழ்ந்திட்டே போகலாம்டி.. உன் ப்ரண்ட் என்ன அவ்வளவு அடி முட்டாளா?"

"ஏனோ தெரியலடி ரொம்ப பயந்துட்டேன். உங்க ரெண்டு பேரோட போனும் வேற ஸ்விட்ச் ஒவ்வாக இருந்ததா..."

"ஓ... அதுவா?

பொண்ணு கேம் விளையாடி சிம் லோக்காயிட்டு... இப்போதான் திருத்தி எடுத்திட்டு வந்தேன். இவர் அப்ரோட் போற்றால் அவர் போனும் ஓவ்"

"ஓ... இதெப்போ சொல்லவேயில்ல..." அமைதியான நிம்மதி சூழ்ந்தது.

"அந்த விசயமாக பேசத்தான் மெசேஜ் பண் ணி னேன். நம்ம மெடம் ரொம்ப பிலியாச்சே பேசவே இல்லயா.. அவர் வேலை விழியமா அப்ரோட் போற்ற சொல்ல முடியல... வர ஒரு வாரமாகும்... விரும்பினா உன் வீட்ட போக சொன்னார். நானும் சப்ரைஸாக இருக்கட்டுமே ன்னு இருந்திட்டன்"

"சம்மந்தமில்லாம் அதென்ன கனவுடி"

"என் மெசேஜ் பார்த்திட்டு பேசனும்னு நினைச்சிருப்ப... டைபில்லாம் இருந்திருக்கும்.."

கடைசியாக உன் ஒவ்வீசில் வேலைசெய்த பெண் மூன்று குழந்தைகளை கூட யோசிக்காம் சூசைட் பண்

ணியதை என்னிடம் சொல்லி அழுது அறற்றினாய்... அதுதான் இப்போ எங்க பார்த்தாலும் சூசைட் நியூஸ் தானே..

அதன் பாதிப்பும் மனசில இருந்திருக்கும்... எல்லாமா சேர்ந்து வெரி சிம்பிள் மியர் கனவில் என்னை சாக்ஷிச் சிட்டே" அழுவது போல் பாவனை செய்தபடி தொடர்ந்தாள்.

"பிழிச்சவரை கட்டிக்க வீட்டை எதிர்த்தாங்க... சரி பெத்த வங்க மனச புரிஞ்ச மகளா அவங்க பார்த்த வரவனை மனசார ஏத்துக்கிட்டேன். பழச் சபுப்புக்கு ஏத்த வேலை கிடைச்சும் இவ பிறந்தப் புறம் இவர் உத்தியோகம் பண்ணை தேவையில்லை ன்னு சொல்லிட்டார். ரினை ன் பண்றபோது இருந்த வலி சொல்லி மாளாது... அதையெல்லாம் தாங்கிக்கொண்டேன். வசதியிருக்கு நம்ம குழந்தைக்காகதானே சொல்றார்னு தேற்றிக் கொண்டேன். பெத்தவங்களுக்காகப் பிழிச்சவரையும் குழந்தைக்காக வேலையையும் ஒவ்வொரு காலகட்ட த்தில் ஒவ்வொன்றையும் விட்டுக்கொடுக்கவும் கத்துக் கிட்டேன். சில நேரம் சராசரிக்குக் குறைவா ஏதோ மனச கிடந்து அடிச்சுக்கும். ஆனா அவங்கவங்க சைட்டிலிருந்து யோசிச்சா என்னைச் சுத்தி எல்லோ ருமே நல்லவங்களாத்தான் இருக்காங்க..... அவங்க ஞக்காக விட்டுக்கொடுப்பதில் வருத்தப்பட ஏதுமே இல்லையே... கடைசியில் தெளிவாயிடுவேன்."

"என் தோழியே" நெகிழுந்தேன்.

"பள்ளிடை... என்னை பலஹீனமானவளா ஆக்காதே... அதுவா அமைந்தால்தான் அது சந்தோசம் இல்லே ன்னா அதெல்லாம் தோழம்தான் மரணம் கூட அப்ப டித்தான். உயிரையே மாய்த்துக்கொள்வதற்காக தோன் றுகின்ற அந்தக் கண நேரத்தில வர்ற தைரியத்தை அவ் நிலையிலிருந்து மீள்வதற்கான தீர்வுக்காக யோசிச்சா வாழ்தலே இனிது என அவங்கவங்க பிறகு வாழுப்போ நிச்சயமா உணருவாங்க"

"யெல் மையியர்... நம்ம வீட்டிற்கு புறப்பட தயாராகு.. ஒரு வாரத்தை நாம நம்ம குழந்தைகளோடு என்ஜோய் பண்ணைலாம்"

"அதெல் லாம் சரி இனி என் னைக் கனவில் கூட சாக்ஷிக்க மாட்டாய்தானே?"

அப்பாவியாக முகத்தை வைத்தபடி கேட்டவளைச்

"சக்தியமாக மாட்டேன்"

அவள் கரம்பற்றி அழுக்திய பின் இருவரும் சேர்ந்தே சொன்னதை கேட்டு குழந்தை புன்னகைத்து விழித் தது...

"வாழ்தல் இனிது!"

கரவெட்டி தந்த அறிஞன்

கா. சிவத்தம்பி அவர்கள் ஈழத்தில் யாழ்ப்பாணம் அருகில் உள்ள கரவெட்டி என்னும் ஊரில் 1932, மேபத்தாம் நாள் பிறந்தவர். பெற்றோர் கார்த்திகேசு, வள்ளியம்மை அவர்கள்.

தந்தையார் பண்டிதராகவும் சைவப் புவவராகவும் விளங்கியவர். எனவே சிவத்தம்பி அவர்களுக்கு இளமையில் கல்வி யார் வம் தழை க்க வாய்ப்பு மிகுதியாக இருந்தது. கரவெட்டி விக்கினோசுவரா கல்லூரியில் தொடக்கக் கல்வியையும், கொழும்பு சாகிராக் கல்லூரியில் இடைநிலைக் கல்வி யையும் கற்றவர். இலங்கைப் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் இளங்கலை(1956), முதுகலைப்(1963) பட்டங்களைப் பெற்றவர். 1970ல் பர்மிங்காம் பல்கலையில் முனைவர் பட்டம் பெற்றவர். இவர் பர்மிங்காம் பல்கலைக்கழகத்தில் வழங்கிய முனைவர் பட்ட ஆய்வேடு பலதுறைச் செய்திகளை உள்ளடக்கி வெளிவந்த ஆய்வேடாகும். தமிழ் நாடகத்தின் தோற்றும் பற்றி விரிவாக ஆராயும் இவர்தம் ஆய்வேட்டில் கிரேக்க நாடகங்களின் தோற்றும், வளர்ச்சி, தன்மைகள் விளக்கப்பட்டுள்ளன. அதுபோல் தொல்காப்பியம், சங்க இலக்கியம், சிலப்பதிகாரம் உள்ளிட்ட நூல்கள் கல்வெட்டுகள். நாணயங்கள் உள்ளிட்ட தரவுகளை உட்படுத்தி தம் ஆய்வை சிவத்தம்பி நிகழ்த்தியுள்ளார். இவ்வாய்வேட்டின் தரவு தொகுப்பு, வகைப்படுத்தல், ஆய்வு செய்தல் ஆங்கிலத்தில் எழுதுதல் எனப் பல கட்டங்களைத் தாண்டியே இவர் ஆய்வு நிகழ்ந்துள்ளது. தமிழக வரலாறு, சமூக அமைப்பு உள்ளிட்ட பல தகவல்கள் இவ்வாய்வேட்டில் விளக்கப்பட்டுள்ளன. கா. சிவத்தம்பியின் முனைவர் பட்ட ஆய்வுநால்: ஆங்கிலத்தில் வழங்கப்பட்ட ஆய்வேடு பத்தாண்டுகளுக்குப் பிறகு திருத்தங்களுடனும் கூடுதல் செய்தி

கள்ளுநாம் 1980 அளவில் புது நாற்றாண்டுப் புத்தக நிறுவனத்தின் வழியாக வெளிவந்தது. அந்த நால் தமிழக அரசின் சிறந்த பரிசினையும் பெற்றது. 25 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு தமிழில் பேராசிரியர் அம்மன்களில் முருகதாசு அவர்களால் (சிவத்தம்பி அவர்களின் மாணவர் இவர்) மொழிபெயர்க்கப்பட்டு வெளிவந்துள்ளது. சிவத்தம்பியின் ஆய்வேடு வெளிவந்த பிறகு தமிழின் மிகப்பெரிய துறைகளுள் ஒன்றாக இருக்கும் நாடகத்துறை பற்றிய விழிப்புணர்ச்சி ஈழத்தில் ஏற்பட்டது. பாடத்திட்டங்களில் நாடகம் முதன்மை இடம்பெற்றது. பல மாணவர்கள் நடிக்கவும் ஆராயவும் இத்துறையில் புகுந்தனர். தமிழ் நாடகம் இவ்வாய்வேட்டின் வருகைக்குப் பிறகு ஈழத்தில் மறுமலர்ச்சி பெற்றது என்னாம். தமிழகத்து அறிஞர்களும் நாடகத்துறையில் கவனம் செலுத்த இந்த நால் ஒரு காரணமாக அமைந்தது. சிவத்தம்பி தொடக்கத்தில் கொழும்பு சாகிராக் கல்லூரியில் ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்தார். 1978 முதல் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தில் பதினேழ ஆண்டுகள் பேராசிரியராகப் பணிபுரிந்தார். பின்னர் இரண்டு ஆண்டுகள் மட்டக்களாப்பில் கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தில் பேராசிரியராகப் பணிபுரிந்தார். சென்னை உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், இங்கிலாந்து, ஜெர்மனி உள்ளிட்ட பல நாடுகளின் கல்வி நிறுவனங்களில் வருகைத்துரை பேராசிரியராகப் பணிபுரிந்தவர். அடிக்கடி தமிழகத்திற்கு வருகை தந்து கல்வி நிறுவனங்களின் அமைப்பின்பேரில் சிறப்புறைகள் வழங்கித் தமிழாய்வுப் புலத்தில் ஆக்கப்பணிகள் புரியும் கா. சிவத்தம்பி அவர்களின் பலதுறைப் புலமை வியப்பளிக்கிறது. தமிழ்ப் பேராசிரியராகவும், பன்மொழி அறிஞராகவும், கலை விமர்சகராகவும், சிந்தனையாளராகவும், அரசியில் அறிவு நிரம்பியவராகவும் விளங்குபவர். கா. சிவத்தம்பி அவர்கள் மார்க்சிய நோக்கில் திறனாய்வு செய்வென்பது ஆய்வுகளும் நன்கு அறிந்த ஒன்றாகும் அரசியல் சார்ந்த பல நால்களை மார்க்சியப் பார்வையில் எழுதியுள்ள சிவத்தம்பி எனில் மிகையன்று .

எழுத்தாளர்கள் கவனத்திற்கு...

நீங்கள் முகநாலில் பதிவிட்ட சிறுகலைகளையும் பிரசுரத்திற்கு ஏற்றுக் கொள்வோம். பத்திரிகைகள் சஞ்சிகைகளில் பிரமாணவைகளைத் தயவு செய்து அனுப்பாதீர்கள். உங்களுக்கு நீங்கள் நேர்மையானவர்களாக இருங்கள்.

லட்சுமி புத்தகசாலை

உங்களுக்குத் தேவையான சகல
புத்தகங்களுக்கும் எம்மை நாடவும்

101 A Blyth Road, Hayes, UB31DB, UK Tel: 07852810285

அற்புதமான அழகு மிகு வடிவங்களில் குறைந்த விலையில்
நிறைந்த சேவையினைத் தருவது வெஸ்டன் ஐவலர்ஸ்.

First and Best Jewellery shop in the UK

Specialised in 22^{ct} Gold, White Gold, Platinum & Diamond Jewellery.

Wembley Branch:

5, Plaza Parade
29-33 Ealing Road
Wembley, HA04YA
Tel: 0208 903 0909

Silk Emporium

122 Upper Tooting road
London
SW177EN
Tel: 02086721900

Tooting Branch:

230 Upper Tooting Road
London SW17 7EW
Tel: 02087673445

Opening Hours: Monday to Saturday (10.30am - 6.30pm), Sunday (11.30am - 6.30pm)